

Giới thiệu Đại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào

Editor: shitbaydaytroi

Vai chính: Điền Đào, Hoắc Trầm | vai phụ: Điền Liễu, Điền Anh, nhị thiếu gia nhà địa chủ.

Số chương: 107 chương chính văn + 1 phiên ngoại.

Đây là một câu chuyện tình yêu nhẹ nhàng ở thời cổ đại, hai người nên duyên vợ chồng chủ yếu là do bà mai. Trong ấn tượng lần đầu tiên của Điền Đào đối với đại thợ rèn Hoắc Trầm, trong lòng hơi sợ (ㄟ_ㄟ). Nam nhân này có phải quá trắng rồi không cơ bắp trên người cuộn cuộn, cảm đại thiết chuỷ mà không tổn chút sức nào. Về sau thành thân, nàng mới biết nam nhân cường tráng cũng có chỗ tốt...

Đại thợ rèn Hoắc Trầm vì muốn cho tiểu nương tử có cuộc sống qua ngày tốt hơn nên một đường làm giàu, trở thành vua trong giới thợ rèn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tháng bảy đến,thời tiết không còn quá nóng, cành liễu rủ xuống mềm mại nhẹ nhàng phát động trong gió, chợ trong trấn thanh âm rao hàng dần nhiều lên.

Vào ngày ba, sáu, chín, xung quanh hơn hai mươi thôn đều tới đây họp chợ, rất là náo nhiệt. Tối gần ngày thu hoạch vụ thu, bận rộn nhất chính là thợ rèn Hoắc gia, thanh âm leng keng leng keng từ sớm đến tối muện vang lên không ngừng, đủ loại kiểu dáng nông cụ để ở cửa lớn.

"Đại Trầm, ta muốn đánh một cái lưỡi liềm tốt?" Thái lão nương hàng xóm hỏi.

Hoắc Trầm buông thiết chuỷ trong tay, đem thiết lê mới đánh một nửa ném vào lò bát quái tiếp tục nung nóng, xoay người lại lại lau mồ hôi trên trán, cầm lưỡi liềm mới tinh bóng loáng trong góc đưa qua:" bà bà, đánh tốt rồi, có thể dùng nhiều năm. Còn có bổ thêm một chút sắt trên lưỡi, sáng bóng không dễ bị rỉ sắt."

"Ai u, bổ thêm sắt trên lưỡi đến năm mươi văn đi, ta đánh lưỡi hái là cho cháu trai ta, hần cũng không giàu có....."Thái lão nương có điểm do dự,cháu trai bà bảo bà tới đánh lưỡi hái chính là hy vọng Hoắc thợ rèn nhìn chút đến tình hàng xóm, có thể thiếu mấy văn tiền.

Hoắc Trầm sang sàng cười: "bà bà, ngài giúp ta nhìn phòng ở tám năm, mùa hè thông gió, mùa đông quét tuyết, cũng không chịu lấy tiền, giúp ngài đánh tốt lưỡi hái cũng là ta nên làm, không đáng giá gì đó. Ngài liền cầm đi dùng đi, cho ai thì cho đi, không cần tiền."

Thái lão nương cùng Thái lão cha ở tại sườn phía đông nhà Hoắc Trầm, ở giữa cách một phổ nhỏ,hai vợ chồng gầy mở một cửa hàng bán nước tương, dấm, miễn cưỡng duy trì cuộc sống.

Thái lão nương cảm thấy hơi xấu hổ, chính là năm mươi văn tiền bà lại không lấy ra nổi, liền ở trong lòng tiếp nhận hảo ý của Hoắc Trầm. Trên mặt cười thành đoá hoa cúc rồi. Ngoài miệng chối từ vài câu, thấy Hoắc Trầm thành tâm thành ý cấp cho, liền vui sướng mà cầm đi ra ngoài.

Đi tới cửa, đột nhiên bước chân dừng lại, quay đầu lại nói: "Đại Trầm, người năm nay hai mươi ba đi, mấy năm trước ở bên ngoài học nghề liền không nói, nếu hiện tại đã trở lại sinh ý cũng khá tốt có phải hay không suy nghĩ việc thành gia? Sớm một chút ôm tiểu tử béo đi viếng mộ cha mẹ người, cũng cho bọn họ yên tâm phần nào"

Hoắc Trầm sắc mặt ngẩn ra,kim sắt đang kẹp bán thành phẩm đầu thiết lê rơi xuống, thành gia.... Hình như là nên thành gia, Lâm Vương Kiều phía tây bằng tuổi mình đã có hai đứa.

"Là.... bất quá, ta cũng không quen biết cô nương nào, bà bà...." Vừa rồi còn thông dong bình tĩnh, nhắc tới thành thân tay chân liền luống cuống, gờ tay gãi gãi đầu, không biết nên nói thế nào mới tốt.

Cái này Thái lão nương liền minh bạch, cười ha hả nói: "chỉ cần người muốn cưới, bà bà giúp người tìm một cô nương tốt, cô nương tới nhà ta mua nước tương cũng không ít, ta giúp người đề ý vài đại cô nương, có thích hợp liền xem, cũng không có gì ngưng ngừng."

Thái lão nương nói xong liền cười ha hả ra cửa, vừa xuống bậc thang, liền đụng phải Điền Đào.

"bà bà,ngài cũng đi tới đánh lưỡi hái a, ta mới làm chút đường táo, ngài muốn ném thử không?"Điền Đào cười mím môi.

Tháo lão nương trong lòng bàn tay nắm chặt hầu bao đầy mụn vá, nắm chặt ba mươi văn tiền đến ra mồ hôi. Bà vốn dĩ chỉ là hy vọng Hoắc Trầm có thể tiện nghi bớt mấy văn tiền, không nghĩ tới nhân gia không chịu đòi tiền. Lần này tương đương với việc bà có chút tiền,luôn luôn thích ăn đồ ngọt nhưng duyên tiếc bỏ tiền ra mua Thái lão nương muốn phá lệ thường chính mình một chút.

"Tiểu Đào, người lại bắt đầu bán hàng à, cho ta hai viên đường táo." Bà lấy từ túi ra bốn văn tiền, nhìn một cái bên trong xếp thành chữ tiền đồng tâm tình đặc biệt tốt, hơi hơi run lên một chút, mấy đồng tiền va vào nhau phát ra âm thanh thanh thúy thấp phần dễ nghe.

Điền Đào dùng giấy dầu nhanh nhẹn gói hai viên đường táo với một xâu quả, đưa đến tay bà: "đây, bà bà, thời tiết mát mẻ về sau ta mỗi ngày ra đây bán hàng, ngài muốn ăn gì cứ nói với ta."

Thái lão nương luôn thích ăn đồ ngọt, nhưng lại duyên tiếc bỏ tiền mua, tốt lắm thì có thể cách mấy ngày mua một thứ, không giống như hôm nay hào phóng mua hai thứ kẹo đường, thật đúng là lần đầu.

Hoắc Trầm một bên đập lên thiết nóng, một bên xuyên qua cửa sổ đang mở nhìn ra bên ngoài, Thái lão nương đang ở cùng một tiểu cô nương nói chuyện, cách cành liễu rủ, hần thấy không rõ lắm diện mạo, chỉ cảm thấy làn da thực trắng nõn. Nhưng là có thể nhìn đến một bên thân ảnh của tiểu cô nương, phần sam váy trắng, bộ ngực cao cao, eo rất nhỏ vóc người không tính là cao, nhưng là cũng rất khá ái. Nhưng là nhanh như vậy liền phải thân cận?

Thợ rèn trong lòng cười thầm, trên tay càng ra lực, đồng thời trong miệng còn hừ hừ hát tiểu khúc" leng keng đương, leng keng đương, ta là thợ rèn mạnh nhất. Một lò nhị than hai cương bốn thiết, tay nghề đệ nhất ai có thể đoạt? Thợ mộc làm một công,không bằng thợ rèn bếp lò hồng đỏ lên...."

Đây là sự phụ tự biến tự xướng tiểu khúc nhỏ thời gian lâu rồi, Hoắc Trầm dĩ học cũng biết,nhưng là hần trước nay không có xướng qua, mỗi lần nghe sự phụ hát hừ hừ, trong lòng còn cảm thấy buồn cười, hôm nay không biết làm sao vậy, thế nhưng thuận miệng hừ nổi lên tiểu khúc này.

Vừa đến trấn trên liền khai trương, hơn nữa thái lải nương ngày thường ngày thường mua nhiều nhất hai văn tiền, hôm nay lập tức mua bốn văn tiền, Điền Đào tâm tình không tồi, cảm thấy đây là dấu hiệu, năm nay buôn bán tốt, mọi người khẳng định bỏ được đề tiểu tiền, mùa đông này nói không chừng có thể nói kiếm hơn năm trước một xâu tiền đâu.

Tiểu cô nương bước vào cửa, đây là nàng lần đầu tiểu tiền vào cửa hàng thợ rèn, rất là tò mò. Nhìn nhìn nam nhân duy nhất trong phòng, há miệng thờ dốc không chờ phát ra tiếng đã bị một màn trước mắt làm kinh sợ.

Nam nhân trước mắt phá lệ cao lớn đang từ lò bát quái bên cạnh lửa lớn hùng lực lấy ra đầu thiết nung đỏ bùng. ánh lửa chiếu rọi thanh ảnh cường tráng của hần, cường tráng đến có mức dọa người. Hai cánh tay to lớn, cơ bắp nổi lên, cơ bắp như nắm tay to từng cuộn từng cuộn nổi lên, trước ánh lửa bóng loáng.

Hần tay trái cầm kim sắt, xoay tròn cánh tay phải dùng thiết chuỷ to mạnh mẽ gõ lên đầu thiết trên khối sắt lớn, cơ bắp trên người theo thiết chuỷ rung rung lên xuống.

Người nam nhân này, toàn thân phát ra đạo lực cực to lớn cơ bắp cuộn cuộn khiến người khác rõ ràng cảm thấy một cỗ sức mạnh cực lớn đang toả ra. Ánh lửa chiếu rọi vào khiến sắc mặt của hần phá lệ

hồng hào, chùy sắt gõ vào đầu thiết đồ rực tia lửa bắn ra khắp nơi, mồ hôi cùng với tia lửa rơi xuống đất. Hân tử trong thôn đến mùa hè sẽ cời trần, Điền Đào đối với nam nhân phía trên trần trụi cũng không có gì xa lạ, chính là nam nhân trước mắt quá trắng, cảm thiết chùy cực lớn không có chút nào cổ sức mỗi chùy đi xuống. Điền Đào trong lòng liền sợ tới mức trên người run lên.

Hoắc Trầm rút cuộc phát hiện cô nương đứng trước cửa, phấn sam váy trắng,xinh xắn đáng yêu còn không phải vừa rồi cùng Thái lão nương nói chuyện sao, chẳng lẽ bà bà làm nàng tới?

Hoắc Trầm vội vàng ném đồ trong tay thiết chùy " đương" một cái dừng ở khối sắt to, tiểu cô nương sợ tới mức mặt run lên, theo bản năng lui ra phía sau một bước. Hân ở trên quần xoa xoa tay, lại phát hiện không ổn liền thò tay vào thùng nước lạnh rửa tay rồi lấy khăn treo trên tường lau lau. " "Người.... người tới rồi "Hoắc Trầm cười cười, đi lên phía trước vài bước nhìn kĩ cô nương trước mặt.

Lông mày là liễu cong cong, mí dài như cánh quạt đang hạ xuống, đôi mắt hết như nước trong veo, cái mũi nhỏ nhỏ, đôi môi hồng hồng nộn nộn đỏ như cánh hoa, còn làn da trắng nõn..... bộ ngực quả nhiên rất cao, eo nhỏ đường cong trên người là lướt, trên mặt đỏ lên hân không dám nhìn nữa.

Thiếu sót duy nhất chính là vóc dáng có điểm nhỏ, còn không cao đến ba vai mình, bất quá không quan hệ xem màng tuổi không lớn, hân là có thể cao chút. Điền Đào rũ mắt không dám nhìn mặt người nam nhân trước mắt này, xem dáng người đã đủ dọa người rồi. Nàng liền im lặng an ủi chính mình tìm hân mua hàng là chiều cổ sinh ý của hân, hân lại lợi hại như thế chắc sẽ khoáng tùy tiện đánh người đi.shitbaydaytroi

Nghe vậy, tiểu cô nương chắc chắn, mềm mại mở miệng." Đại thúc, người chính là Hoắc thợ rèn sao? Ta muốn đánh một lưỡi liềm cong."

Tiểu cô nương nói chuyện thanh âm đặc biệt dễ nghe, mềm mềm nhẹ nhẹ giống như cánh liễu rủ phát phơ, Hoắc Trầm vừa mới vui vẻ, lập tức liền nghe rõ một tiếng kia kêu chính là " Đại thúc" a giống như một tiếng sấm rền đánh hân buồn tại chỗ.

Có đối tượng nào kêu người là đại thúc sao?

" người..... người muốn tới làm gì?" Câu nói lễ tiếp kia hân không nghe rõ. Điền Đào lúc này mới ngẩng đầu, thấy rõ mặt người nam nhân trước mắt này. Máu da lúc mạch, khuôn mặt tron bóng,đôi mắt đen nhánh thâm thúy,còn có đôi lông mày đậm, mũi cao thẳng cái cằm cương nghị..... hoá ra là người trẻ tuổi anh tuấn!! Đặc biệt lúc nói chuyện lộ ra hàm răng trắng, thực sạch sẽ hấp dẫn người ta chú ý đến.

Điền Đào có chút ngượng ngùng, vừa rồi thế nhưng kêu người ta là đại thúc đấy. Tiểu Đào bán đồ ăn vặt đã hai năm, nàng cũng không phải nhìn như dạng thương nhân lâu cá, mỗi khi thời điểm không biết nói gì nàng liền cười, mỉm cười ngọt ngào không ngừng. Trên mặt nàng có hai lúm đồng tiền khi cười lộ lên đặc biệt đẹp, tuổi lại nhỏ luôn kêu người khác là đại thúc đại thẩm, mọi người cũng sẽ không so đo với nàng.

Giờ phút này, nàng chính là như vậy theo bản năng cười, chỉ là thói quen mà thôi.

Hoắc Trầm lại rất không thích ứng, chưa bao giờ có một cái cô nương như vậy đối với hân cười qua, cười hân tâm hoảng ý loạn, không biết theo ai.

Điền Đào ngoài ý muốn phát hiện đại thợ rèn giống như mặt có điểm đỏ, là bởi vì chính mình kia một câu " đại thúc" làm người ta ngượng ngùng đầu. " ần.... ta...ta muốn đánh một lưỡi liềm cong" Hoắc Trầm tâm trí đag còn ở trên cao chưa có xuống dưới, bất quá hân nghe rõ, muốn lưỡi liềm cong. Lưỡi liềm mọi người thường dùng được chia làm hai loại, loại lưỡi liềm cong cắt lúa mạch hạt kê tương đối nhanh nhưng là dễ bị thương chân, thường dùng loại này là người có kinh nghiệm làm ruộng lâu năm. Người trẻ cùng với nữ nhân đều dùng là loại thẳng liềm, cắt chậm hơn nhưng an toàn.

" là người dùng sao? Người không sợ liềm cong cắt vào chân?" Hân thật sự nghĩ không ra tiểu cô nương như vậy cảnh tượng múa may dùng liềm cong cắt sẽ như thế nào.

"Không phải, là cha ta dùng, yêu cầu bao nhiêu tiền a? Ta khi nào có thể tới lấy?"

" hoá ra như vậy a. Bình thường lưỡi hái ba mươi văn, thêm cương nhận (?)năm mươi văn, hiện tại liền có có sẵn, nàng có thể lấy đi."

Điền Đào sờ sờ túi tiền bẹp bẹp, rũ mắt nói:"Cha ta nói muốn bình thường là được, ta buổi chiều lại đến lấy đi, chờ ta đem xâu quả với đường táo bán đi, liền có tiền."

"Ấn, hảo." Hoắc Trầm nhìn theo nàng yếu điệu thân ảnh đi ra ngoài, trong lòng thực mất mát. Nguyên lai người ta chỉ là tới mua lưỡi hái thôi, cũng không phải đối tượng làm thân của hân.

Điền Đào ra cửa, liền nhìn đến Trần gia thịt lợn bắt đầu bán thịt, người ta gọi chủ quán là Trần thịt lợn, cái đây mất dữ tợn, là một hân tử trung niên đầy dầu mỡ. Bất quá hân còn thương nương tử, mua cho nương tử hân xâu quả của Điền Đào.

"Đại thúc, có muốn mua cho đại thẩm xâu quả, còn có đường táo, mật giác, tai mèo hay không" Điền Đào cười mỉm đi qua. Xuyên qua ô cửa sổ nhìn ra ngoài Hoắc Trầm mặt đầy hắc tuyến, nhìn xem Trần thịt lợn râu quai nón đầy dầu mỡ, sờ chính mình cằm sạch sẽ trong lòng không phục: ta như thế nào liền cùng tên kia giống nhau thành đại thúc?

Bạn đang đọc truyện *Đại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Người đến họp chợ càng ngày càng nhiều, Hoắc Trầm một bên rèn sắt một bên bán hàng, vội đến vô cùng vui vẻ, liền đem cô nương đem hân thành đại thúc quăng ra sau đầu. Chợ chi họp có nửa ngày sau giờ chợ liền tan.

Hoắc Trầm trong nhà không có ai nấu cơm, ngày thường ăn nhiều nhất chính là bánh bao tuy nói bánh bao ít nhân đây vô không ngon nhưng so với màn thầu thì vẫn hơn. Hôm nay khách nhân vào mua nối liền không dứt, nên hân không có thời gian khoá cửa lại đi ra ngoài mua bánh bao, liền đem hai cái màn thầu to trong nhà lấy ra, cho vào lò nướng lên lại chăm tương ăn, liền tiếp tục làm làm việc.

Sau giờ chợ, người trên đường đi lại càng ngày càng ít, mọi người tập trung mua đồ vật mình muốn, liền đi về nhà. Điền Đào trong rõ chỉ còn một viên đường táo. Mỗi lần bán một chút nàng đều nhớ kĩ tổng cộng bán được năm mươi văn tiền. Hầu bao buộc trên eo nặng trĩu nhưng bước chân lại đặc biệt nhẹ nhàng.

Thời điểm trước tháng bảy thời tiết nóng nực, nàng không dám tới ra bán hàng, bởi vì đồ ngọt đều bọc đường, dễ dàng bị chảy thành nước đường dính dính, hơn nữa bán cả ngày cũng bán không hết để tới hôm sau liền hỏng. Vốn dĩ chính là buôn bán nhỏ, kiếm không được mấy văn tiền, nàng không dám làm chuyện nguy hiểm như vậy, mùa hè làm đồ ăn vặt thật không nên a.

Hôm nay bắt đầu nhập thu nàng lại đến mở bán hàng, không nghĩ thế nhưng thuận lợi như thế, vừa qua khỏi giữa trưa, liền bán chỉ còn một Viên đường táo. Điền Đào còn chưa có ăn cơm trưa đâu, đồ ăn vặt trong rõ nàng cũng từng ăn, rút cuộc đó là tiền kiếm được sự vui gia đình sống tạm. Đối trong chốc lát có tính là cái gì, dù sao nhà mình cách trấn không xa lắm, đi lên tầm hai khắc là về đến nhà ăn cơm trưa là được rồi.

Hai tiểu khát cái đứng ở ven đường thấy nàng lại đây, vây nhau đi đến, đem nàng vây quanh ở giữa:" tỷ tỷ, tỷ tỷ, chúng ta hôm nay nhìn người bán một ngày xâu quả đường táo, kiếm lời không ít đi? Có thể hay không thưởng cho chúng ta chút đồ ăn?" một tiểu khát cái chỉ đứng tới eo Điền Đào, một tiểu khát cái lớn hơn chút cũng chỉ đến vai nàng.

Hai đứa trẻ danh xao vàng vọt, trên không mặc áo dưới mặc đúng một cái quần không có ống, người gầy đến nỗi đếm được từng cái xương sườn trên người, giống như ván gặt đồ. Điền Đào có chút tò mò; " ta ở đây bán xâu quả đã hai năm, nhưng chưa có thấy qua có khát cái nha, các người là người nơi khác đến đây sao? "

Đứa bé có vóc dáng cao hơn kia có nốt ruồi đen ở đuôi lông mày, nếu là nữ hài tử chắc chắn sẽ là tiểu mỹ nhân a, nhưng hân lại là một tiểu tử gầy yếu, Điền Đào liền không biết xưng hô thế nào cho đúng. " tỷ tỷ, chúng ta là người nơi khác, bất quá cách nơi này cũng không tính quá xa, chúng ta là hài tử của gia đình tốt. Vốn tới nơi này nương nhờ họ hàng, ai ngờ nhà thân thích đã chuyển đi, hai chúng ta không còn cách nào mới tới đây xin cơm. "

Điền Đào bước chân vẫn chưa dừng lại, hai đứa nhỏ kia liền một trái một phải kẹp nàng, cùng nàng đi lên phía trước. Điền Đào do dự trong chốc lát, cuối cùng xốc lên vài bó sạch sẽ mềm mại, đem viên đường táo cuối cùng đưa ra, đưa cho đứa bé nhỏ kia:"tỷ tỷ nhà cũng không giàu có, chút nữa còn muốn đi chợ mua lưỡi liềm không có khả năng đưa cho các người tiền đâu, cái này là đường táo cho người

ăn vậy"

Người trong thôn phần lớn đa phần là tâm địa thiện lương, nhưng làm việc thiện tích đức cũng phải nhìn vào tình huống nhà mình, không có chuyện nhà mình ăn không đủ no mặc không đủ ấm còn đi chiều cổ nhà người khác. Viên đường tảo này Diên Đào cũng chính mình không dám ăn, nghĩ là nếu không bán được về sẽ đưa cho tiểu muội tiểu Anh ăn, bây giờ đem cho một tiểu khát cái. Diên Đào không nghĩ tới chính là, tiểu đệ đệ lại thập phần hiểu chuyện, giờ đường tảo hướng ca ca bên cạnh:"ca ca,ca mau ăn đi."

"Ta không ăn đệ ăn đi, đệ nhỏ"

"ca ăn đi, ca ca mỗi lần đều nhường ta, khó có được một miếng đường tảo ngon như vậy, ca mau ăn nhanh đi"

Hạnh huynh đệ thập phần thương yêu nhau, làm tiểu Đào thực cảm động, nhà mình có bốn tỷ đệ, nàng cũng thường nhường đồ ăn ngon cho đệ đệ muội muội ăn, nhìn hai đứa trẻ nhỏ như vậy nhưng lại hiểu chuyện, làm nàng nghĩ tới đệ đệ muội muội ở nhà.

"Tới đây, tỷ tỷ giúp các người bê ra mỗi người ăn nửa cái đi." Đường tảo thật ra là dùng mật làm, chẳng qua là làm thành hình quả táo bên ngoài bọc một tầng đường, ăn vào miệng ngọt ngào mềm mại, người già trẻ nhỏ đều thích ăn.shitbaydaytroi

Diên Đào đem miếng đường tảo cuối cùng bê ra, để trên tay hai đứa trẻ, rồi nói từ biệt:"phía trước chính là nhà thợ rèn, ta muốn đi mua lưỡi hái các đệ đi đi thôi"

"tỷ tỷ, người thật tốt, cảm ơn người!" tiểu ca ca vẫy tay với Diên Đào, trong mắt dâng lên một tầng hơi nước.

Diên Đào cảm thấy chỉ là một cái đường tảo thôi, cũng không có gì đáng để tiểu hài tử cảm động như vậy liền không sao cả cười cười, bước nhanh vào cửa hàng thợ rèn.

"Đại....."nàng theo thói quen lại muốn nói đại thúc bỗng nhiên nhớ tới, đại thợ rèn người ta vẫn còn trẻ, nhưng nếu kêu đại ca lại cảm thấy không thích hợp. Rốt cục kêu như người ta đi "Đại thợ rèn, ta tới mua lưỡi hái."

Hoắc Trầm quay đầu nhìn nàng, liền buông xuống thiết chùy trong tay, lau mồ hôi trên trán, bước nhanh tới:"muốn lưỡi liềm cong đúng không? Nôi này có ba cái, người tự chọn một cái đi."

Diên Đào nhìn ba cái liềm cong bày biện chỉnh tề, giống nhau như đúc, trong lòng âm thầm tán thưởng, khó trách mọi người đều nói tay nghề Hoắc thợ rèn tay nghề tốt.

"Đều không khác lắm, liền lấy cái bên phải đi." Diên Đào ngại thợ cười, buông bỏ đuôi tay sờ tới hầu bao bên hông.

"tiền,hầu bao của ta đâu rồi?" Tiểu cô nương lập tức ngơ ngẩn, cúi đầu nhìn bên hông trống không, quay đầu nhìn phía sau, lại hoảng hốt sờ phía sau eo, thế nhưng thật sự không có hầu bao ở đó.

Trong nháy mắt, tiểu cô nương đang cười mím liền khóc nức nở:"Đại Thúc, người giúp ta nhìn xem trên người ta có hầu bao hay không?"

Dưới tình thế cấp bách nàng lại kêu đại thúc, nâng hai tay lên, ở trước mắt Hoắc Trầm quay một vòng, sau đó, đôi mắt khẩn trương nhìn về phía thợ rèn.

Hoắc Trầm có thể hiểu được tâm tình của nàng bây giờ, tiểu cô nương này tám phần đem túi tiền làm mất rồi, nhìn nàng gấp đến độ nước mắt đều rơi xuống, hần quả thực không đành lòng nói cho nàng đáp án.

"Người mau nói cho ta biết có hay không?"Diên Đào gấp đến độ dậm chân.

Hoắc Trầm không thể không thành thật là lắc lắc đầu, liền thấy tiểu cô nương thất hồn lạc phách mà lui lại hai bước, mắt to ướt át ào ào chảy lệ:"vừa rồi vẫn còn, ta đi một đoạn đường lại sờ một lúc... Ta biết rồi, là hai tiểu khát cái kia, là bọn họ trộm túi tiền của ta, hai tên vô lại...."

Nói còn chưa dứt lời, Diên Đào liền cất bước chạy nhanh ra ngoài, một đường điên cuồng chạy, hỏi thăm khắp nơi, có ai thấy hai tiểu khát cái kia hay không?

Hoắc Trầm muốn khuyên nàng dừng tìm, nếu bị trộm thật người khẳng định đã sớm chạy mất, sẽ không cho nàng có cơ hội đuổi theo, chính là tiểu cô nương chạy nhanh như bay hần căn bản không thể ngăn lại. Khách đi rồi, thợ rèn tiếp tục làm việc, trong lòng lại không an ổn, không biết tiểu nha đầu ngốc nghếch kia có thể hay không vì chuyện này mà luẩn quẩn trong lòng, mà làm ra chuyện ngốc gì không?

Hần là không thể nào đi? Một rắc rối xấu quả đường tảo kia phỏng chừng cũng bán không được mấy văn tiền. Đại thợ rèn một bên an ủi chính mình, một bên không nhịn được ra ngoài thăm dò nhìn quanh. Qua hồi lâu, rồi cuộc nhìn thấy tiểu cô nương đang mất hồn đi tới, chậm rì rì đi tới. Hoắc Trầm buông lỏng thiết chùy trong tay, chủ động lên đón:"Người tìm được hầu bao rồi sao?" Tiểu cô nương gắt gao cắn chặt môi, không nghĩ trên đường cái khóc lên sẽ bị người ta chế giễu. Hiện tại hần vừa hỏi lại nhìn không được mà thút tha thút thít nức nở khóc:"Ta về sau không bao giờ thương hại những tiểu khát cái kia nữa, làm người tốt không được báo đáp, ta tặng không cho bọn họ một cái đường tảo ăn, bọn họ thế nhưng trộm hầu bao của ta, quá đáng giận."

Tiểu Đào khóc lóc cảm rở của mình, một bên gạt nước mắt một bên nói:"Hôm nay ta trước không mua lưỡi hái, hôm nào có tiền ta lại quay lại"

Tiểu cô nương cực lực khất chế bản thân không khóc thút thít, khi nói chuyện cái mũi hít hít, bà vai cũng vì thế run run nhẹ nhẹ, một bộ là hoa lệ trong mưa, chọc cho người ta cảm thấy đau lòng.

Hoắc Trầm gãi gãi đầu, không biết khuyên bảo nàng thế nào mới tốt. Hần ăn nói vụng về vốn dĩ sẽ không an ủi người khác, hướng chỉ là an ủi một tiểu cô nương không quá quen biết. Hần nhìn thoáng qua lưỡi hái trên bàn, cao giọng nói:"người là người thôn nào? Người nếu cần dùng gấp, liền cầm đi đi. Về sau có tiền trả lại cho ta là được, ta tin được người."

Diên Đào sững sốt, bước chân đã ra đến cửa lại xoay trở về:"thật vậy chăng?"

Hoắc Trầm kiên định gạt đầu:"duơng nhiên là thật sự, ta làm sao có thể lừa một tiểu cô nương? Người lấy về dùng đi."

Hần cầm lấy lưỡi hái tốt nhất trên bàn đánh một phen, hào phóng đưa cho Diên Đào.

Ký thật trong nhà cũng không phải cần dùng gấp lưỡi hái như vậy, bất quá gần đây thân thể mẫu thân không tốt lắm, vì làm đồ ăn vặt trong chưa có sáng đã phải dậy vất vả bận rộn làm việc. Nếu làm nướng biết, bán được năm mươi văn tiền đều bị trộm mất, nướng khẳng định đau lòng ngủ không yên. Hơn nữa, bà nội gần đây đang ở nhà nàng, nếu biết nàng làm mất nhiều tiền như vậy, còn không biết sẽ muốn mắng nàng như thế nào đâu.

Diên Đào do dự một chút, vẫn là nhận lấy lưỡi hái, thần sắc nghiêm túc cúi mình cảm tạ Hoắc Trầm"cảm ơn người, nhà ta ở Diên gia thôn, ta gọi là Diên Đào, mỗi ngày lên trấn này bán xấu quả, đường tảo, đã bán hai năm nay, ngày mai sau giờ ngọ ta sẽ tới, ta nhất định sẽ trả lại người tiền."

Tiểu cô nương không khóc nữa, tâm tình Hoắc Trầm cũng đi theo nhẹ nhàn không ít, hàm hậu cười cười:"không có việc gì, không cần cảm tạ, người mau về nhà đi thôi, bằng không cha mẹ người sẽ đợi đến sốt ruột."

Diên Đào dùng sức gạt đầu,mím cười ngọt ngào lại hướng Hoắc Trầm cúi chào, liền vui mừng cầm lưỡi liềm ra cửa. Đi được vài bước, nàng cảm thấy về nhà như thế không ổn, sáng sớm nướng làm đồ ăn vặt là đã đem đủ tính là có thể bán được năm mươi văn tiền, có khi tìm được khách hàng mua nhiều, nàng sẽ tặng một hai viên đường tảo. Bất quá,tổng số ít nhất sẽ ít hơn tám hai ba văn tiền, không có khả năng mua một lưỡi liềm liền thừa ra hai mươi văn đều không có thừa ra.

Đi đến cửa hàng nước tương Thái gia, Diên Đào liền dừng bước, hít thật sâu một hơi, lấy hết can đảm đi vào:"bà bà, có thể cho ta mượn ngài hai mươi văn tiền không? Về sau mỗi ngày trả ngài năm văn tiền được không?"

Thái lão nương đang thu thập hộp tiền, thấy Diên Đào đột nhiên hỏi như vậy lại thấy trên mặt nàng có nước mắt, liền quan tâm hỏi:"Tiểu Đào, người làm sao vậy?có phải hay không khóc a?"

"Ấn, hầu bao của ta bị mất, chính là, không muốn cho người trong nhà biết, ta hôm nay mượn ngài hai mươi văn, về sau mỗi ngày bán sẽ trả ngài năm văn. Như vậy, nướng của ta sẽ không phát hiện ra."

Diên Đào cúi đầu nhỏ giọng nói. Thái lão nương biết tiểu Đào là đứa bé ngoan, nhìn tiểu cô nương ủy khuất cúi mặt, trong lòng bà liền không đành lòng nhìn vậy, rồi lại không nê hà ômtrap tiền cho nàng nhìn" người nhìn, ta nơi này cũng chỉ thừa ra ba đồng tiền a, nếu người tới sớm chút còn có thể chính là cháu trai ta vừa tới tiền đều bị nó mượn đi rồi."

"a.. "tiều Đào thất vọng thở dài, gục đầu xuống đi ra ngoài.

"àì, tiều Đào,ngươi đừng vội buồn. Ta giúp ngươi đi mượn nhà khải, nhà hân có tiền, lại là hân tử rộng rãi, cho ngươi mượn hai mươi văn là chuyện nhỏ."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thợ Rèn Tiều Mật Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thái lão nương lôi kéo tay Diên Đào, lập tức vào cửa hàng thợ rèn.

"Đại Trầm, ta tới giới thiệu cho ngươi, đây là Diên gia thôn, Diên Đào, thường tới trấn bán xấu quả đường táo. Nàng bị trộm mất hầu bao, muốn mượn ta hai mươi văn tiền, đúng lúc ta không có tiền, không bằng ngươi cho nàng mượn chút đi. Ta đảm bảo, tiều Đào nhân phẩm không có vấn đề khẳng định sẽ đem tiền trả lại cho ngươi."

Thái lão nương đem lời muốn nói một hơi đem ra nói hết, căn bản không chú ý tới Diên Đào ở bên cạnh luôn lôi kéo tay áo bà muốn cho bà dừng lại đừng nói nữa:" bà bà, bà bà, ta đã thiếu người ta một lưỡi liềm chưa có trả, như thế nào còn không biết xấu hổ còn muốn mượn tiền người ta đâu."

Hoắc Trầm nhìn thấy hai người vào cửa, đã bước lên sau khi nghe rõ sự việc, liền hào phóng lấy ra hộp tiền, đưa ra trước mặt Diên Đào:"hôm nay tiền bán đều ở chỗ này, ngươi muốn nhiều hay ít tự mình lấy đi"

"Này..... Này, ta như thế nào không biết xấu hổ đâu, ta đã thiếu người ba mươi văn, còn thế nào lại mượn hai mươi văn. Ta mới hai ngày tới còn không có.... " Tiều cô nương không phải người có lòng tham không đáy, từ trước đến nay còn không quen biết Hoắc Trầm, nay hân có thể giúp mình chuyện lớn như vậy là đã làm nàng phi thường cảm kích rồi, thật sự ngưng ngừng mượn tiền của hân.

"không có việc gì, không phải là hai mươi văn tiền sao, việc rất nhỏ, ta đưa cho ngươi." Hoắc Trầm đưa tay vào hộp tiền lấy một cái, đặt trên bàn cao, kiên nhẫn đếm ra đủ hai mươi văn tiền đồng để ra trước mặt Diên Đào, lại đem mấy văn tiền đồng còn dư ra ném vào hộp tiền.

Thái lão nương nói:" Ngươi nhìn xem ta nói dối với đại Trầm hai mươi văn tiền này chính là việc nhỏ a. Đại Trầm tay nghề tốt, người lại trọng nghĩa nhiệt tình, về sau ngươi nếu có việc gì khó khăn cứ đến tìm hân. Hân kêu Hoắc Trầm, ngươi cứ kêu đại ca là được rồi."

Hoắc Trầm chưa được ai khen nhiều bao giờ, cười cười gãi đầu, đôi mắt sáng, con ngươi đen trầm tĩnh tựa đá quý, liếc về phía Diên Đào lại có chút ngại ngùng. Thái lão nương đầu óc linh quang chợt lóe lên, không phải buổi sáng mới nói qua tìm cô nương tốt giới thiệu cho đại Trầm sao, trước mắt đây không phải là một cô nương tốt sao? Tiều Đào bề ngoài xinh xắn, miệng lại ngọt, người lại chăm chỉ cần mẫn, tuyệt đối chính là nàng dâu tốt. Nghĩ vậy, bà cười tìm tìm hỏi:"tiều Đào, ngươi năm nay bao lớn rồi? "

"cảm ơn Hoắc đại ca." Tiều Đào thật cẩn thận thu hồi hai mươi văn tiền bỏ vào rổ. Không nghĩ tới Thái lão nương đột nhiên hỏi tuổi của mình, đột nhiên nhảy sang chuyện này có chút lạ, nhưng nàng cũng không nghĩ nhiều, thuận miệng đáp:"bà bà ta năm nay mười bốn"

"Mười mười bốn nha. " Thái lão nương có chút thất vọng, nếu mười sáu mười bảy thì tốt rồi, đại Trầm đã hai mươi ba, không chờ được thêm hai năm nữa a.

Hoắc Trầm trên mặt cũng hiện ra một tia thất vọng, tiều cô nương này tuổi có chút quá nhỏ rồi, kém mình tận chín tuổi. Nếu ở nhà nàng là con đầu có khả năng cha nàng tuổi là ba mươi đi, người ta kêu mình là đại thúc cũng không quá đáng. Hoắc Trầm cúi đầu không nói chuyện nữa, Diên Đào không rõ chính mình mười bốn tuổi có cái gì không đúng, chỉ cảm thấy hân có thể là có chút hối hận, liền vội vàng đảm bảo:" Hoắc đại ca, ngươi yên tâm, ta khẳng định sẽ mỗi ngày trả ngươi năm văn tiền, Tổng cộng là năm mươi văn mười ngày liền trả xong rồi."

Hoắc Trầm lúc này mới biết, biểu cảm của mình làm cho người ta hiểu lầm. Nhưng một tiếng Hoắc đại ca ngọt ngào kia kêu lên liền làm hân trong lòng rối tinh rối mù, liền ngẩng đầu cười khan:" Không có việc gì, ngươi không phải gấp gấp trả, dù sao ta cũng không vội dùng. Nhà ta có một mình ta, ăn no liền xong, không cần thiết phải dùng đến tiền."

Nói xong, hân có chút hối hận làm gì cùng tiều cô nương nhà người ta cường điệu trong nhà chỉ còn một mình, mình thôi đâu, giống như tự phơi bày ra tâm tư của mình.

Diên Đào cũng không có nghĩ nhiều liên tục nói cảm ơn, lúc này mới cùng Thái lão nương rời khỏi cửa hàng thợ rèn.

Trong lòng tiều Đào tăng đá lớn để trong lòng biến mất, bước chân liền nhẹ nhàng về nhà, đi được một nửa đường mới phát hiện ra mình rất đói bụng. Vừa rồi chạy như điên đi tìm hai tiều khát cái, hao tổn rất nhiều thể lực, sau đây lại buồn bực chỉ nghĩ đến chuyện năm mươi văn tiền cũng đã quên chuyện đói bụng. Nàng quay đầu liếc mắt về phía tây, đánh giá một chút hân là gần qua giờ Ngọ một canh giờ rồi. (một canh giờ = 2 tiếng)

Tiều Đào đói đến mức choáng váng đầu, hai chân không ngăn được run rẩy, nàng nhắc miếng vải bó mềm trên rổ ra đem miếng vải mịn ở đáy rổ cẩn thận cảm lên, vurun đầu lưỡi nhỏ ra đem đường vụn ở trên đó liếm sạch sẽ. Lại đi đến bên bờ sông nhỏ rửa sạch tay, cúi xuống vốc hai vốc nước uống. Tiều Đào đứng lên, cảm thấy chân tựa như có thêm chút sức lực, không giống như vừa nãy run lên. Nàng liếc nhìn thôn nhỏ dưới chân núi Lương Sơn, an ủi chính mình, đi nhanh là có thể ăn cơm.

Không biết có phải là tác dụng của chút đường vụn hay là bởi vì gần tới nhà, đi đoạn đường này nàng ra không hề mệt mỏi, thật nhanh liền tới cửa nhà. Nàng hít một hơi thật sâu, điều chỉnh tốt lại biểu cảm trên mặt, yên lặng trong lòng tự cổ vũ bản thân, mới đẩy cánh cửa gỗ cũ nát ra.

Nãi nãi Đinh thị ôm đệ đệ hai tuổi Diên Tùng, ở bậc thang phơi nắng, hai người phơi nắng mơ màng đến mức sắp ngủ.

Mẫu thân Diệp thị đang băm rau đại cho gà ăn, thấy nữ nhi đẩy cửa vào, liền buông dao thái củ mì trong tay đến đón:" Bán thế nào? Rất thuận lợi đi? "

Tiều Đào hơi mỉm cười, gật đầu nói:" Rất thuận lợi, vừa đến trấn trên liền mờ hàng, trước kia Thái bà bà đều mua hai văn tiền, lần này mua bốn văn tiền. Mà người họp chợ đều mua không ít, con mang một rổ đều bán hết, Tổng cộng bán được năm mươi văn. Mua lưỡi hái tốn ba mươi văn, còn dư lại hai mươi văn. Nương, sáng sớm người dậy sớm làm xấu quả, đường táo, sao bây giờ còn không đi nghỉ trưa."

Nghe được đồ bán tốt, Diệp thị thập phần vui mừng trên khuôn mặt tái nhợt có thêm vài phần thần thái, lại không để ý đến lời nghỉ trưa của tiều Đào,nhận lấy lưỡi liềm để trên tường.

Diên Liễu cùng Diên Anh đang ngồi trên ghế gỗ chỗ râm mát lọt vò đậu, thấy nàng về liền chạy tới, Diên Anh mười tuổi chạy tới cười hi hi. Lấy rổ trong tay tỷ tỷ, lật vài bó trong rổ con mắt trông mong nhìn vào. Chính là rổ bên trong trống rỗng, đều không có gì cả, làm nàng cực kì thất vọng:"Đại tỷ,tỷ bán thật sạch sẽ, ngay cả một cái cũng không thừa, nhưng đường vụn thế nào lại cũng không có."

Nàng vừa hỏi, Diên Đào liền nhớ tới vốn là thừa một cái đường táo,muốn mang về cho tiều muội trong nhà ăn, chính là tại nàng nhất thời mềm lòng, cho hai tiều khát cái kia, lại không nghĩ rằng bọn họ trộm đi hầu bao của mình. Nhìn khuôn mặt nhỏ thất vọng của muội muội,Diên Đào cũng cảm thấy rất ứy khuất, sợ mình không nhịn được lại khóc, nàng vội vàng đem hai mươi văn tiền đặt vào tay nương, nhắc chân chạy vào phòng bếp:"Con sắp đói chết rồi nương, có cái gì ăn được không? "

"Trong nồi còn bánh nướng đấy, mau đi ăn đi,gì này là giờ nào rồi,cũng thật là....ai!!!"

Diệp thị cảm thấy con nàng thật đáng thương nhưng lại không có biện pháp,điều kiện gia đình như vậy, có thể một ngày ba bữa là không tồi. Nhà mình trong thôn vốn dĩ có thể coi như tầm trung, chính là từ khi sinh đứa nhỏ Diên Tùng,thân thể Diệp thị vẫn luôn không được tốt,một năm bốn mùa luôn cần uống thuốc, đem chút tiền tích góp đều tiêu hết, nguyên nhân chính là như thế nên bà bà Đinh Thị đối với nàng không thuận mắt, ngại nàng làm liên lụy nhi tử bà.

Tay Diệp thị nhỏ, nâng hai mươi văn tiền trong lòng bàn tay như một núi nhỏ tràn đầy. Đi đến trước mặt bà bà, nhỏ giọng nói:"Nương, đây là tiều Đào tiền dư mua lưỡi hái còn dư lại,ngài cảm đi."

Đinh thị thấy tiền đồng trước mặt, tâm tình có chút tốt hơn,hửu mũi một tiếng không kiên nhẫn nói:" Thôi bỏ đi,ta cảm thì như thế nào,không phải vài ngày lại phải cho người mua thuốc. Hửu thân tiểu thư mệnh nha hoàn, cưới người về thật đúng là Đền gia ta đen đủi."

Tiểu Đào trong bếp mở nắp nồi lên ngừng lại một chút, nhìn xuyên qua cửa phòng bếp, thấy biểu tình không kiên nhẫn của bà nội,cùng hình dáng cong lưng cúi mình của nương, trong lòng hựt hẫng.

Điền Liễu bước nhanh đi đến, rầm một cái đóng lại cửa bếp,thờ phỉ phỉ nói:"Tỷ tỷ, tỷ không biết nấu, bà nội mắng nương lúc trưa. Mắng người trên giường đất nằm nghỉ, nương mấy ngày nay rất vất vả, thân thể người lại không tốt còn không phải rất mệt sao? Ta sắp nhận được nữa rồi, nếu lần sau bà lại chửi nương ta liền mắng bà."

Điền Liễu so với Điền Đào nhỏ hơn một tuổi, năm nay mười ba nhưng vóc dáng lại so với tiểu Đào cao hơn mộ chút, chẳng qua là quá gầy nhìn tong teo. Nàng từ nhỏ liền so với Điền Đào tính tình nóng nảy hơn,như lời của Đinh thị nói rằng tính tình như con ngựa hoang. Điền Đào cầm một cái bánh nướng đi tới, bánh nướng nhân là rau tề thái. Cắn hai miếng,nhai nhai liền nuốt xuống,lại dùng thìa múc một muỗng cháo loãng uống, mới ngồi lên ghế ở một bên cùng Điền Liễu nói chuyện." tiểu Liễu, muội không thể như vậy, lại nói như thế nào đi nữa bà cũng là bà nội của chúng ta. Hôm nay xấu quá bán khá tốt mai không cho nương làm nữa để ta làm làm nhiều một chút. Kỳ thật nói đi nói lại không phải vì tiền sao, chỉ cần kiếm nhiều tiền một chút, bà cũng sẽ không làm khó nương nữa."

Điền Liễu cũng biết mình không nên mắng bà nội của mình, nhưng thật sự là thật khi dễ người quá mức mà,cha tính tình hiền lành không thể bảo vệ được vợ con. Mỗi lần nghe bà nội chửi người, Điền Liễu đều cực kì tức giận, hận không thể xông lên đánh bà một trận.

" tiểu Liễu đâu? Vừa mới thấy lột mấy hạt đậu,đã chạy đi lười biếng rồi?"

Đinh thị ở ngoài kêu la nói.Điền Liễu khoanh tay bĩu môi nhỏ:" tỷ nhìn thấy không nghe đi lại gào lên rồi, ở trong mắt bà chúng ta ba nha đầu chính là hàng lỗ vốn. Đệ đệ lớn lên khẳng định bà sẽ không mắng hần như thế đi, hửu còn dựa vào tôn từ cho bà đường gà đây."

Điền Đào cực kì đối ăn có chút nhanh, bị nghẹn mẫn liệt ho khan một trận. Điền Liễu đi đến nồi cháo giúp nàng múc một chén cháo tới, để lên mặt bàn, lúc này mới hướng ra ngoài cửa hô:" Tới đây, ta vào uống một chén nước."

Điền Đào lượng cơm ăn nhỏ, cũng tiếc ăn nhiều một cái bánh nướng một chén cháo là no rồi. Đi ra khỏi bếp, lập tức đến trước chuồng gà:"Nương,để con băm đồ cho gà, người đi nghỉ một chút đi."

"Không cần, nương không mệt. Tiểu Đào con mau đi nghỉ một lát đi, buổi sáng bán một rổ hàng như vậy chắc đi đường mệt lắm đúng không." Diệp thị đau lòng khuê nữ, nếu trong nhà có tiền,nàng cũng nguyện ý để cho hài tử nhà mình giống như tiểu thư ở trong nhà mà dưỡng. Chính là không có biện pháp, trong nhà nghèo, chỉ có thể làm hài tử ra đường xuất đầu lộ diện, đi làm buôn bán nhỏ.

Đinh thị ở bậc thang nhìn thấy ngực cháu gái trở mã cao cao, liền nhớ tới cái gì, vui mừng nói:"Mấy ngày trước Phùng bà tử cùng ta nói, cháu trai nàng Phùng Mãn muốn cưới nương từ nấu cơm ngon. Tiểu Đào nhà ta lại khéo tay, vừa vận có thể leo lên cửa cao nhà người ta. Hôm nào,ta nói Phùng bà tử đi tìm bà mỗi tìm người ta nói chuyện, nếu thành liền nhanh chóng gả đi thôi."

Tiểu Đào nghe vậy mặt liền trắng bệch, luôn luôn là tiểu cô nương tính tình tốt, vội vàng trách móc nói:" không, ta không gả chồng, ta ở nhà rất tốt, làm gì cần gả người đâu? Hơn nữa Phùng Mãn kia gốc như vậy lại tham ăn lười làm cùng heo giống nhau như vậy, ta không cần gả cho hắn."

Đinh thị không nghĩ tới cháu gái luôn hiền lành lại dám cùng mình cãi lại. Mặt liền trợn to mày nhướng lên há mồm nói:" Phùng gia có hơn mười mẫu đất, ngày ngày sống tốt, Phùng mẫn căn bản không cần làm việc, đem đất thuê cho người khác trồng,thu vào địa tô là được. Nhà tốt như vậy, đốt đèn lồng cũng khó tìm người ngu như vậy? Còn không chịu gả đi, người gả qua đây ăn tốt uống tốt trồng nhà cũng bớt một phần ăn có cái gì không tốt?"

* cây tề thái

Tề thái là tên một loại cỏ, hoa màu trắng nhỏ, khi còn non ăn được có tác dụng lợi tiểu cầm máu. (ăn hình như hơi đắng)

Cây tề thái

Bạn đang đọc truyện *Dại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Diệp thị vội vàng lôi kéo Điền Đào đi vào trong phòng, vội cười nịnh nọt với bà bà nói:" nương, ngài đừng nóng giận, ta khuyên bảo tiểu Đào là tốt rồi."

Điền Đào bĩu môi, đi theo nương nằng vào phòng, giữ ở cửa, trong mắt đầy nước mắt ủy khuất:"huong, con không muốn sớm như vậy gả chồng, thôn chúng ta khuê nữ mười sáu tuổi mới gả chồng. Con mới mười bốn, còn chưa có cặp kê đâu hơn nữa tên Phùng Mãn kia là một người cực kì đáng ghét."

Diệp thị làm động tác im lặng, xua xua tay với nằng hạ giọng nói:" nương biết, nhưng tính tình của bà nội con cũng biết rõ rồi, cùng bà tranh cãi cũng không được việc gì tới. Hôm nay là ngày 29 tháng 7, tháng này là tháng thiếu không có 30. Ngày mai bà phải đến nhà tam thúc ở rồi,hai tháng sau mới lại đến phiên nhà chúng ta ở, chắc có lẽ lúc đấy bà cũng đã đem việc này quên mất rồi, con đâu cần thiết phải cùng bà tranh cãi vào ngày hôm nay đâu."

Cha tiểu Đào là Điền Mãn nhà có ba huynh đệ, ông là lão nhị, tiểu Đào có một đại bá và tam thúc. Từ khi ông nội qua đời Đinh thị liền thay phiên ở nhà nhi tử, mỗi nhà ở một tháng.

Điền Đào rũ mắt suy nghĩ, nương nói có lý. Bà nội tính tình chính là không tốt, dù biết rõ là mình sai nhưng chắc chắn không nhận là mình sai, huống chi ở trong chuyện này bà chắc chắn cho mình là làm đúng.

Tiểu Đào không đi ra ngoài, đi vào trong phòng mình cầm ra hai khối vải vụn, muốn làm một cái hầu bao mới.

Sau giờ cơm chiều, tới thời điểm đi ngủ. Nhà tiểu Đào có ba gian nhà chính, cha nương cùng tiểu đệ ngủ ở phòng phía đông, tỷ muội bọn họ ngủ phòng phía tây. Bà nội khi thời điểm đến ở nhà bọn họ đều cùng các nằng nằm chung một cái giường đất.

Điền Liễu cùng Điền Anh đều không thích nằm cạnh bà nội, vẫn là bà nội nằm ngủ phía đầu giường, vẫn là do tiểu Đào tính tình tốt nên nằm cạnh bà ngủ, rồi mới đến hai tiểu muội.

Hôm nay, lúc trái chân ngủ Điền Đào có chút do dự nằng không muốn dựa gần bà nội ngủ hôm nay, muốn đem tiểu muội Điền Anh ở bên này. Chính là nếu thật sự làm như vậy ý tứ thật quá rõ bà nội khẳng định lại muốn chửi ầm lên.

Điền Đào nghĩ lại, thôi vẫn là quyết định nhịn cả đêm, ngày mai bà đi rồi. Nằng liền cắn răng, như bình thường trái chân chiếu, hơn nữa đã sớm rửa chân, chui vào ổ chăn giả bộ ngủ say. Đinh thị tuổi lớn, nằm xuống nhưng vẫn chưa ngủ được, liền nhớ tới việc chiều nay không nhịn được nói:" tiểu Đào, hài tử Phùng Mãn kia là người tốt, trắng trẻo mập mạp, vừa nhìn chính là người có phúc."

Điền Đào gắt gao nhắm chặt hai mắt không dám động. Điền Liễu ở bên cạnh không kiên nhẫn mà liếc nhìn bà nội một cái, tận lực khống chế tính tình của mình, nhờ giọng nói:" bà nội, tỷ tỷ hôm nay họp chợ bán hàng hẳn là mệt chết rồi nằng đều đã ngủ rồi, ngài làm gì phải đánh thức nằng dậy."

Đinh thị hung hăng trừng mắt liếc nhìn Điền Liễu một cái, xoay người sang chỗ khác, nhắm mắt lại nhưng như cũ không ngủ được liền âm thầm tính toán chính mình nhớ kĩ việc này. Ngày hôm sau trời chưa sáng, Điền Đào liền lặng lẽ bò dậy khỏi ổ chăn đứng dậy, đến phòng bếp thấp đèn lên,bắt đầu rửa mặt muốn làm xấu quạ, đường táo.

Bán hàng được hai năm, thật ra nằng đã sớm cùng nương học xong cách làm, chẳng qua là tiểu cô nương chung quy là tham ngủ chút, có khi không muốn rời giường sớm như thế làm đồ ăn vặt. Ban ngày nằng phải lên trần trên, mới có thể đem đồ ăn bán đi, nếu nữa đem lại đây làm việc tiếp thật sự sẽ rất mệt mỏi. Trước kia vẫn là Diệp thị dậy sớm làm, Điền Đào dậy sớm đi bán hàng, giữa trưa com nước xong Diệp thị đi nghỉ trưa một lát, ngủ bù cho buổi sáng làm việc. Nương con hai người phối hợp, đều không tính là quá mệt mỏi, còn có thể chịu đựng được. Chính là lúc này nằng không dám để nương làm việc, nương làm đồ đều biết rõ rằng nằng không thể mỗi ngày làm dư ra để có tiền trả nểm vẫn tiền cho Hoắc thị rèn nha.

Chính là, Diệp thị đau lòng nữ nhi vừa nghe động tĩnh nhỏ liền dậy. Mặc kệ Điền Đào khuyên như thế nào cũng không trở về ngủ tiếp, vì thế, hai người chia ra làm việc.

Khó nhất chính là giữ lửa nấu đường xấu quạ, lửa quá lớn màu sắc liền thâm lại khó coi, không đủ lớn các xấu sẽ dính lại với nhau, không đủ giòn, thơm

Cho nên hai người phân công tốt, Diệp thị làm xấu quạ, tai mèo, Điền Đào làm mặt giác cùng đường táo

Ăn xong com sáng,Điền Đào liền hưng phấn ra khỏi nhà, nương vì vội vã chuẩn bị bữa sáng cho bà nội, cũng không có xem xem rõ đồ ăn có bao nhiêu cái cho nên sáng nay nằng có thể đưa cho Hoắc thị rèn năm vẫn tiền. Nằng tâm tâm niệm niệm muốn trả tiền nhưng Hoắc Trầm lại đã sớm đem chuyện nhỏ này quăng ra sau đầu. Hôm qua nhận không ít việc, mừng 1, mừng 2 tháng 8 hai ngày này hẳn phải gấp gấp làm việc, bởi vì ngày 3 tháng 8 người ta sẽ tới lấy đồ. Hôm nay thời tiết so với hôm qua nóng hơn không ít, Hoắc Trầm ra một thân mồ hôi, tới thời điểm giữa trưa, liền vọt ra sau hậu viện tắm rửa thay một thân xiêm y sạch sẽ, rồi đi tới tiệm bánh bao, mua về một lúc mười cái bánh bao.

Điền Đào vui mừng đi đến cửa hàng nhà thị rèn, Hoắc Trầm vừa mới đem năm cái bánh bao ăn xong, đem số còn lại bỏ vào bếp, chờ đến tối lại ăn.

"Hoắc đại ca, ta tới trả huynh năm vẫn tiền." Tiểu cô nương duỗi tay nhói vào hầu bao, cẩn thận lấy ra năm vẫn tiền ra, chính tề đặt ở trên bàn.

Hoắc Trầm rộng lượng cười cười:" Không có việc gì, không vội,muội cứ ném ở hộp kia đi."

Điền Đào đi khắp hang cùng ngõ hẻm, cũng ra một thân mồ hôi, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, thái dương còn ra đầy mồ hôi trong veo." Hoắc đại ca,hôm nay không phải họp chợ chính nhưng ta cũng bán được năm mươi vẫn. Ngày hôm qua vào thu tới hôm nay là ngày đầu họp, cửa hàng bên đường ta cũng chưa có vào hỏi, mới chỉ bán cho những người trong thôn tới họp chợ thôi. Hôm nay ta đi khắp các phố nhỏ trong trấn liền đem một rổ hàng đều bán sạch sẽ."

Điền Đào hưng phấn đến mức đôi mắt to cười đến mức cong cong sáng ngời, hơi hơi giơ cằm nhỏ, thần thái trên mặt tựa hồ muốn nói:Người xem ta có lợi hại hay không? Còn không mau khen ta đi!!!

Hoắc Trầm bật cười:" Nhìn không ra, muội nhỏ tuổi như vậy lại buồn bán thật khôn khéo. "

Điền Đào vui vẻ nở nụ cười, trong lòng so với ăn đường táo còn muốn ngọt hơn.

Ngày ba tháng tám hôm nay là ngày họp chợ chính trên trấn trên, Điền Đào liền to gan một chút làm nhiều đồ ăn vặt hơn, nhưng không nghĩ tới thế nhưng tất cả đều bán được hết. Làm tiểu cô nương cao hứng đến mức đi trên đường lảng lảng như đang bay lên trời.

Nằng muốn ở trong góc không có người đếm tiền nhưng lại sợ bị người ta cướp mất tiền, nghĩ đi nghĩ lại vẫn là ở trong cửa hàng của đại thị rèn vẫn là an toàn nhất, liền sau giờ ngo tan chợ, nằng gắt gao nắm chặt hầu bao nặng trĩu, bước nhanh vào cửa tiệm thị rèn.

" Hoắc đại ca, lúc này không vội sao." Điền Đào thấy Hoắc Trầm đưa lưng về phía cửa, đứng chỗ đó, cũng không có đang rèn sắt, trong phòng cũng không có người mua thiết khí.

Nghe được âm thanh ngọt ngào của tiểu cô nương, Hoắc Trầm bận rộn một buổi sáng tâm tình lập tức nhẹ nhàng hơn không ít. Hắn đang dùng một cây gậy sắt có cán, ở phía trên cầm cái bánh màn thầu, ở lò bát quái nướng bánh. Thấy Điền Đào tới, liền xoay người lại:" Tiểu Đào, muội tới rồi hôm nay buồn bán không tới đi? Rất nhanh sẽ thu hoạch vụ thu, cũng sắp Tết Trung Thu, hôm nay họp chợ so với bình thường nhiều hơn."

Hắn đem màn thầu nướng màn thầu vừa vàng màn thầu, từ trên gậy sắt lấy xuống. Bề thành hai nửa, dùng muỗng trong bình sứ múc một ít tương, chính là lúc nửa ngày, lại chỉ múc ra được nửa muỗng tương. Chỉ có thể ở trên màn thầu phết một ít tương, cắn một miếng, cảm thấy không nếm không nhạt chính là không có mùi vị gì. " Hoắc đại ca, huynh rèn sắt cả một ngày, rất hao tổn khí lực, nhưng sao com trưa chỉ ăn có thể này hả? " Điền Đào có chút buồn bực, nhà mình sống qua ngày kham khổ, đó là thật sự mấy năm nay có khó khăn thực sự. Hai năm trước chưa sinh đệ đệ Điền Tùng, trong nhà

cũng không có thiếu tiền, cách một thời gian nướng sẽ thay đổi đa dạng các món ăn cho các nàng sẽ làm thịt hầm cho các nàng ăn, cho nên nàng sớm đã phát triển thân mình đầy đủ. Điền Liểu giống như cây non phát triển càng ngày càng cao.

Nếu Hoắc đại ca không thiếu tiền, thì hẳn hà tất phải ăn kham uống khổ như vậy đâu?

Hoắc Trầm hàm hậu cười:"hôm nay bạn quá, không có thời gian đi mua bánh bao, nướng cái mìn thẩu cũng ăn tạm được, trong nhà không nấu cơm cho ta, ta không có cách nào."

Điền Đào nhìn lửa trong lò, trong lòng linh cơ vưag động. Nàng vì muốn bán thêm chú tiền luôn là kéo dài tới sau giờ Ngọ đem rô ăn vặt đều bán hết, mới bằng lòng về nhà. Lại tiếc tiền mua bánh bao ăn, mỗi lần về đến nhà đều là bụng đói vào lưng, thậm chí là chân run lên, chảy mồ hôi lạnh. Nếu nàng mang từ nhà một cái bánh nướng đi, rồi ở lò lửa nhà Hoắc đại ca nướng một lúc, kia không phải là không cần chịu đói nữa hay sao.

Dù sao lửa trong lò này cũng là giữ cả ngày, nàng mượn dùng một lát cũng không có mất cái gì.

"Hoắc đại ca, nếu ta từ trong nhà mang điểm tâm tới, giữa trưa có thể mượn một chút hoá lò nhà huynh được không?"Điền Đào lấy hết can đảm hỏi ánh mắt đầy vẻ mong đợi.

"Được, này thì có gì, dù sao lửa này cũng phải đốt cả ngày, muối liền mang lại đây nướng đi." Cẩn hai ba miếng, một cái mìn thẩu to như vậy liền ăn xong. Hoắc Trầm mở tủ để thức ăn ra, lấy ra hai cái chén sứ sạch sẽ, rót hai chén nước ấm:"tiểu Đào, muối cũng uống chút nước đi, chạy bán nửa ngày miệng khô rồi đi, nghe muối nói chuyện đều có chút khan giọng rồi."Điền Đào thật sự khát nước, nước cũng không tốn tiền nàng cũng không có khách khí, bùng lên một chét lớn nước uống.

Hoắc Trầm uống nước là uống thả cửa, ngửa cổ há mồm uống ừng ực ừng ực thanh âm cực vang, hầu kết lên xuống, uống xong liền để chén lên tủ bát giờ tay lau vệt nước bên khoé miệng.

Hắn cúi đầu nhìn, tiểu Đào uống còn thừa hơn phân nửa chén nước. Tiểu cô nướng bộ dáng lớn lên thanh tú, xinh xắn uống nước cũng thập phần đẹp đẽ. Hai ngón tay nhỏ giữ trên chén sứ to, dòng nước dính ướt cánh môi, càng làm cho bộ dáng xinh đẹp thêm kiểu điểm ướt át làm rung động lòng người. Khuôn mặt nhỏ nhắn bị phơi dưới nắng trong trắng lộ hồng, mồ hôi tinh tế chảy xuống dọc theo Thái dương xuống cằm

Hình dáng nhỏ nhỏ kiều nộn, làm Hoắc Trầm cảm thấy vừa mới uống xong một chén nước lớn không đủ giải khát. Đã thế giọng nói đó lại còn lợi hại hơn.

*Chuyên mục minh họa món Hoắc thúc với tiểu Đào ăn nhic (;"ᵀᵀ ᵀᵀ ")

Chắc ai cũng biết đây là bánh bao ("~"ᵀ)

(mình thì mình thích hai trứng (≥▽≤)/~ᵀᵀ)

Hình minh họa của bánh nướng nhân rau,tê thái.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Điền Đào uống xong nước, nhẹ nhàng đem chén sứ lớn đặt trên tủ chén: "Cảm ơn Hoắc đại ca."

"không phải cảm ơn không có gì hết, muối xem muối, cứ tạ tội tạ lỗi, ta cũng cảm thấy ngượng ngùng." Hoắc Trầm gật gù đầu, quay mặt đi đổ một chén nước.

Điền Đào không tiếp tục nhìn hán uống nước, mà ngồi vào băng ghế nhỏ, khép chặt hai chân, vuốt nếp váy, đem tiền trong hầu bao đổ vào trên đùi, nhặt từng văn một đếm lên. Cứ mười văn để chỉnh tề thành một chồng nhỏ.

Hoắc Trầm lại uống hết một chén nước lớn, đứng dựa vào tủ chén, yên lặng mà nhìn nàng đếm tiền, cảm giác đặc biệt buồn cười.

Tiểu cô nương nghiêm túc nhập tâm đếm tiền, mỗi khi đếm được một chồng nhỏ đặt trên đùi thì khoé miệng lại hơi nhếch lên một chút, vui sướng liếc nhìn một chồng nhỏ tiền đồng, rồi lại tiếp tục đếm số tiền còn lại.

"Nha! Ta hôm nay tổng cộng bán được bảy mươi sáu văn, quá tuyệt vời, thật vui a!" tiểu cô nương lăm lăm lâu bầu, đem một chồng lại một chồng thả vào lại hầu bao, chỉ để lại duy nhất một chồng nhỏ chỉnh tề cẩn thận nằm trong lòng bàn tay, nâng lên trước mặt Hoắc Trầm: "Hoắc đại ca, hôm nay ta bán được nhiều tiền, hôm nay trả người mười văn. Như vậy ta còn thiếu người ba mươi văn, nếu ngày 6 cũng tập nập như vậy đông người mua, ta liền có thể trả mười văn. Như vậy xem ra, không cần đến mười ngày ta có thể đem năm mươi văn trả hết."

Chỉ là mười văn tiền mà thôi, Hoắc Trầm cũng ngượng ngùng duỗi tay ra nhận, chỉ đem hộp tiền tới, ý bảo nàng ném vào trong.

"Ta ghét nhất đếm tiền, đếm từng chú từng chút một nhưng lại dễ sai. Tiểu Đào, muối có thể giúp ra được không? Dem hộp tiền đếm ra, dù một xấu tiền thì dùng dây thừng buộc vào." Hoắc Trầm xoay người sang chỗ khác, từ hoá lò lấy ra một khối sắt bị nung đến đỏ bừng, để lên khối sắt to để đánh, lèn keng leng keng gõ lên.

Điền Đào nhìn hộp tiền đầy một đồng lớn tiền bên trong, theo bản năng bấu miệng nhỏ, thật làm người ta hâm mộ ghen tị, tiểu Đào hận a. Còn có người nào không thích tiền đâu? Ta thích nhất chính là làm

chuyện này—đếm tiền, dù cho đếm tới tay rút gân cũng vui.

Trước kia, thời điểm trong nhà còn tốt, Điền Đào đã nhìn qua một xâu tiền, nặng trĩu một chuỗi, chỉ là không được nhìn thêm nữa. Lúc này đây, thật sự đúng là đã đủ nghiệm, chồng vắn thành một chồng, mười chồng như vậy là một trăm vắn. Mười lần một trăm vắn gom lại thành một ngàn vắn (1 lượng bạc = 1000 vắn), xâu dây thừng vào thành một chuỗi. Nhìn trên bàn một đồng tiền đồng, tiểu Đào thờ dài. Người ta mấy ngày là có thể bán được một xâu tiền, nhưng còn mình gần một tháng may ra có thể bán được nhiều như thế. Hoắc Trầm đem lưới hái vừa gỡ tốt xong ném vào thùng nước lớn, sau đó liền nghe được Điền Đào thờ dài một hơi như có như không, liền đi qua cười nói:" Có phải hay không muội cũng thấy đếm phiền?"

"Không có a, đếm tiền như này làm sao mà phiền được? Hoắc đại ca, người có một tay nghề thật tốt, ta nếu là nam nhân ta cũng sẽ đi học rèn sắt." Điền Đào một bên đếm tiền một bên nói.shitbâyđytôi

Hoắc Trầm bị nằng chọc cười ha ha:" muội rèn sắt? Bằng thân hình nhỏ như vậy, muội đi thử đi, đại thiết chùy của ta muội có thể làm động đây hay không?"

Điền Đào xâu xong dây thừng nhanh nhẹn buộc lại một cái nút, rồi thả vào trong hộp, liền tò mò đi đến trước thiết chùy. Nhìn nhìn thiết chùy trước mắt này đúng là có chút dọa người.

Tiểu cô nương nhỏ xinh cùng với thiết chùy tạo lên hình ảnh đối lập, Hoắc Trầm nhìn thấy thập phần thú vị, liền đi theo qua xem" tiểu Đào, muội thử xem, tới cầm thử một chút, xem có thể cầm được sao?"

Điền Đào từ nhỏ đến lớn liền giống nường, thân thể mềm yếu, không có nhiều sức. Lúc trong nhà thời điểm dọn thóc phơi đều là Điền Liễu cùng cha dọn, đứng nhìn Điền Liễu so với nàng nhỏ hơn một tuổi, lực tay so với Điền Đào lớn hơn rất nhiều. Một bao tải thóc nặng lên cân bản là bất động. Giờ phút này nàng nhìn tới thiết chùy to âm thầm hít khí, trong lòng có ít nhiều có điểm không phục, nóng lòng muốn thử một chút.

"Nếu ta nhắc được lên thì sao?" Điền Đào nhướn mày,đôi mắt sáng lấp lánh mang theo ý cười, mỉm cười nhìn qua.

Hoắc Trầm nhìn đến thần sắc sùng sốt, ngơ ngác mà đứng im một chỗ, nhất thời quên luôn việc trả lời. Điền Đào thấy hần mắt không chớp mà nhìn chăm chăm vào mình, trên mặt nháy mắt bay lên hai đám mây đỏ, không đợi hần trả lời, quay đầu, đôi tay cầm lấy đại thiết chùy cân rằng dùng sức nâng lên.

Hoắc Trầm không nghĩ tới tiểu nha đầu mềm như bông này, trên tay thế nhưng lại có chút sức lực, đại thiết chùy nặng mấy chục cân, thế nhưng thật sự được nâng lên một chút.

"a.. ai nha!! " Điền Đào đột nhiên hết linh kinh hãi, rồi cuộc chịu không nổi thiết chùy, thân mình ngã về phía trước buông bỏ đồ trên tay.

"cẩn thận." Hoắc Trầm đuổi tay đỡ lấy vững vàng cầm lấy thiết chùy, nhẹ nhàng để lại trên bàn rèn sắt. Điền Đào bị hoảng sợ, ngập ngừng nói:" vừa mới không biết bị làm sao tự nhiên sức lực trên tay đều không có, ta..."

Nàng rũ mắt nhìn xuống tay nhỏ của mình, lại phát hiện ra, tay mình thế nhưng bị một bàn tay to bao lấy. Điền Đào đang nói thì ngừng lại, Hoắc Trầm có chút không rõ buồn bực cúi đầu xem, lúc này mới phát hiện ra thế nhưng tay mình đang cầm lấy tay cô nương nhà người ta.Lòng bàn tay nóng như lò lửa, nháy mắt nóng rực lên, Hoắc Trầm vội vàng buông tay. Lúc này mới phát hiện ra hôm nay cảm xúc lúc nắm lấy thiết chùy không giống mọi khi,nóng nóng âm âm mềm như bông, hoàn toàn khác với thiết chùy lạnh băng cứng rắn ngày thường hần cầm. " Thực xin lỗi..... Ta không phải cố ý làm..." Hoắc Trầm không biết nói gì, trừ bỏ mấy câu này rồi cuộc nói không được lời khác liền im. Điền Đào nhỏ giọng nói một câu gì đó, hần nghe cũng không rõ, liền thấy tiểu cô nương vội lấy rở của mình, chạy trốn chết ra ngoài.

Có phải hay không đắc tội với người ta rồi? Hoắc Trầm rối rắm, buổi chiều lúc rèn sắt vẫn luôn cảm thấy thiết chùy cầm trong tay hôm nay có chút khác lạ.

Sáng sớm hôm sau, Hoắc Trầm mở cửa đón khách. Hoắc Trầm kéo bể, nỏ lửa thật lớn trong hoà lò, ném nẩy khối thiết vào lò rồi đi tới hậu viện hai cái màn thầu to, đặt cạnh cửa lò nướng lên.

Trên trần này người rất nhiều nhưng mọi người sinh hoạt đều rất tiết kiệm, phạm là việc nhà mình có thể tự tay làm thì luôn làm, rất ít khi mua đồ làm sẵn. Cho nên, trần này tất ít người bán thức ăn, tiệm trang phục,tiệm giấy linh tinh gì đó cân bản là không có. Mấy thứ này nông gia đều là tự mình làm.

Cửa hàng rèn sở dĩ sinh ý tốt là bởi vì lưới hái, cuốc, đồ sắt linh tinh hần từ nông gia chế tạo không ra, không có cái tay nghề kia không làm được.Đồ ăn vặt của Điền Đào có thể mang ra ngoài bán là bởi vì nhà nàng làm đồ ăn vặt ngon, xâu quả vừa xốp vừa giòn, đường táo thơm ngọt, người dân bình thường không làm được như vậy. Cũng là bởi vì nường của nàng Diệp thị khi còn nhỏ từng ở nhà giàu làm phụ bếp, mới có thể làm đồ ăn phức tạp như vậy.

Trần trên lớn như vậy cũng chỉ có một nhà bán đậu hũ, nhưng tay nghề không tốt lắm Hoắc Trầm không thích ăn, còn không bằng hần nướng cái màn thầu ăn thoải mái hơn.

Chính là lúc màn thầu nướng tốt rồi hần từ chạn thức ăn, chính mình ngày hôm qua đã đem bình tương ăn sạch sẽ rồi. Thợ rèn hạm hực mà đem bình ném về tủ chém, yên lặng gặm từng miếng màn thầu khô khốc, trong lòng tính toán lát nữa đi tìm Thái bà bà giúp mình làm một bình tương. Phiên ba mỗi ngày giúp mình xào rau, vai tương này có thể ăn đến mấy ngày là tốt rồi.

" Hoắc đại ca, người đã dùng bữa sáng chưa?"

Thanh âm ngọt ngào của tiểu cô nương truyền tới, Hoắc Trầm đang ù rừ cụp đuôi lập tức tinh thần liền phấn chấn, ngẩng đầu lên nhìn cô nương đang mỉm cười ôn nhu, là Tiểu Đào, nhất thời kích động liền đem lời trong lòng nói ra:" muội không có bận ta? Ta còn sợ hôm nay muội không có tới đây"

Điền Đào chu môi lên, có chút buồn bực, người này sao lại như vậy? Chuyện xấu hổ ngày hôm qua, không phải không nên nhắc lại nữa mới đúng sao? Không phải chuyện đã qua rồi sao? Tại sao lại còn nhắc lại nữa?

Tiểu cô nương sắc mặt cứng đờ, Hoắc Trầm tự biết mình nói sai rồi, nhưng chính là lời nói ra ngoài như bát nước hắt ra, muốn đem lời nói nuốt lại cũng không nuốt lại được. Hần chỉ có thể mặt dày cười nịnh nọt.

" Hoắc đại ca, kì thật ta tới mang cho người bình tương, nhà chúng ta mấy năm nay cuộc sống qua ngày khó khăn, trong nhà cũng không có gì ăn ngon. Ta thấy hôm qua người đã ăn hết tương, sáng nay ta cố ý lấy một bình tương tới tặng cho người, đây là tương đậu nành từ tay nường ta làm, so với tương của nhà người khác ngon hơn một ít, người nếm thử một chút đi. Còn đây là mấy vai dưa muối nhỏ, ta dùng hành hoa cùng hoa tiêu trộn lên muối tốt lắm, người ăn luôn trực tiếp là được rồi." Điền Đào từ rở lấy ra hai bình nhỏ, để lên tủ chén. Nắp bình vừa mở ra, một cỗ mùi hương mê người bay đến.

Hoắc Trầm vừa ngửi thấy mùi liền thèm, cảm thấy miệng tiết ra nước miếng, rất muốn ăn:"Thơm quá, tiểu Đào muội thật khéo tay, không chỉ làm được xâu quả đường táo mà còn có thể tương đậu ngon như vậy."

Điền Đào bị hần nói đến xi một cái cười lên:" Người còn chưa có ăn đâu, làm sao biết được là ngon như thế nào?"

" Ta vừa ngửi thấy mùi liền cảm thấy ngon rồi, Thái bà làm tương sao có mùi thơm như vậy đâu?" Hoắc Trầm đứng lý hợp tình nói. Bị người khen, Điền Đào tự nhiên là vui vẻ, cười tùm tùm nhìn hần nói:" người mau nếm thử đi, ăn vào miệng mới biết là ngon hay không. Cũng đừng kì vọng quá cao, như vậy sẽ làm người thất vọng"

Điền Đào ngoài miệng thì khách khí, kỳ thật trong lòng vẫn rất có tự tin, tay nghề làm com của nường tuyệt đối số một, xung quanh làng trên xóm dưới chỉ sợ tìm không ra người có thể so với nường tay nghề nấu com, Điền Đào có tài nấu nướng cũng là do một tay nường nằng truyền cho.

Giữa trưa ngày hôm qua nàng nhìn thấy Hoắc Trầm ăn tương, nàng liền có ý tưởng này, người ta đã cấp cho mình mượn năm mươi vắn đã giúp nàng một việc lớn như vậy. Nàng không có biện pháp nào để hỏi báo lại, nếu hần thích ăn tương, thì làm một bình tương tới đưa cho hần. Đã thế lại còn giúp người ta một chuyện, nàng cũng không có thiệt cái gì.

Hoắc Trầm múc ra một muỗng tương đậu cũng không bôi lên màn thầu mà trực tiếp cho vào trong miệng.

Điền Đào nghiêng nghiêng đầu nhìn, nhìn thần sắc của hần từ giặt mình kinh ngạc tới tâm hoa nở phóng, lại thấy hần gắp một chút dưa muối bỏ vào trong miệng, một bên nhai một bên cười.

" Tiểu Đào, ăn ngon quá thật sự quá ngon, ta chưa bao giờ từng ăn qua đồ ngon như vậy."

Điền Đào vui vẻ nở nụ cười:" cái này làm sao tinh là đồ ăn nha? Chỉ là bình tương đậu cùng với dưa muối thôi, đáng tiếc nhà ta không có thịt, nếu làm cùng thịt thì càng ngon càng thơm hơn. Bất quá, vẫn là thịt hầm ngon nhất, nường của ta làm thịt hầm đặc biệt ăn ngon. Ta dám cam đoan trên trần của chúng ta tuyệt đối không có người nào làm ngon hơn"

"thật sự a, cái kia....." Hoắc Trầm thật muốn nói: ta đây cũng muốn ăn thử.

Chính là lời này không có cách nào nói ra, cùng người ta không thân chẳng quen, người ta chỉ là cảm kích mình cho mượn tiền, người ta làm cho một bình tương đã là không tồi, hẳn như thế nào có thể muốn người ta làm cho thật hằm ăn đầu.

Chính là hẳn thật sự thêm, từ đáy lòng phát thêm, nhìn Tiểu Đào liền nghĩ muốn ăn.

Chuyện mực đêm khuya (*~*~*)

tương đậu

màn thầu

Bạn đang đọc truyện *Đại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Diễn Đào nhìn thấy hần đem bình dưa muối ăn ngấu nghiến, không thể không hạo tâm nhắc nhở một chút:" Hoắc đại ca, dưa muối kia chua, người đừng ăn quá nhiều. Bằng không, chốc lát cổ họng liền khó chịu, người cứ từ từ ăn thôi đừng vội ta đi bán hàng."

Hoắc Trầm nhai nuốt dưa muối, gật gật đầu, đem màn thầu trong tay giơ lên miệng cắn, một ngụm hạ xuống liền cắn nửa cái màn thầu to.

"Xấu quâ, đường táo, mật giác, tai mèo vừa giòn vừa thơm lại ngọt mau mau tới nhìn." Tiểu cô nương thanh thúy rao hàng, theo cửa sổ mở rộng tiếng rao vọng vào, Hoắc Trầm ăn đến càng háng hái. Hai cái màn thầu vào bụng, vại dưa muối chỉ còn chút ở đáy bình, Hoắc Trầm có điểm ảo não, thầm mắng chính mình không có tiền đồ, nếu ăn một lần liền hết, vậy lần tới cũng chỉ có thể khổ sở thêm thường sao. Chút dưa ở đáy bình này phải cố gắng giữ lại, mỗi lần ăn cơm chỉ lấy hai miếng ăn cho đỡ thèm thôi. Tới gần buổi trưa, Hoắc Trầm khoá cửa, đến Tạ gia bán bánh bao mua về mười cái bánh bao thịt. Cắn hai miếng, cảm thấy không có mùi vị gì cả, liền đem bình tương đậu tơi, cẩn thận múc ra nửa muỗng, bôi lên trên bánh bao. Cắn xuống miếng thứ ba, nháy mắt cảm thấy bánh bao ngon hơn rất nhiều.

Mới vừa ăn xong hai cái, liền thấy Diễn Đào cầm rô đi đến. " Hoắc đại ca, ta tới mượn người lò nướng chút đồ"

Diễn Đào vừa mới nói xong, liền nhìn thấy hần tay trái cầm cái bánh bao, tay phải đang dùng cái muỗng múc ra tương đậu bôi lên mặt bánh bao, liền có chút buồn bực hỏi:" bánh hao này không ngon sao? Người sao phải ăn cùng với tương đậu?"

Hoắc Trầm hắc hắc cười:" không phải không ngon, mà là không thể ăn, không tin muội nếm thử, so với tương đậu của muội kém xa." May là Diễn Đào biết Hoắc Trầm là người thành thật bằng không năng khẳng định cho rằng đây là hần đang khoe khoang. Trên đời này, sẽ có người cảm thấy bánh bao thịt không ngon bằng tương đậu sao?

Bất qua, người ta cũng đang là khen tay nghề của nướng tốt, Diễn Đào không cùng hần so đo. Cười cười, đem rô đặt ở trên bàn, từ trong ròi lấy ra một cái bánh nướng, rồi đi qua lấy cây gậy mà hần hay dùng để nướng màn thầu.

" ta giúp muội nướng, muội không quen thuộc lửa như vậy, cẩn thận bỏng." Hoắc Trầm đem bánh bao đặt xuống mâm, đi tới tiếp nhận gậy sắt ở trong tay nàng.

" ta mỗi ngày ở nhà nhóm lửa, còn có thể làm tay bị bỏng sao? Hoắc đại ca người mau ăn nhanh đi, bánh bao thịt để lạnh không thể ăn a." Diễn Đào vốn dĩ không nghĩ buông tay, chính là không chịu nổi sức lực của hần, liền bị đoạt lấy gậy trong tay.

Nàng là tới nhà người ta làm nóng chút đồ ăn, nhưng không nghĩ đến làm cho nhân gia thêm phiền toái, Hoắc Trầm mới hai phải giúp nàng nướng đồ, nàng chỉ đành phải nghĩ cách giúp hần chút việc.

Diễn Đào là tiểu cô nương cần mẫn lại sạch sẽ, nhìn thấy trên tủ thức ăn rơi xuống một tầng bụi đen tuyền liền cần lấy giẻ lau ở chậu nước vò một chút, thấp phần nghiêm túc đi lau tủ thức ăn đầy bụi. Lúc lau đến chỗ để thức ăn nàng không thể không bưng khay bánh bao lên, vì vậy bánh bao liền gần sát mặt nàng. Mùi bánh bao thịt thật thơm, trừ bỏ đêm 30 tết có được ăn qua một miếng thịt hầm, bấy giờ đã hơn nửa năm nàng còn chưa có ăn qua thịt. Tuy rằng Diễn Đào rất muốn ăn thịt, bất quá nàng vẫn có cốt khí, không có nhìn nhiều vào khay bánh bao kia thêm nữa, thật nhanh đem tủ bàn lau sạch, giặt sạch giẻ lau. Cùng lúc Hoắc Trầm cũng nướng tốt bánh cho Diễn Đào, xoay người lại.

" Tiểu Đào, bánh nướng của muội khẳng định rất ngon đi, mùi thật thơm a." Hoắc Trầm lấy từ rô của nàng một tờ giấy bản lót vào bánh rồi đưa cho nàng. Đây chờ mong nhìn vào rô của nàng, âm thầm dự đoán xem nàng có hay không mường chút đồ ăn kèm. Diễn Đào bị chọc cười giờ tay ra đón lấy bánh: " một cái bánh nướng bình thường mà thôi bột cũng không cho nhiều làm gì có mùi thơm a."

Đích xác, bánh nướng cũng không có mùi thơm gì, chẳng qua Hoắc Trầm trong lòng đã nhận định, chỉ cần là đồ ăn của nhà Tiểu Đào chắc chắn đều là đặc biệt mỹ vị.

Nhìn về mặt hần nhìn vào cái bánh, nàng liền bề đôi bánh nướng ra thành hai nửa, đưa cho hần một nửa: " vô là bột mì, nhân là củ cải cắt sợi, trộn với đậu và miến, người ăn đi"

" này... này ta như thế nào không biết xấu hổ đâu? Muội ăn một cái còn không đủ no, ta sao có thể...." Hoắc Trầm nói được một nửa liền khựng lại, linh cơ vừa động: " như vậy đi Tiểu Đào, ta cùng với muội trao đổi, ta có bánh bao, tuy rằng ăn có chút không ngon, nhưng là có thể ăn cho đỡ đói a, muội ăn bánh bao đi mau ăn một cái." Hần lấy bánh nướng ở mâm, thấp phần hưng phấn chọn một cái bánh bao lớn nhất, để vào tay Diễn Đào. Diễn Đào ngưng ngừng nhận lấy bánh bao cho nên từ chối nói: " ta ăn rất ít, ăn không hết nhiều thứ như vậy đầu người mau ăn đi."

" nếu muội không ăn bánh bao của ta, ta đây như thế nào không biết xấu hổ mà ăn bánh nướng của muội đâu?" Hoắc Trầm là người thành thật, chuyện khi dễ tiểu cô nương hăm làm không được.

Diễn Đào thấy thế, chỉ đành phải tiếp nhận cái bánh bao kia, lại không có mặt mũi cúi đầu xuống ăn. Ăn xong nửa cái bánh nướng của mình, liền rồi rầm nhìn chằm chằm bánh bao cái bánh bao trong tay, đầu lười lợ đang liếm liếm môi.shitbaydaytroi

" Muội mau ăn a, mau ăn, bánh nướng nhà muội ngon thật đó, so với bánh bao Tạ gia ngon hơn nhiều." Hoắc Trầm hai ba miếng liền đem nửa cái bánh nướng ăn xong liếm, rồi lại cầm cái bánh bao thịt cắn một miếng liền cắn nát nửa cái bánh bao.

Mùi thịt phiêu đăng toả ra, Diễn Đào rốt cuộc nhìn không được, cảm bánh bao lên ăn. Bữa cơm hôm nay nàng ăn đặc biệt no, cũng đặc biệt thoải mái, sau khi ăn xong, Hoắc Trầm còn cố ý rót hai chén nước cho nàng uống.

Ăn uống no đủ, Diễn Đào có sức lực, xách theo rô đến hai phố lớn khác rao hàng bán, thẳng đến lúc đem rô ăn vặt bán gần hết, mới hướng về nhà đi. Về đến cửa nhà, liền thấy Diễn Liễu cùng Diễn Anh đang giúp cha đem xe khoai lang cất vào sường phòng. Diệp thị nhìn qua cửa phòng bếp thấy đại ni nữ đã về, liền nhanh chân ra đón: " Tiểu Đào, hôm nay thế nào trở về muộn như vậy? Đói lắm đúng không? Mau vào nhà, trong nồi còn khoai lang, con tới lấy hai củ còn nóng ăn đi."

" Nương con không đói bụng, người đã quên sáng sớm con mang đi một cái bánh nướng sao? Bất quá... khoai lang thật thơm a, con tới nếm thử một chút." Diễn Đào đem rô không đặt sang một bên, mở nắp nồi ra, cảm một củ khoai lang từ trong nồi ra. Nhẹ nhàng bẻ ra, hơi nóng cùng mùi hương ngọt ngào liền phả vào mặt, nước mật từ khoai chảy ra. Nóng thật, nhưng cũng thật ngọt, đặc biệt là chỗ khoai vỏ khoai dính ở đáy nồi có chút cháy nhưng không đắng là phần ngọt nhất củ khoai.

Đột nhiên, Diễn Đào trong đầu hiện lên ánh mắt thêm khát của Đại thợ rèn trên trần, lại giống như đang bên cạnh nhìn nàng ăn. Diễn Đào bỗng nhiên cười, thổi thổi khoai lang nóng trên tay, mỹ mãn cắn một miếng. Ngày mai cũng mang cho hần hai củ khoai lang đi, hần vất vả như vậy, lại không ăn được thứ gì tốt, cũng rất đáng thương.

Ngày hôm sau, Hoắc Trầm nhận được hai củ khoai lang cùng hai khối mật chỉ cần làm nóng lên là có thể ăn ngon, mặt để lên khoai trên lò nướng một chút khẳng định thơm ngọt vô cùng.

Hoắc Trầm quả thật là thụ sùng nhục kinh, bất quá chỉ là cho nàng mượn năm mười văn tiền thôi, thế nhưng có thể được tiểu cô nương dùng mỹ thực hằng ngày hồi báo. Cảm động hần vung bàn tay lên, nói cho Diễn Đào chỗ tiền còn dư lại kia hần không cần nữa. Chính là Diễn Đào không chịu, bán hàng một ngày như cũ chạy tới trả hần năm văn tiền.

Mùng 6 tháng 8, lại đến ngày họp chợ chính, sáng sớm từng cơn gió nhỏ thổi qua làm lòng người khoan khoái, Diễn Đào trong lòng là đặc biệt cao hứng. Thời tiết mát mẻ, họp chợ người đi sẽ nhiều lên vì vậy nàng có thể bán thêm nhiều đồ ăn vặt hơn một chút. Lần trước chợ chính bán được bảy mươi sáu văn tiền, lúc này hần là được tám mươi văn tiền đi.

Nàng thức dậy thật sớm, lúc trời còn chưa sáng, đem đồ ăn vặt tất cả đều làm tốt, bỏ vào rô, Diễn Đào cầm cái ròi nặng trĩu ra khỏi cửa, lại ngoài ý muốn phát hiện hôm nay thế nhưng trời đầy mây.

Sẽ không mưa chứ?

Nàng chấp tay trước ngực, thành kính hướng tới phía Đông vái: " ông trời, ngài ngàn vạn lần đừng mưa, không cần làm ảnh hưởng tới sinh ý của con có được không? Thái dương công công ngài mau ra đây đi, chúng ta nhà nghèo chịu không nổi ngài như vậy lười biếng không dậy a"

" ha ha, Tiểu Đào ngốc muội ở chỗ này làm gì đây? Có phải hay không muội đang cầu ông trời phù hộ muội có thể được gả qua nhà ta nha.?" Diễn Đào ngẩng đầu, phát hiện trước mắt nhiều thêm ra một

người, cái mặt mập tròn dừ tợn giả tạo cười cợt, đôi mắt bị mỡ trên mặt ép lại gần như chỉ còn đường thẳng, gờ lại híp lại vì cười,tím cũng tím không thấy nữa, há miệng cười lộ ra hàm răng thò thụt không đồng đều.

Là Phùng Mãn!!! Điền Đào ghê tởm xoay người chạy.

" ại nha, sao muội lại chạy a? Có phải muội đang xấu hổ không,ha ha ha..." Phùng Mãn ở phía sau ngửa ra cười to, lại không có đuổi theo nàng.

Điền Đào chạy một hơi không dám ngoảnh lại, rồi khi thấy hấn xoay người đi về, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đứng ở ven đường xoa xoa eo, há mồm thở dốc. Lần này, làm nàng có chút bất an tâm thần không yên, Phùng Mãn làm sao có thể biết được chuyện này? Hay là bà nội cùng Phùng bà tử đã thương lượng tốt?

Trong lòng Điền Đào cực kỳ ủy khuất, lại không dám thả chậm bước chân, còn một rổ đồ còn đang chờ nàng bán đi đấy, phải chạy thật nhanh đến chợ phiên mới được.

" xâu quả, mặt giếc,vừa ngọt lại giòn hai văn một cái. Đường táo vừa mềm vừa thơm một văn một cái..."

Tiểu cô nương ngọt ngào rao hàng trên chợ, Hoắc thợ rèn đang rèn sắt, đại chuỳ trong tay ngừng lại, nhìn qua ô cửa sổ ra ngoài thấy một thân ảnh xinh xắn đáng yêu, đang từ hàng liễu rủ đi ngang qua.

Hấn khoẻ mỗi khe khẽch, nở một nụ cười nhân nhậ, nghĩ tới giữa trưa nàng sẽ tới chỗ mình ăn cơm, trong lòng liền ngọt như mật. Đã nhiều ngày gần đây, sinh hoạt tẻ nhạt hằng ngày dường như có chút linh động màu sắc, cả người cũng luôn có một chút hơi thở ngọt ngào.

Hoắc Trầm một bên leng keng leng keng gõ nông cụ, một bên vui vẻ dung sướng: có thể gặp được Tiểu Đào, thật sự tốt, tiểu cô nương lớn lên ngọt, âm thanh cũng ngọt, nướng ra khoai lang càng ngọt.

Chuyện mực đêm khuya mò bếp ˊ(ˊ _ ˋ) ˊ

Khoai lang mật = ￣ω￣ =

Bánh nướng áp chảo

Bạn đang đọc truyện *Đại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Gần tới buổi trưa, trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm, trên đường cái nổi lên một trận gió xoáy nhỏ thổi tung cát bụi trên đường. Hoắc Trầm rền rĩ thì không có để ý nhiều, nhưng Điền Đào bán xâu quả ở ngoài thì lại hoảng sợ.

Không thể nào, trời muốn mưa sao? Nhìn vào trong rõ đồ ăn còn thừa một nửa, nâng sốt ruột, bước chân vội vàng xuyên qua đám người. "Đại nương, ngài có muốn mua xâu quả nếm thử một chút không? Hai viên tiền một cái. Đại thúc mua cho hài tử trong nhà viên đường tảo ăn đi, mua năm tặng một."

Thời tiết không tốt, mọi người đều vội vã về nhà, đồ muốn mua sợ còn không kịp mua, phải nhanh chân chạy đi để cho kịp. Đồ gì không cần thiết quá mọi người đều tự động từ bỏ, sẽ không ở trên đường cái lãng phí thời gian. Cho nên, vô luận Điền Đào nỗ lực như thế nào đều không có bán được. Thời điểm từng hạt mưa to rơi xuống, trong rõ nắng còn thừa lại không ít đồ đậu. Cửa hàng rèn người đến người đi vội vàng. Hoắc Trầm không có thời gian rèn sắt, chỉ ở cạnh bàn cao chú mục thu tiền. Càng gần tới ngày thu hoạch vụ thu mà trời còn muốn mưa, mọi tự nhiên sốt ruột muốn gặt lúa cùng đậu. Hoắc lão cha đã qua đời tám năm, Hoắc Trầm trước đó đi Thâm Châu báai sư học nghệ, phụ cận làng trên xóm dưới không đảo đâu ra được một người thợ rèn. Mọi người nếu muốn mua đồ sắt phải đi lên thành Thương Sơn, mà đã là huyện thành thì đường xá xa xôi, giá đồ thì đắt đỏ nông gia nhà nghèo không muốn đi như vậy xa mà còn mua không nổi đồ, vì vậy ở nhà tự tay chấp vá sửa lại dùng tạm.

Thẳng đến khi con trai lao thợ rèn trở lại, mọi người mới cố gắng dời đồ sắt trong nhà, cho nên, cửa hàng rèn này của Hoắc Trầm sinh ý mấy năm nay đều tốt, cũng là do nông gia mọi người đều tích góp nhu cầu của mình đến bây giờ.

Tiền đi khách nhân cuối cùng trong cửa hàng, Hoắc Trầm nhìn lên bàn cao rồng tước, vừa mệt vừa cao hứng. Nghĩ đến công việc của các thôn mấy ngày này, thật là nhiều việc, hai hôm nay đã phải thức khuya dậy sớm làm việc.

Hoắc Trầm cúi tay vận eo, một môi muốn ra cửa nhìn mưa lớn. Bỗng nhiên nhớ tới Điền Đào, mưa rơi lớn như vậy, tiểu nha đầu kia chắc đang trú mưa ở gian hàng nào đó đi, phòng chừng giữa trưa sẽ

không tới.

Trong lòng thoáng có niềm thất vọng, Hoắc Trầm thăm dò nhìn ra ngoài cửa, muốn tìm xem quanh đây có hay không thân ảnh nhỏ xinh kia. Không nghĩ tới khi hần khom lưng nhìn ra ngoài, thì một thân ảnh bị mưa xối ướt đầm, đang dùng thân thể của mình ngăn mưa, để cho rổ đồ trong lòng không bị mưa làm ướt.

Nàng khom lưng chỉ lo nhìn bậc thang, lại không chú ý có người ở cửa, đâm đầu va phải bụng của người nào đó. Hoắc Trầm bị nàng đụng phải lao đảo lui về sau hai bước. Diên Đào cho rằng mình đụng phải khung cửa, liền ngừng đầu lên, thì ra đụng phải người hần. Người hần sao lại cứng như thế, cứng như bức tường vậy.

" Tiểu Đào, muội không tìm chỗ trú mưa sao? Sao lại ướt hết rồi?" Hoắc Trầm kinh ngạc đứng yên tại chỗ.

Diên Đào cũng không để ý nước mưa trên người, đem rổ đồ đặt lên bàn, vội vội vàng vàng lật vại bố ở trên nhìn đồ ở trong: "thật may còn tốt, xấu quả không có ướt, đường táo cũng không có chảy, lát nữa tạnh mưa vẫn có thể đem bán."

Hoắc Trầm liếc mắt một cái nhìn ra ngoài trời mưa càng ngày càng lớn, Diên Đào một thân nước mưa bị gió ngoài cửa thổi lạnh run lên. Hần đi qua đóng hai cánh cửa lại, nhẹ giọng nói: " muội mau hong khô quần áo đi, nếu để vậy rất dễ sinh bệnh, muội người lại nhỏ như vậy...ai!"

Hoắc Trầm cảm thấy Diên Đào rất đáng thương, tiểu khuê nữ giống như nụ hoa như vậy nên được hào hào dưỡng ở nhà, về sau hẳn có nữ nhi của mình, nhất định không cho nàng còn nhỏ như vậy phải đi khắp các hàng cùng ngõ hẻm đi bán hàng. Lúc này, Diên Đào cũng không có cùng hần khách khí, lập tức đi đến trước lò lửa hong khô quần áo cùng sưởi ấm người. Nương thân thể không tốt, thường xuyên thỉnh đại phu bốc thuốc, trong nhà không thể chống đỡ thêm chuyện gì nữa, nếu mình lại bị bệnh, còn không phải chính là đem cả nhà thêm chuyện sầu lo sao.

" Hoắc đại ca, hôm nay mưa lớn như vậy, chắc người chưa có đi mua bánh bao đi? Trong rổ ta có hai cái bánh bột ngô, vậy người lấy một cái ăn đi." Diên Đào cảm thấy, Hoắc Trầm đã ăn hết sạch mìn thầu trong nhà rồi nếu không thì hẳn đã lấy ra nướng trên lò rồi. Hoắc Trầm đích xác là đói bụng bất quá lực chú ý của hần đều ở trên người của tiểu cô nương trước mắt, tạm thời không có nghĩ đến việc ăn cơm, chỉ lo nói: " Tiểu Đào,người nhà của muội nghĩ như thế nào a? Muội còn nhỏ như vậy, sao lại đi ta ngoài cực khổ kiếm tiền rồi?"

Diên Đào xoay người lại đối mặt với hần, vươn tay nhỏ trắng nõn, vén tóc dài ra trước ngực, phía lưng ướt đầm nước mưa hương về phía lò lửa hong khô. " trong nhà ta còn có cha mẹ, hai tiểu muội muội, một đệ đệ. Nguyên trước kia điều kiện trong nhà còn tốt chút, cha ta cấy ba mẫu ruộng, lúc ruộng hết việc thì đi xây nhà cho người ta. Nương ta trước kia ở trong nhà giúp làm việc trong phòng bếp, cho nên trù nghệ của nương đặc biệt tốt, trước kia luôn ở nhà làm thức ăn ngon cho tỷ muội chúng ta, lâu lâu cũng có thể làm một nồi thịt hầm ăn. Từ lúc nương sinh tiểu đệ, thân thể liền không tốt luôn yếu đi, tiền trong nhà vì giúp nương xem bệnh bốc thuốc dần tiêu hết, cha vì muốn chiếu cố nương, chăm sóc đệ đệ, liền ít đi làm giúp người ta xây nhà, chỉ dựa vào ba mẫu ruộng kia liền mới đủ ăn. Ta liền ra ngoài bán chút hàng trợ giúp trong nhà một chút."

Hoắc Trầm ngồi trên ghế, nghiêm túc nghe, thỉnh thoảng gật gật đầu, xem ra mình thiếu chút nữa trách oan cha mẹ của tiểu cô nương này, còn tưởng rằng là bởi vì cha mẹ nàng nhẫn tâm bức nàng ra khỏi nhà đi làm kiếm tiền đâu. Diên Đào không sao cả cười cười, hong khô xiêm y trên người, vậy vậy nước trên tóc dài: " nhà ai mà không có thời kì khó khăn đâu, nhà ta mấy năm nay khó một chút, nhưng sẽ nhanh chóng tốt lên thôi. Ta cùng Diên Liễu đều trưởng thành, có thể giúp được việc trong nhà, tiểu đệ cũng lớn hơn, không cần cha ta luôn nhìn đến đề Diên Anh xem đứa nhỏ là được, trong nhà có nhiều lao động như vậy cuộc sống qua ngày sẽ càng tốt hơn."

Hoắc Trầm bị nàng chọc cho cười, tiểu cô nương này thật ra rất lạc quan, khổ cũng không thấy khổ, đối với cuộc sống tương lai tràn đầy hy vọng. " Tiểu Đào muội thật sự là một cô nương tốt, tương lai..."

Hần muốn nói tương lai ai cười được muội, thật sự là có phúc khí tốt. Chính mình là một đại nạn tử nói ra lời như vậy, giống như là đang đùa bỡn tiểu cô nương nhà người ta. Nếu là Thái bà bà nói như vậy khẳng định không có vấn đề gì, nhưng lời này thoát ra từ miệng một nam nhân là không ổn shitbaydaytroi không đúng là không thể nói.

Diên Đào hong khô tóc cùng quần áo, liền đến rổ lấy ra bánh ngô: " chi tiết là hôm nay xấu quả chưa có bán xong, thừa lại không ít, nhìn mưa lớn như vậy,trong chốc lát hẳn là không có tạnh được, cũng không biết là hôm nay có thể đem chỗ đường táo này bán đi hết hay không."

Nhìn trong tay nàng hai cái bánh bột ngô, Hoắc Trầm liếc nhìn về phía rổ: " Tiểu Đào, ta mỗi ngày đều nghe muội rao hàng trên phố, xấu quả xốp giòn, đường táo ngọt mềm, còn không có ăn qua đâu. Muội còn thừa lại bao nhiêu ta mua hết."

" thật sự?" Diên Đào kinh hi ngoài đầu nhìn lại, đối diện với cặp mắt đen trầm kia, ân ân hàm chứa ôn nhu, làm lòng nàng nháy mắt thạch thạch nhảy lên, ngưng ngưng đỏ mặt.

Hoắc Trầm mấy ngày nay cũng chưa có mua qua đồ nàng bán, khẳng định là không thích ăn đồ ngọt, thích ăn chua. Vốn dĩ nam nhân đều không thích ăn đồ ăn ngọt, nhìn hần ăn tương đậu cùng dưa muối cũng sẽ biết. Người ta chịu mua đồ ăn của mình khẳng định là vì muốn chiếu cố sinh ý, cũng không hẳn là thật sự muốn ăn.

" Hoắc đại ca, người không cần phải làm như vậy đâu, lát nữa mưa tạnh ta vẫn có thể tiếp tục đi bán, đồ nhiều như vậy người sao có thể ăn hết, ta mỗi thứ một ít cho người ném thử."

Diên Đào nhỏ giọng nói.

Thợ rèn vỗ một cái vào ngực: " Tiểu Đào, muội là đang xem thường ca có đúng không? Đừng nói hôm nay ta mua lại chút điểm tâm còn dư lại này, chính là mỗi ngày ta đều mua hết cũng là có thể."

Diên Đào cho rằng bản thân nói sai chọc giận người ta không cao hứng, vội vàng phụ họa: " đúng vậy, ta cũng biết Hoắc đại ca lợi hại nhất, tốt vậy ta đếm giúp người đồ.... tổng cộng là ba xấu quả, năm mật giác, sáu đường táo tất cả hết hai mươi hai văn, giống như khách hàng khi mua nhiều ta tặng người hai cái đường táo, vậy còn là hai mươi văn."

" được rồi, tôi lấy cho muội tiền" Hoắc Trầm vui mừng lấy từ hộp tiền ra hai mươi hai văn tiền, giống như người kiếm lời là hần: " ta lớn như vậy, có thể để muội cho hai cái đường táo sao, một văn cũng không thiếu muội, không được cùng ta tranh cãi."

Dáng vẻ này của Hoắc Trầm có điểm bá đạo, một hai phải cho nàng nhiều như vậy, không cho nàng dãi dòng. Diên Đào có chút ngưng ngưng, bất quá, thợ rèn bá đạo như vậy lại làm cho người thích.

≥ _ ≤

Bánh bột ngô nướng

Đường táo

Xian qiu

bánh quế hoa trong truyền thuyết

Com thịt kho tàu

Đây chắc là đường đào(“~”)

Bạn đang đọc truyện *Đại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hoắc Trầm cầm lấy một viên đường táo bỏ vào trong miệng, ừ, thật ngọt! Thật là quá ngọt! Mềm mại trên đầu lưỡi, chỉ cần cắn nhẹ liền tan ra. Lại cầm lấy một xâu quả cắn một ngặm cả một xâu liền ở trong miệng, giòn giòn xốp xốp, thậm chí đường vụn đều rơi vài xuống đất.

"ừ, ăn thật ngon, rất ngon! Sớm biết là ăn ngon như vậy, ta đã sớm mua rồi."

Xấu quả không lớn, hai ba miếng liền ăn xong một xấu. Điền Đào lấy mười văn tiền thả vào hộp tiền của hắn: "Hoắc đại ca, hôm nay ta trả ngươi mười văn, như vậy tổng cộng là đã trả được bốn mươi văn còn thiếu mười văn."

Hoắc Trầm ăn rất nhanh đã hết sáu viên đường táo, ba xấu quả, đang cầm lấy một cái mặt gác bỏ vào miệng, một bên nhai một bên hào sảng xua tay: "không phải là mười văn thôi sao, không cần trả"

"không cần trả sao được? Ngươi cho ta mượn tiền. Ta rất cảm kích, nếu không trả lại hết, ta cả đời này sẽ không an tâm." Điền Đào nghiêm túc nói.

Hoắc Trầm đem hai viên mặt gác cuối cùng ăn xong, sờ sờ bụng cảm giác không có gì thay đổi: "tiểu Đào, đồ ăn của nhà muội làm ăn rất ngon, chính là....."

"chính là cái gì?" Điền Đào nghiêm túc ý kiến của khách hàng.

"chính là ăn không thể no a, ăn xong nhiều như vậy nhưng cũng không có cảm giác đã ăn nha." Hoắc Trầm đã đói bụng, nhìn xem bên ngoài trời mưa tầm tã, thực sự có điểm khó xử. Tiệm bánh bao Tạ gia cách đây một con phố thật sự không gần, có thể đem dù (ô) ra để đi mua bánh bao về nhưng hắn cũng có chút lười đi mua.

Điền Đào cười khúc khích: "vốn dĩ đây chính là chút đồ ăn vặt, muốn thay cơm ăn đương nhiên là không thể. Vậy, chúng ta nướng bánh bột ngô ăn tạm, bình tương kia hắn là vẫn còn đi."

Hoắc Trầm trầm nghĩ trong lòng: nào còn có thừa ra! Ta đã tận lực tiết kiệm, còn đem ăn hết sạch sẽ rồi. May mắn không phải là tương thịt, nếu là tương thịt sợ là trong một ngày liền xong rồi. Hoắc Trầm linh cơ vừa động, hai mắt lập tức sáng lấp lánh, ngăn Điền Đào lại: "muội có biết làm thịt hầm không?"

"đương nhiên, nướng ta mấy năm trước đã dạy cho chúng ta cách làm thịt hầm, ta đã sớm học xong."

"vậy như thế này đi, ta cũng đã lâu chưa có ăn món gì là thịt, hôm nay trời lại mưa lớn như vậy, nhà Trần thị lợn khẳng định còn thịt dư lại, ta đi đến đó mua một chút, muội làm, được không?" Đại thợ rèn mặt cùng ánh mắt đầy vẻ chờ mong.

Điền Đào thoáng rồi rấm một chút, muốn ở nhà hắn nấu cơm, thì phải đi xuống hậu trạch trong bếp, cái này có chút không thoải đáng. Tiệm thợ rèn là ngay đường gần cổng thành, nằm ở chỗ này nướng cái bánh ngô, bánh nướng linh tinh cũng không tính là gì, chính là nếu đi hậu trạch sau nhà.... Rót cuộc trai đơn gái chiếc, dù cho nàng có tin tưởng nhân phẩm của Hoắc Trầm thì bị người ngoài nhìn thấy cũng không tốt. Hoắc Trầm lại không có nghĩ nhiều như vậy, chỉ là một nồi thịt hầm mà thôi, tuy tiểu cô nương muốn làm hay không thôi, thấy nàng có chút do dự, liền suy sụp xuống: "vậy muội không có muốn làm sao?"

Điền Đào ngẩng đầu lên thấy hắn vừa thần thái còn sáng láng, giờ phút này thêm vài phần cô đơn còn kèm theo chút thương tâm. Cũng đúng, người ta đối với mình tốt như vậy, tìm mọi cách chiều cổ, chính mình lại nhỏ mọn như vậy, liền bữa cơm thôi cũng không làm nổi cho người ta, sao không thương tâm cho được. Điền Đào quay đầu nhìn mưa to ngoài cửa sổ, rào rào, tầm tã, mưa lớn như vậy thì làm gì có người tới, đến hậu trạch liền đến hậu trạch đi, qua mấy ngày tiếp xúc, nàng tin tưởng Hoắc Trầm sẽ không làm việc nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của.

"ta có thể làm cho ngươi, nhưng là đến nhìn xem nhà ngươi có đầy đủ gia vị chưa hay thôi." Tiểu cô nương theo bản năng có chút dốt mặt. "được được được, chỉ cần muội chịu làm, thiếu cái gì ta đều có thể mua đến, muội cùng ta đến xem phòng bếp đi, đồ vật là do ta mấy ngày trước mới trở về, Thái bà bà giúp ta sắp xếp."

Hắn đem cửa tiệm đóng lại, mang theo Điền Đào từ cửa sau vào sân, trong viện thật rộng rãi. Phía chân tường hướng Tây, có một gian lều tranh ở đó, bên trong có cả chuồng ngựa.

Hai người từ lều tranh đi xuyên qua, không cần che dù cũng không sợ bị dính nước mưa, có chút giống với hành lang của nhà giàu. Phòng đầu tiên, phòng ngủ phía tây— phòng Hoắc Trầm.

Đệm chần gấp chỉnh tề, trong phòng trống không. Trừ bỏ cái giường đất, cũng chỉ chứa một góc để tủ quần áo, chậu rửa chân cùng vòi chậu rửa mặt.

Điền Đào vốn không nghĩ sẽ xem phòng của nam nhân, chính là cứ như vậy đi xuyên qua tới, muốn không nhìn cũng phải nhìn, cũng không có đồ vật gì hiếm lạ có quái.

Hoắc gia nhà chính có bốn gian nhà ngồi gạch xanh khang trang, ở trên trần trên đã là xem như là tiểu viện nhà khá giả. Cho nên, Hoắc Trầm sau khi cha mẹ chết, nhà nhị thúc cùng tam thúc đều tới tranh nhau giúp hắn trông hộ phòng ở, lại bị Hoắc Trầm cự tuyệt. Cho nên, cho tới bây giờ hắn hồi hương đã hơn một tháng, nhị thẩm cùng tam thẩm cũng chưa có tới làm giúp hắn một mâm cơm.

Bọn họ có thái độ gì, Hoắc Trầm cũng không có để ý tới, không ai tới càng tốt, thanh tĩnh. Hắn mỗi ngày làm việc vất vả còn không có muốn suy nghĩ lo liệu thêm nhiều việc vào người đầu, cũng không có thời gian rảnh rỗi nhàn hạ đi hầu hạ mấy cái thân thích kia.

Bốn gian chính phòng hướng về phía đông, trước đó là phòng ở của cha mẹ Hoắc Trầm

Bên cạnh chính là phòng bếp, phía tây là hai gian phòng cho hai từ ở, nhưng nhà họ chỉ có Hoắc Trầm là con một nên liền để trống một gian.

Điền Đào ở trong phòng bếp dạo một vòng nhìn quanh, phát hiện lu gạo còn nhiều hơn phân nửa, dầu muối tương giấm đều có không ít, xem ra Thái bà bà đã giúp hắn mua rất đầy đủ.

Mở nắp nồi lên, Tiểu Đào chấn kinh rồi, thăm thăm dò dò, ngó trái ngó phải.... Khó có thể tin hỏi: "Đây là nồi sất sao? Như thế nào giống như gương soi vậy?"

Hoắc Trầm tự hào nhếch khoé môi, rất đắc ý gật gật đầu: "không tồi, đây lúc xuất sư ta làm, sư phó có ý tặng cho ta, cho ta mang về nhà tự dùng. Phải trải qua chín lần lửa lớn, năm lần lửa nhỏ, mười bốn lần tới nước lạnh, đe ba vạn sáu ngàn chuy, thiếu một chuy đều không thành, thẳng đến lúc nổi sáng như gương. Thế nào có phải rất lợi hại hay không?."

"quá lợi hại, Hoắc đại ca, ngươi thật sự quá lợi hại, ta chưa bao giờ biết nồi sất còn có thể sáng như gương vậy. Không không, cái này so với gương đồng còn rõ ràng hơn nhiều, ngươi thử nhìn đi, đến lòng mị của ta cũng có thể nhìn ra rõ như vậy." Điền Đào cảm nổi sất giờ lên trước mặt.

Nồi sất phản chiếu ra hình ảnh của khuôn mặt nhĩ nhân của Điền Đào, ở phía sau nàng, là hình ảnh Hoắc Trầm đang mỉm cười. Điền Đào nơi đó soi trái soi phải, cảm thấy phi thường thú vị. Hoắc Trầm thập phần vừa lòng, kể cả lúc sư phó khen ngợi khích lệ hắn, hắn cũng chưa từng cảm thấy cao hứng như vậy, nồi tốt nên được người trù nghệ tốt dùng.

"tục ngữ nói, ngựa tốt xứng yên tốt, thuyền tốt xứng buồm tốt. Tiểu Đào tay nghề tốt nên dùng nồi tốt, muội dùng thử đi, không chỉ nhìn đẹp, sử dụng cùng nồi khác hoàn toàn không giống. Mặc kệ muội làm cái gì, nồi này đều không cháy không dính, cho nước vào xào đồ ăn rất ngon, nếu là hầm thịt trong này khẳng định ngon đến mức kinh người." Đại thợ rèn Hoắc Trầm tự tin nói.

Điền Đào lập tức bị gọi lên lòng hiếu kỳ, đẩy lòng vẫn còn một chút rồi rấm, chạy nhanh đi múc nước rửa nồi, thúc giục Hoắc Trầm nói: "vậy ngươi mau đi mua thịt đi, ta muốn thử xem cái này như thế nào."

"được, ta lập tức đi mua thịt." Hoắc Trầm thoải mái cười to, sung sướng hướng cửa lớn mà chạy, dù cũng không thèm lấy. Điền Đào thấy thân ảnh hắn vọt vào trong mưa cảm thấy thập phần buồn cười, thèm ăn thịt, cũng không cần đến mức như vậy đi, chính mình nửa năm chưa được ăn qua miếng thịt nào cũng không có thèm đến mức như vậy.

Vừa cúi đầu liền nhìn nước trong nồi sất, thế nhưng thân kì là xuất hiện tận hai bóng người. Một cái là phản chiếu từ mặt nước một cái là từ đáy nồi sất, trùng trùng điệp điệp lúc ăn lúc hiện, thật là nồi tốt! Điền Đào cảm miếng rửa cọ thành nồi đem bóng hình trong nồi đánh tan, đem nồi tẩy rửa sạch sẽ. Hoắc Trầm còn chưa có trở về, nàng liền múc chút mỡ ở thành nồi xoa nhẹ lên.

"Tiểu Đào, muội muốn chưng mần thầu sao?"

Hoắc Trầm xách một khối thịt ba chỉ to vào cửa.

"bây giờ không có bột lên men, muốn chưng mần thầu cũng không chưng ra được, ta muốn làm cho ngươi mấy cái bánh mì loại lớn."

Điền Đào quay đầu lại nhìn nhìn khối thịt to trên tay Hoắc Trầm hơi hơi mỉm cười, "ngươi như thế nào lại mua khối thịt to như vậy a? Dù để ăn được mấy ngày rồi"

"không có việc gì, muội đều làm cả đi, hôm nay ăn không hết, thì mai lại ăn tiếp, hai ngày nay trời mưa mát trời thịt không hư được. Còn có hôm nay ta mua nhiều thịt, Trần thị lợn tặng ta hai trái cà tím cùng củ hành to, còn có một củ gừng là ở trong phòng bếp nhà hắn lấy tới, hắc hắc, hắn nói như vậy hầm thịt ăn càng ngon." Hoắc Trầm sắp nhịn không được thèm đến mức sắp chảy nước miếng.

"người không có nói với hân, ta ở nhà người nấu cơm đi?" Diên Đào lo lắng hỏi.

(—)

một căn tứ.hợp viện

đây giống như tiệm Trần thịt lợn đối diện tiệm rèn Hoắc gia ghé thiếu mỗi hàng liễu rừ

Bạn đang đọc truyện *Đại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

" đương nhiên ta không có nói ra, ta sao có thể đem muối nói ra đâu, nếu bọn họ cũng biết muối nấu ăn ngon, về sau cũng đi tìm muối thì làm sao bây giờ?" Hoắc Trầm lo lắng một tay trừ nghệ của Điền Đào bị lộ, lỡ như nhà khác cũng tìm nằng đến nấu cơm, làm sao hân buông bỏ mà dâng lên được, hân muốn đem Tiểu Đào chiêm lam của riêng. Nam nhân này nội tâm thật quá thành thật, Điền Đào không khỏi bật cười khúc khích. Nàng lo lắng bị người ta nói nhàn thoại, mà Hoắc Trầm lại lo lắng người ta đoạt nằng làm đầu bếp, làm sao có thể chứ?

Điền Đào đuổi tay ra nhận lấy thịt, trong lúc lơ đãng thoáng nhìn thấy bọt nước chảy trên ngực hân, quần mỏng manh vì dính nước mà dính chặt vào chân, trong lòng căng thẳng. Y phục mùa hè vốn là rất mỏng, mà Hoắc Trầm ngày ngày ở cạnh lò rèn, y phục đều là loại mỏng tiện hoạt động nhất, bây giờ bị nước mưa dính vào trên người, hiện ra cơ đùi trắng kiện, đôi chân dài trắng tẻo, mấu chốt là ở chỗ phình lên chỗ bụng dưới kia thật sự là làm cho người ta cay cả mắt.

Nàng hậu tri hậu giác nhớ tới, chính mình cũng một đường chạy như điên tới, y phục cũng sẽ không vào người như thế này đi?

Khuôn mặt trắng nõn của tiểu cô nương ngay lập tức hiện lên hai rặng mây đỏ, đem thịt đặt ở chậu nước, ổn định tâm thần suy nghĩ còn tốt, bởi vì khom lưng che rỏ, trước ngực không có bị ướt, chỉ là sau lưng ướt đầm, vậy là không có việc gì.

" Hoắc đại ca, người đến cạnh lò rèn hong khô một chút đi, đều ướt cả rồi." Nàng cúi đầu đem thịt rửa sạch, rồi để lên trên thớt, cắt thành từng miếng nhỏ, cũng không dám liếc nhìn thêm hân lần nào nữa.

Hoắc Trầm lúc này còn chưa ý thức được điều đó, định đặc ngồi ở ghế nhỏ trong bếp: "ta tới giúp muội nhóm lửa, như vậy lúc con chín, quần cũng khô." Hắn luyến tiếc phải rời đi chỗ này, bởi vì Tiểu Đào ở chỗ này, lập tức lát nữa sẽ làm thịt hằm, hắn muốn ở chỗ này chính mắt nhìn nàng đem thịt nấu chín,ngửi mùi hương ngào ngạt từ chính cái nồi sắt hắn thích nhất bay ra.

"kia.... Vậy người có thể mặc áo vào có được hay không?" Điền Đào mặt có chút đỏ, có chút kì cục, tuy rằng nàng mỗi lần nhìn thấy hắn, đều là coi trần rên sất, nhưng đó là ở cửa tiệm. Lần đầu tiên nhìn thấy hắn là như vậy, về sau cũng không cảm thấy có gì, dù sao hắn đều là dạng này đi đón tiếp người mua hàng.

Chính là hiện tại bất đồng, ở phòng bếp, trai đơn gái chiếc ở cùng một chỗ đã là thập phần không đúng đắn rồi. Hắn lại còn vai trần, lộ ra ngực, quần ướt mòng dính chặt lấy chân....

Ai nha! Điền Đào quả thực có chút hối hận đáp ứng hắn tới nấu cơm giúp hắn.

Hoắc Trầm cúi đầu xuống nhìn xem trên người mình, giặt mình phát hiện quần dính trên đùi, sợ tới mức hắn lấy tay che lại địa phương trọng điểm bao lại. Bỗng nhiên phen ứng lại,không phải có chút lay ông tới ở bụi này rồi sao, có lẽ tiêu cô nương cũng không có phát hiện, nếu hắn làm như vậy, ngược lại bại lộ chính mình. Hắn nhìn trộm về phía Điền Đào, lại phát hiện tiêu cô nương đang đứng trước thớt thái gừng, vòng eo tinh tế theo đó lắc qua lắc lại, làn váy cũng nhẹ nhàng lay động, làm hắn bỗng nhiên nhớ tới cửa rồi....chính, chính là vừa rồi, Tiểu Đào khi vừa chạy vào cửa, đứng trước lò hong khô y phục.shitbaydaytroi.

Y phục váy áo cũng như vậy dính trên người, hắn tuy không nhìn thấy chính diện, nhưng lại thấy rõ bóng dáng, nhưng đường cong là lướt kia.... Hắn không dám tưởng tượng tiếp nữa bởi vì thân thể đột nhiên không khống chế được nữa, hướng về phía Điền Đào mạnh mẽ kêu gào.

Hoắc Trầm hoảng sợ chạy trốn chết, tiến nhanh vào phòng ngủ của mình, lấy mảnh cửa thả xuống, từ từ gõ trong phòng lấy ra một bộ y phục sạch sẽ, vội vội vàng vàng thay. Có lẽ vừa rồi ở trước cửa tiệm chỉ đau lòng nàng sẽ khó xử, nên không có một chút dục niệm nào. Còn bây giờ là làm sao đây, thiếu chút nữa đem mặt mũi vứt đi hết rồi. Hắn ngồi xuống giường đất trong phòng hít thở sâu, ở trong đầu cảnh báo chính mình, Tiểu Đào là cô nương tốt, không thể khi dễ tiêu cô nương, không thể chiếm tiện nghi của tiêu cô nương, nàng còn nhỏ, nàng còn nhỏ....

Điền Đào dùng dao sắc thái gừng thành từng lát mỏng, nhìn nồi sắt bị đun nóng, bọt nước cùng hơi nóng bay lên, nàng liền lấy một chú dầu lạc, lại múc một muỗng đường bỏ vào, dùng một cái xẻng đảo qua đảo lại, rồi nói lên bong bóng nhỏ không sai biệt lắm, liền đem thịt đã cắt tốt cùng hành gừng thái lát cùng thả vào nồi, nhanh chóng xào lên, mùi thịt thơm lừng liền toả ra bốn phía.

"thơm quá, còn có mùi hương ngọt ngọt, Tiểu Đào, muội làm thịt hằm cũng có vị ngọt sao?" Hoắc Trầm rút cuộc điều chỉnh tốt tinh thần cùng thân thể, nghe thấy mùi thơm, miệng lưỡi sinh tân, liền tò mò thăm dò nhìn về phía trong nồi. Thịt ba chỉ nguyên bản là đỏ trắng đan xem lẫn nhau mà giờ phút này, lại như được bọc một tầng mật ong, nâu nâu sáng bóng.

Hoắc Trầm cảm thấy quả thật thần kì, dùng ánh mắt khiếp sợ sùng bái nhìn về phía Điền Đào: "Tiểu Đào, muội có phải hay không dùng phép thuật? Như thế nào thịt cho vào nồi lại thành như thế này?"

Điền Đào chuyên chú đảo thịt trong nồi, cũng không nhìn hắn, chỉ thuận miệng đáp: "làm sao vậy? Khó coi sao?"

"không phải khó coi mà là quá đẹp, Thái bà bà xào thịt màu sắc đen tuyền, trước kia nướng ta có hằm thịt chính là mặn, giống như không nếm vị gì khác. Sự nướng ta cũng thích hằm thịt, nhưng là, người hằm xong thịt trắng bóng, càng khó nhìn." Hoắc Trầm ngồi ở ghế nhỏ tiếp tục nhóm lửa. Điền Đào bị hắn chọc cho nở nụ cười: "đây là ta học biện pháp của nướng ta, dùng đường đem đun tới khi có màu nâu đỏ, người khác bình thường sẽ không nghĩ ra loại thủ pháp này, cách làm truyền thống của chúng ta ở đây chính là đổ nhiều nước tương, hằm ra thì chính là bộ dáng đen tuyền giống Thái bà bà làm. Kì thật nếu muốn ăn ngon hơn, hắn là nên đem thịt trước hết chiên lên, bắt quá, như vậy sẽ lãng phí một chút dầu. Ta cảm thấy vẫn là trực tiếp xào lên, tuy rằng hương vị còn kém một chút, nhưng là không thể lãng phí nha." Người ta một mảnh hảo tâm, giúp mình tiết kiệm, Hoắc Trầm cũng ngượng ngùng nói Điền Đào cái gì. Chính là trong lòng hắn kịch liệt phản đối cách làm này, còn không phải là lãng phí một chút mỡ lợn thôi ư, tính là cái gì, chỉ cần ăn ngon là được rồi, không phải sao?

Thịt xào lên không sai biệt lắm, Tiểu Đào liền đổ thêm nước vào trong nồi, hắn nhanh chóng rút củi trong lò, để nhỏ lửa để hằm, nàng liền vội vàng đi xử lí cả tí. Tiểu Đào cũng không có dùng dao cắt hay làm gì khác, mà chỉ dùng tay nhỏ đem cả tí mỡ ra ném vào trong nồi.

Hoắc Trầm khó hiểu hỏi: "dùng dao cắt không phải bớt chút sức sao? Có phải muội thấy dao nặng quá hay không, dùng không được.?"

Liên quan đến nghề nghiệp, đại thợ rèn liền lập tức nghĩ đến việc đánh cho Tiểu Đào một con dao tốt.

Điền Đào chuẩn bị cán bột quay lại: "không phải dao dùng không tốt, xé cả tí mỡ như vậy sẽ càng ngon miệng." Tìm trong tủ chén ra một chày cán bột cực lớn, Điền Đào vén tay áo tới tận khuỷu tay, lộ ra một đoạn cánh tay trắng nõn. Tiêu cô nương xinh xắn, đôi tay đang đề lên chày cán bột vào thờ vừa lớn, cánh tay trắng nõn theo chày cán bột trước sau đi động, một cục bột lớn nhanh chóng bị cán thành một vòng tròn lớn.

Điền Đào bôi chút mỡ lợn trên mặt bánh lại rắc chút muối lên, muốn dùng chút hoa tiêu lại có thể chế được ra chút ngũ vị hương bởi lên mặt, lại sợ Hoắc Trầm ăn không quen mùi vị này, liền từ bỏ, trực tiếp cho dầu muối làm loại bánh nướng đơn giản nhưng là loại lớn.

"thơm quá, Tiểu Đào, muội làm bánh thôi sao cũng có thể thơm như vậy? Một cỗ mùi thịt, đề ta nếm trước một chút." Lấy một cái bánh nướng loại lớn ra, mềm mềm xốp xốp nóng hằm hập, đặt ở trên nắp nồi. Hoắc Trầm không chờ đợi được liền vội tây cầm lên nong đến mức hắn liên tục thổi khí, rồi lại cắn nhanh vào miệng.

Điền Đào bất đắc dĩ trợn trắng mắt nhìn, nhỏ giọng trách mắng: "người có đói đến mức như vậy sao? Cũng không sợ đem dầu lưỡi làm bóng sao? Còn có người đã rửa tay chưa?"

Bị răn dạy như vậy nhưng Hoắc Trầm cũng không có tức giận mà lại cười. Vô cùng cao hứng đem miếng bánh lớn trong miệng nuốt xuống, đi vào phòng ngủ rửa tay.

Rất nhanh, Điền Đào liền nướng xong mười cái bánh, trong nồi cả tí mỡ hằm thịt cũng chín mềm, mỡ nắm nồi, trong nhà mùi thịt bay ra càng nhiều. Hoắc Trầm đuổi hai bàn tay to, ở trước mặt Điền Đào lắc qua lắc lại: "nhìn! Ta đã rửa sạch rồi bây giờ có thể ăn chưa?"

Điền Đào buồn cười, nam nhân cao lớn thế này lại làm ra hành động giống như hài tử như vậy. Hắn thay một bộ trường bào vẫn nhả, không giống như bình thường lộ ra cơ bắp to lớn, cho người ta có cảm giác, vừa vững chắc vừa an toàn.

"Hoắc đại ca, người mau thừa dịp còn nóng mau ăn đi, nếm thử tay nghề của ta. Bắt quá, người cũng đừng hy vọng quá cao, bằng không, ta sợ người thất vọng." Điền Đào đứng bên cạnh bàn, thoáng có chút khản trương, rốt cuộc đã thật lâu rồi chưa có làm thịt hằm, sợ không nắm giữ được lửa tốt, liềm làm ra không tốt.

Hoắc Trầm khó dần nổi mà gấp lên một miếng thịt bỏ vào trong miệng, béo mà không ngấy, ngọt mà không dính, nặn nặn thơm thơm, hương vị lại vừa đủ.

"ăn ngon, ăn quá ngon, ta sống đến bây giờ còn chưa bao giờ ăn qua món thịt hằm nào ngon như vậy. Tiểu Đào, muội thật đúng là ân nhân của ta, gấp được muội đúng là ta có phúc khí mấy đời!" Hoắc Trầm kích động đến mức không biết nói gì cho phải, Điền Đào che miệng cười khẽ.

"Tiểu Đào, muội mau ngồi xuống ăn nhanh, nhìn làm gì, mau ăn, mau ăn" Hắn tiếp đón đến thập phần nhiệt tình, Điền Đào lại có chút ngượng ngùng, rốt cuộc đây là thịt, đồ ăn của người ta, mặt mũi của người ta, chính mình làm có chút việc liên ngành ăn thịt hằm của người ta có chút xấu hổ.

Không chịu nổi Hoắc Trầm luôn khuyên, Điền Đào đành phải ngồi xuống, cùng hắn ăn một bữa cơm trưa.

Ngoài cửa sổ, mưa to như cũ ào ào rơi xuống. Một hồi mưa lại một hồi gió to, trên đường cái không một bóng người, mọi người đều trốn trong phòng nhỏ ở nhà mình, hưởng thụ vợ con ở đầu giường ấm áp.

Bữa cơm này, Hoắc Trầm ăn đến hoa tâm ngộ phóng. Cả tí mỡ màu sắc và hương vị đều hoàn hảo, bánh nướng mềm xốp thơm nức, tiêu cô nương ngồi trước mặt hắn, bị khí nóng hun đến đỏ mặt, như hoa đào tháng ba đang nở rộ sáng lạn, đẹp không sao tả xiết.

(๖_๖)

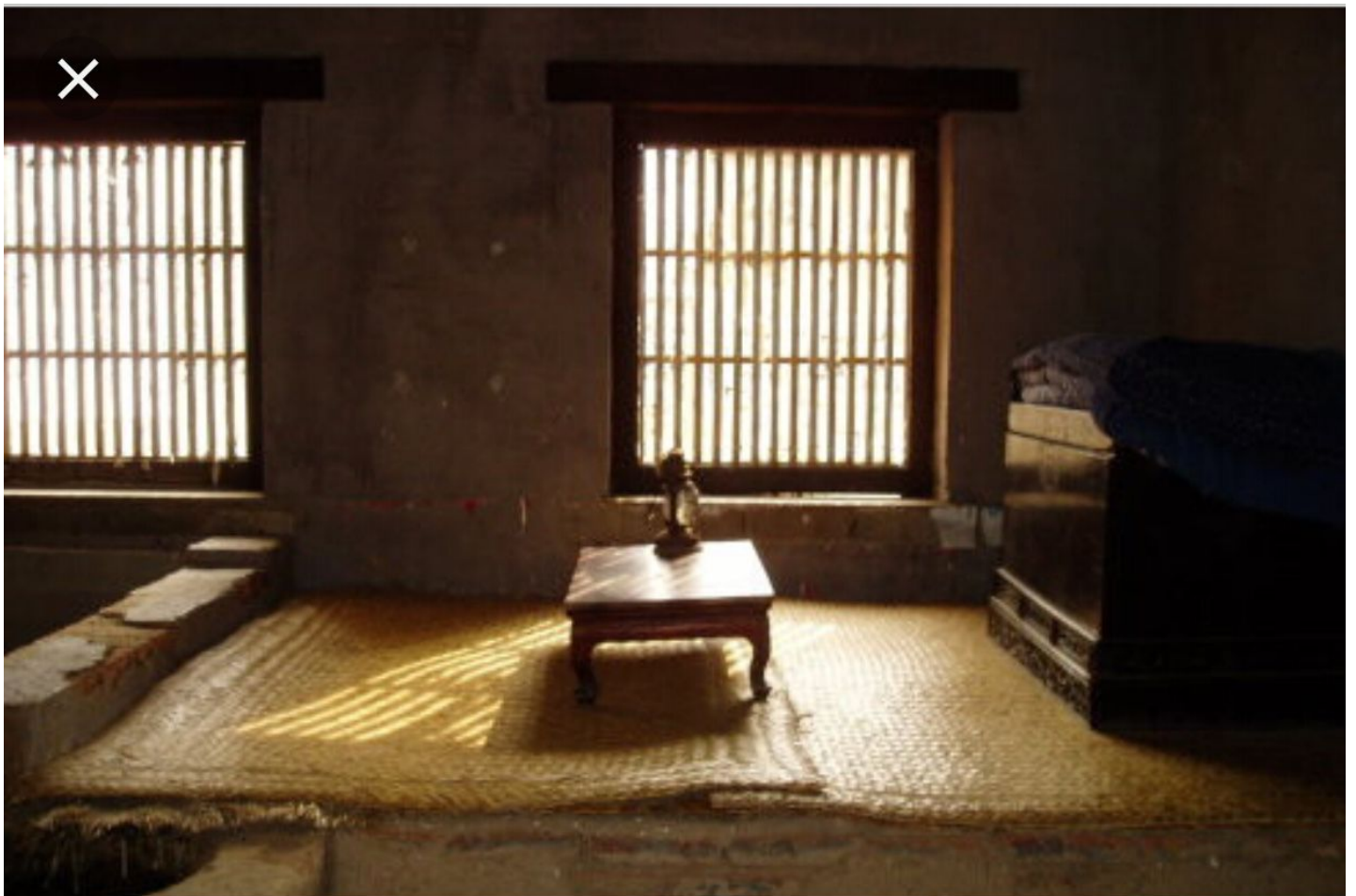
Thịt hầm phú quý

Cà tím cay tứ xuyên

Một kiểu sương phòng tây viện

Giường đất hay còn gọi là炕

Sử dụng kiểu như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Dại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 10

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Com nước xong, Điền Đào đem thịt trong nồi bỏ ra cho vào bát to đặt vào tủ chén, nói cho Hoắc Trầm, buổi tối hâm lại rồi ăn. Nàng cầm khối thịt lợn còn dư lại, để trên thớt: "Hoắc đại ca, ta đem chỗ thịt này giúp người xào nộm, cho nhiều muối một chút, hẳn là có thể để được thêm hai ngày, người muốn ăn thêm gì thì có thể bỏ thêm vào hầm cùng, làm như vậy ăn rất ngon."

Hoắc Trầm ăn hai cái bánh nướng to, ba chén thịt hầm, bụng đã cảm thấy no no, cảm giác đặc biệt thoải mái. Vừa định gật đầu nói tốt, rồi lại bỗng nhiên nhớ tới cái gì, đoạt lấy dao trong tay nàng, cắt thành hai khối: "Tiểu Đào, lát nữa muối đem hai khối thịt này về, một khối giúp ta làm thành tương thịt, còn lại muối cho đệ đệ muội muội ăn đi."

Điền Đào nhìn lướt qua hai khối thịt, lớn nhỏ không sai biệt lắm, mỗi khối ước lượng tầm nửa cân. Nàng ngày thường ở trên phố họp chợ, thường xuyên nghe thấy Trần thị lợn hết, mỗi cân ba chỉ mười sáu văn đến mười tám văn. Miếng thịt kia cũng phải tầm mười văn tiền.

"Hoắc đại ca, người muốn làm tương thịt, ta có thể giúp người làm. Nhưng nếu người cho nhà ta miếng thịt này, ta cũng không thể lấy a." Điền Đào tiếp nhận dao phay, tiếp tục cắt thịt.

Hoắc Trầm đứng phía sau nàng từ trên cao nhìn xuống, nhìn tay nhỏ trắng nõn của nàng cầm dao phay to lớn nặng nề, một dao lại một dao đi xuống. "Tiểu Đào, muối sao lại phải khách khí với ta như vậy? Muối bận việc cả ngày rồi lại làm bữa trưa cho ta, giúp ta có thể ăn được bữa cơm ngon nhất mà cả đời này ta chưa được ăn qua, cho muối một miếng thịt nhỏ như vậy, muối cũng không chịu nhận, cũng quá coi ta là người ngoài rồi."

Hoắc Trầm xoay người ngồi trên ghế nhỏ, cúi đầu rũ mắt cảm thấy trong lòng thập phần khó chịu.

"Hoắc đại ca, ý ta không phải..."

Không đợi Điền Đào giải thích, Hoắc Trầm liền nói: "muội nếu như không cần, chính là xem thường ta, muội thay ta tính thử, một cái lưỡi hái ba mươi văn, thêm thép năm mươi văn, cuốc với rìu bán bốn mươi đến sáu mươi văn. Ta một ngày có thể rèn được mười thứ được đưa đến, gang là mua của quan phủ, bất quá ta cũng có cùng sư phó học một tay nghề luyện sắt, cũng có mua một chút quặng sắt về tự luyện. Làm nghề rèn này tay ta mới là chính, nguyên liệu mất không bao nhiêu tiền, hẳn là ba phần đi, muội giúp ta tính thử, một ngày ta có thể kiếm bao nhiêu tiền? Đưa muối một miếng thịt nhỏ như vậy, cũng không đưa nổi?"

Điền Đào tuy rằng không biết nấy chữ, nhưng đã buôn bán nhỏ được hai năm, chuyên tính toán lại là sở trường, tính toán thuộc đến lâu lâu. Tính toán một lát nàng giật mình: Hoắc đại ca có thể một ngày bán được năm trăm văn, lãi được ba trăm văn, mười ngày chính là ba ngàn văn, một tháng đấy chính là có thể kiếm được chín lượng bạc.

Trời ạ! Quả thật không thể tin được.

Chính mình bán đồ ăn vặt, mỗi ngày có thể bán được năm, sáu mươi văn chính là không tồi rồi, bột mì, dầu, đường, mật đều phải bỏ tiền, ngân đầy phí tổn, nhiều nhất chỉ kiếm được hơn mười văn. Có khi bán không xong, thừa nhiều, còn phải bồi tiền lỗ, cho nên mùa hè nàng không dám bán hàng.

Nàng một tháng cũng có thể bán được một ngàn văn, trái phải có lắm cũng được ba trăm văn, một tháng Hoắc Trầm kiếm được bằng chính mình ba năm dài nắng dầm mưa không nghỉ ngày nào.

Điền Đào uỷ khuất chu miệng nhỏ lên, như thế nào lại có thể cùng người khác chênh lệch như vậy? " tại sao ta không phải là nam nhân a? Thật đáng hận, bằng không ta cũng muốn đi học một tay nghề tốt, giống như người vậy có thể kiếm tiền thật tốt."

Hoắc Trầm dựa người vào khung cửa mỉm cười ôn nhu rồi lại nhìn về phía miếng thịt cau mày nói. " Tiểu Đào, muội lớn lên xinh đẹp như vậy, nên là một cô nương, tương lai gả cho cho nam nhân tốt, nào còn muốn muội đi khắp nơi chịu khổ như vậy?"

Hắn nhắc tới " nam nhân tốt" ba chữ này, không biết làm sao trong đầu liền nghĩ tới bà nội đã từng nói tên kia là nam nhân tốt, nghĩ đến tên mặt to Phùng Mãn, Điền Đào rùng mình.

" bang" một tiếng, Điền Đào đem dao phay ném trên thớt, Hoắc Trầm bị dọa đứng thẳng tắp không còn dựa ở khung cửa nữa, ánh mắt có điểm rụt rè, không biết chính mình nói sai cái gì rồi.

Cùi đốt trong lò đã cháy ra bên ngoài, Tiểu Đào nhắc chân hung hăng đá vào đi vào, banh mặt nói: " ta có thể nuôi sống chính mình, làm sao phải gả ra ngoài, có chút tiền liền ghé xóm họ, ta không nghĩ gả cũng không muốn gả."

Hoắc Trầm yên lặng cúi đầu xuống, trong lòng đặc biệt hựt hẫng, ngồi xồm xuống bên bệ bếp tiếp tục thêm củi, trầm mặc hồi lâu, mới nhỏ giọng giải thích nói: " Tiểu Đào, ta không phải đang khoe khoang chính mình có tiền, kì thật ta cũng không có tiền, ta chính là cảm thấy muội... Muội đặc biệt tốt, không nên..."

Hắn càng nôn nóng muốn giải thích càng không biết phải nói gì cho tốt, trong lòng cũng có vài phần uỷ khuất. Vốn dĩ đang tốt đẹp, như thế nào đột nhiên thành như vậy, hắn cũng không muốn chọc tức Tiểu Đào tức giận. Tiểu Đào xảo xong thịt, thêm nước, nhìn nồi thịt đang sôi ùng ục, biểu tình buồn bã nói: " Hoắc đại ca, người không cần giải thích, ta không có nói người."

" à." Hoắc Trầm lên tiếng, không biết tiếp lời như thế nào cho tốt, liền ở đó buồn rầu thêm củi. Thẳng đến lúc Tiểu Đào nói với hắn, đừng thêm, thêm nữa thịt bị lửa lớn làm cháy mất, hắn lại đổi thành ngồi trên bậc cửa, uỷ khuất liếc nhìn Tiểu Đào.

Hắn bỗng phát hiện, chính mình rất sợ Tiểu Đào tức giận, hắn trong lòng ghen muốn chết, không biết nói gì cho tốt.

Tiểu Đào hầm xong thịt, thu thập sạch sẽ phòng bếp liền đi tìm nước rửa tay. Hồi hắn bột bỏ kết ở đâu, hắn chỉ vào hướng phòng ngủ của mình.

Tiểu Đào thoáng rồi rấm một chút, liền đi qua, vén rèm cửa đi vào phòng, ở trước chậu nước rửa sạch tay, thấy khăn trắng của hắn có chút đen, liền lấy một chậu nước khác, dùng bột bỏ kết giặt một lần, lại vắt sạch sẽ, lại dùng nước sạch rửa qua, mới lau khô tay, đem khăn vắt lên xà ngang trên bồn rửa.

Ngoài trời mưa cũng nhỏ dần, bụng đói đi hắn là không có vấn đề gì, Tiểu Đào cảm thấy canh giờ cũng không còn sớm, nhân lúc sắc trời còn sáng, chạy nhanh về nhà nếu không chi sợ trời tối.

Hoắc Trầm dùng khay bưng hai khối thịt, cùng nâng đi ra phía trước nhà, đem thịt đặt vào gậy bàn trong rồi nâng, thức thối không nhắc lại chuyện thịt. Chỉ cẩn thận nói: " trời mưa, trên đường mưa vừa trơn vừa ướt, dẫn lên một chân bùn đất, ta dùng xe ngựa đưa muội trở về đi."

" không cần, ta chính mình đi trở về là được cảm ơn ý tốt của Hoắc đại ca."

" Tiểu Đào, ta đưa muội đi đủ sao nhân rồi cũng chính là nhân rồi..." Nói còn chưa dứt lời, liền thấy Tiểu Đào quay mặt đi qua, đầu miệng nhỏ trùng mắt to liếc nhìn hắn một cái, Hoắc Trầm sợ tới mức không dám nói thêm nữa.

Tiểu Đào cảm thấy Hoắc Trầm người này cái gì cũng tốt, nhiệt tình lại trọng nghĩa, hào phóng không so đo, nhưng chính là có chút quá nhiệt tình, không lo lắng người ngoài rồi. Cũng không nghĩ gì vội vàng lấy xe ngựa đưa mình vào thôn, người trong thôn sẽ nói như thế nào, cha nương sẽ nghĩ như thế nào, chuyện gì sẽ xảy ra nha!

Hoắc Trầm thần kinh thô xác thật không có nghĩ mấy chuyện này, chỉ đơn giản là theo tâm tình đi, nếu nhân gia không chịu, hắn cũng không có cưỡng cầu, đem dù to nhất trong nhà đưa cho nàng dùng. Tiễn Tiểu Đào đi, lại tiếp tục leng keng rên đồ.

Hôm nay trời mưa quá lớn, Tiểu Đào đi trên đường thật sự rất mệt, mặt đường ướt không nói, nhưng dưới chân giống như đang hăm trong vũng bùn, nhắc cũng không nhắc ra được. Nàng gian nan đi trở về nhà, sắc trời đã dần dần tối lại.

Diệp thị đang đứng ở cửa thôn nôn nóng nhìn xung quanh, thấy khuê nữ trở về, vội vàng đi lên đón: " chắc ướt hết rồi đi, ngàn vạn lần đừng nhiễm phong hàn, đi, mau về nhà. Nương đã đem giường đốt ấm rồi, mau nằm gần đầu giường cho ấm, che kín người lại."

Tiểu Đào trong lòng ấm áp, có người thương yêu cảm giác thật tốt. Nàng vào phòng ngủ, vội vàng cởi bỏ vớ cùng giày ướt đầm. Ông quần cùng váy bị bẩn lên một đống bùn lớn, có thể thấy được đi đường có nhiều khó khăn.

Vừa đi, nàng đã nghĩ tới một vấn đề quan trọng. Trời mưa lớn như vậy, trên đường chắc chắn không thể ngày một ngày hai mà khô ráo được, nàng không có biện pháp đi bán xấu quả, vốn dĩ kiếm không được mấy đồng tiền, cũng không thể có đi mà hồng một đôi giày. Hơn nửa đường như vậy, người trong thôn cũng sẽ không lên trần trên, nàng bán cũng không bán được bao nhiêu.

" Tiểu Đào, con mua thịt sao?" Diệp thị thu thập rõ đồ, phát hiện bày ra hai khối thịt. Tiểu Đào dùng nước ấm ngâm chân, cảm giác thật thoải mái, giọng hướng tới phòng bếp nói: " không có mua, là người khác đưa cho con, nhờ con giúp hắn làm tương thịt dùng một miếng, còn một miếng liền đưa cho nhà chúng ta."

Diệp thị vội vàng đi tới, nhìn vào mặt Tiểu Đào nói: " hài tử, con không thể chiếm tiện nghi của người ta lại tiêu tiện nghi như thế này, tục ngữ nói rất đúng, chiếm tiểu tiện nghi thiệt thòi lớn. Dù nhà chúng ta thiếu thịt, cũng không thể làm ra việc này, sẽ hại con."

Tiểu Đào ánh mắt trong trẻo, thần nhiên lúc đầu: " nương, người yên tâm đi,ta sẽ không làm ra loại chuyện chiếm tiểu tiện nghi của người khác. Đây là người ta thành tâm thành ý cấp cho nhà chúng ta, ta cũng nghĩ tới, nhà chúng ta không thể trắng trợn lấy thịt của hắn. Có thể đưa cho hắn chút thức ăn khác trao đổi, hắn cảm thấy đường táo, xấu quả nhà chúng ta ăn ngon cho nên cảm thấy trù nghệ nhà ta rất tốt. Năm nay khoai lang cùng đậu phộng đều thu hoạch không ít, ta có thể lấy một ít đưa cho hắn. Nương, người làm dưa muối ăn cũng ngon, liền cho hắn nhiều một chút, không phải nương cũng đang muốn làm dưa muối sao. Tóm lại, không thể trắng trợn lấy đồ nhà người ta được."

Rửa sạch tay cùng chân, Tiểu Đào ăn một cái bánh bao đậu đỏ, chui vào trong ổ chăn, thoải mái dễ chịu đi vào giấc ngủ rồi. Shitbaydaytroi.

Nàng nơi này ngủ ngon lành, lại không biết, Hoắc Trầm ở trên giường đất lăn qua lộn lại trên giường đất giống như cái bánh nướng áp chảo. Hắn chính là bị âm thanh ưm ưm a ở cách vách truyền đến phiền không ngủ được, trong đầu đều chỉ nhớ đến Tiểu Đào.

(^▽^) ní hảo

Bánh bao đậu đỏ

Bánh nướng nhân đậu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phía tây Hoắc gia cách vách là nhà Vương Kiều, bằng tuổi với Hoắc Trầm, từ thời còi chường đã chơi cùng nhau lớn lên. Lúc hơn mười tuổi đã bá anh em kết nghĩa. Trong nhà điều kiện cùng Hoắc gia không sai biệt lắm, chẳng qua nhà hắn là ba gian nhà gạch mộc phòng, tiền viện ba gian gần công thành hắn cho thuê cho người bán vải làm cửa hàng. Hắn mỗi ngày nhân nhả tự tại, trừ bỏ chăm sóc ba mẫu đất trong nhà, liền không có nghề nghiệp gì nữa. Dựa vào đồ thu trong đất cùng với tiền thuê mặt tiền ngoài kia, một nhà bốn người sống qua ngày thật sự cũng không kém. Vương Kiều 18 tuổi thành thân, đến bây giờ đã có hai nữ nhi, ở tại tây phòng. Hắn cùng tức phụ ở tại đông phòng, cùng Hoắc Trầm chỉ cách một bức tường. Vương Kiều tuổi trẻ lại ham ăn, vợ vả muốn sinh nhi tử, trước đây vài ngày trời nóng còn tốt, vợ chồng thân mật một chút ra một thân mồ hôi, liền làm qua loa. Chính là hôm nay trời mưa to, thời tiết mát mẻ, hải tử cũng ngủ rồi, hai vợ chồng sung sướng dùng sức lẫn lộn.

Vương gia tức phụ đã sinh hai đứa nhỏ, then thùng cái gì sớm mất hết rồi, nằng ở nhà cũng không làm gì, chỉ ở nhà trông hải tử, cho nên, buổi tối tình lực dư thừa. Hai vợ chồng nhân ngày trời thu mát mẻ mà càng đánh càng hăng, tiếng rung giường cứ thế mà truyền vào lỗ tai Hoắc Trầm.

Hoắc Trầm trợn trừng mắt nhìn bức tường cách vách nhìn, hoài nghi lúc trước có phải hay tường không cho gạch, hay là không có chất bùn nhiều đúng không.

"a...a... cái người ma quỷ này, quá mạnh rồi, chết mất, ta sắp bị chà đạp đâm hòng...."

"Ta chính là muốn nằng chết a, muốn nằng ném đi linh hồn bé nhỏ, ha ha ha"

Hoắc Trầm nghe xong không phục nhũm mĩ: tên Vương Kiều kia người vừa bé vừa gầy giống như con gà, có thể có bao nhiêu sức lực? Chờ ta về sau cưới tức phụ, ta liền....

Trong đầu hắn bỗng nhiên hiện lên thân ảnh Tiểu Đào, bị nước mưa làm ướt đầm y phục mỏng manh, dính sát vào trên eo nhỏ, phác hoạ lên đường cong mẽ người, bọt nước dọc theo eo nhỏ lăn xuống cái mông vênh rồi chảy tới đùi....

"!!!" Chấn mông bị đập lên trên, Hoắc Trầm theo bản năng đuối tay che. Lúc sau, chính mình trong bóng tối xấu hổ cười cười, tay trái chậm rãi thả xuống dưới, tay phải lại không có dời đi.

Nằng không ở đây, có cái gì mà người khản trương? 지 옥

Hoắc Trầm thầm mắng chính mình không có tiền đồ, người ta đã đi nửa ngày rồi, mà trong đầu vẫn nghĩ đến nằng. Cách vách chiến đấu càng ngày càng kịch liệt, hắn rút tay phải về, tay trái cùng tay phải giờ lên bịt kín lỗ tai lại, nhắm chặt hai mắt, muốn đem âm thanh phiền phức này ngăn lại. Nhưng chính là vô dụng, hắn che chặt lỗ tai lại nhưng thanh âm kia quanh quẩn ở lỗ tai hắn càng vang lên lớn hơn.

Không chỉ là lỗ tai, thanh âm kia còn dọc theo toàn thân hắn, làm hắn toàn thân trên dưới đều là động tĩnh không an phận rục rịch ngóc đầu dậy, càng nhìn càng khó chịu khó nóng. Hoắc Trầm trở mình, ghé đầu vào trên gối, nghĩ như vậy có thể ngăn chặn âm thanh kia. Hắn kéo chăn che kín đầu, bọc đến kín mít. Nhưng vẫn vô dụng, trong óc toàn là bóng dáng Tiểu Đào, phảng phất như là đang đứng trong bếp làm bánh nướng áp chảo, tay nhỏ linh hoạt một lát sau một cái bánh nướng liền nướng chín.

Không nghĩ, không nghĩ...

Hắn liếc mạng cảnh cáo chính mình, không thể làm vậy với người ta, nằng vẫn là một tiểu cô nương chưa cập kê đâu, nằng hảo tâm làm giúp mình một bữa cơm, như thế nào lại tưởng tượng ra loại chuyện này với nằng. Hoắc Trầm trở mình, mở mắt ra nhìn chăm chăm nóc nhà. Ngẫm lại nghĩ Thái bà bà chung màn thầu đi, như vậy có lẽ có thể quên được Tiểu Đào. Chính là, đương là một đám màn thầu trắng trong đầu, hắn bỗng nhớ tới ngực phình phình lên của Tiểu Đào.

Đây là điên rồi sao? Hoắc Trầm không thể chịu được suy nghĩ xấu xa của chính mình, dứt khoát từ trên giường đất bò dậy, muốn dùng nước lạnh rửa mặt,như vậy có lẽ sẽ tốt hơn một chút. Hắn nghĩ thích mặc đồ thoải mái, chỉ mặc một cái quần lót ngắn ngủn, lấy khăn nhúng vào nước vò một phen, trên cổ trên vai cũng lau. Liền đi chuyển xuống ngư cũng lau lau một phen.

Bỗng nhiên, một cổ mùi thanh u mát mẻ như có như không phảng phất trước chớp mũi, là loại thanh mát của bồ kết, mang theo một mùi vị mừ ảo đã quen thuộc—— là của Tiểu Đào.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới, hôm nay Tiểu Đào dùng khăn này cọ qua tay, nằng còn tỉnh té mà giặt sạch, cho nên khăn này đã có mùi bồ kết lại có hương Tiểu Đào. Tiểu Đào đến cùng là có mùi hương như thế nào hắn cũng không biết, chỉ là cảm thấy rất ngọt ngào mềm mại, vừa thơm vừa dịu người.

Cách vách truyền tới tiếng thét cao vút chói tai, Hoắc Trầm rốt cục nhìn không được nữa, một tay cầm khăn mà Tiểu Đào giặt qua, một tay đi xuống tự giải nạn cho mình. Xong việc, hắn dùng khăn lau lau, ném vào chậu nước tính toán ngày mai lại giặt sạch sẽ. Cách vách rốt cuộc an tĩnh lại, Hoắc Trầm cũng không khó chịu nữa, nằm lên giường, trong lòng có chút hồi hận.

Vừa rồi toàn bộ quá trình, hắn trong đầu đều nghĩ tới khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Đào, khuôn mặt nhỏ nhắn hai má lúm đồng tiền ngọt ngào, còn có eo mỏng nhỏ nhắn dính nước, thật sự xinh lỗi Tiểu Đào. Còn lấy khăn nằng giặt sạch mà lau, nếu nằng biết còn không phải tức chết sao. Hắn có điểm hối hận dùng khăn kia, nhay mai giặt đi rồi làm sao còn hương vị của Tiểu Đào nữa.

Lần sau, Tiểu Đào còn không chịu tới hậu viện nấu cơm nữa a....

Trong lúc Hoắc Trầm vừa rồi rầm vừa ảm áp, dần dần tiến vào mộng đẹp. Ngày hôm sau phá lệ ngủ dậy trễ, nắng chiếu đến song cửa sổ mới dậy. Hắn đem bánh nướng hôm qua còn dư lại cùng với thịt hầm hầm nóng lên, ăn xong liền đi đến phía trước cửa hàng mở cửa, mở ra nhóm lửa trong lò.

Sất dài được nung nóng phía trước, hắn chạy lại phía cửa nhìn rất nhiều lần, đã muốn gặp Tiểu Đào, lại sợ nhìn thấy nằng. Hắn vẫn luôn ở trong lòng nói chính mình chuyện đêm qua Tiểu Đào không biết, không biết, nhất định phải tự nhiên một chút đừng chột dạ, đừng đỏ mặt, sẽ bị người ta hoài nghi.

Đánh xong tốt một cái rui, mặt trời đã lên cao, chính là cũng không thấy Tiểu Đào đâu. Leng keng gõ thêm vài cái, Hoắc Trầm liền nghiêng tai nghe một chút, chính là không nghe được tiếng rao ngọt ngào của tiểu cô nương. Chẳng lẽ là hôm nay mình dậy trễ nằng đã đi qua cửa nhà mình rồi?

Tới lúc chính ngọ, Hoắc Trầm đã không còn tâm trí rên tiếp, ngồi trên bậc cửa, nhìn xung quanh. Hôm nay không phải ngày họp chợ chính, người trên đường không nhiều lắm, hàng thịt nhà Trần thịt lợn hôm nay không có ai mua, Trần thịt lợn thò đầu sang gần cổ lên nói: "Đại Trầm, ngày hôm qua ai làm cho người thịt hầm a, sao thơm như vậy thơm chết ta rồi, mưa to ngư vậy mà vẫn ngửi được mùi thơm, người bình thường làm sao có được tay nghề như vậy."

Không nói còn tốt nói tới trong lòng Hoắc Trầm càng rối. Có phải hay không chính mình trong lúc vô ý chọc tới Tiểu Đào tức giận, cho nên nằng không chịu tới? Hoắc Trầm xụ mặt ngẩng đầu lên: "thơm là bởi thịt nhà ngươi ngon, cùng tay nghề có gì quan hệ, người quản ai làm làm gì? Hồi nhiều như cày, có phải hay không người không muốn bán thịt nữa sao?"

Trần thịt lợn hắc hắc mà nở nụ cười, hẳn thật sự có điểm tò mò có phải hay không tên tiểu tử này có người trong lòng rồi, chính là loại bát quái nhảm chán này so với bán thịt làm sao so sánh được. Thấy hắn không muốn nói, liền lập tức hoà giải: "đúng là như vậy, thịt nhà ta đương nhiên tốt, gặm một nồi thơm cả phố, mau tới mua nha."

Hoắc Trầm xoay người vào trong nhà, đến hậu viện đem thịt Tiểu Đào hầm tốt ra mức một muỗng lớn, ở trong nồi vẫn còn ảm, lấy bánh nướng ra ăn, một bên nhìn ra ngoài cửa hàng, chờ đợi thân ảnh nhỏ xinh kia đi vào.

Lần này ăn chính là chỉ có thịt, không có cả tím ghèo lí thuyết hắn là so với lần trước ăn càng ngon. Chính là hắn lại cảm thấy lần này không ngon như trước, thậm chí còn không bằng dưa muối Tiểu Đào mang đến lần trước.

Hoắc Trầm ăn một mình không thoải mái, giờ phút này, nhà Tiểu Đào lại sung sướng vô cùng.

Từ năm trước chưa ăn qua thịt lần nào, bọn nhỏ Điền gia đều ngồi trên ghế nhỏ nhiệt liệt chờ đợi thịt hầm mang lên. Đêm qua, Diệp thị không có làm khối thịt kia, một là sợ buổi tós bọn nhỏ ăn đầy bụng, hai là đại khuê nữ vất vả cả ngày ngủ rồi, nằng cũng muốn cho Tiểu Đào của nằng cũng ăn được thịt hầm.

Điền Mãn Thương vừa tiến vào nhà đã ngửi tới mùi thịt thơm nức, nhìn bọn nhỏ vậy quanh ở bàn, trên mặt tràn đầy chờ mong kinh ngạc nhìn về phía thê tử: "nàng mua thịt?"

"không phải mua, là người khác đưa cho Tiểu Đào, nhà chúng ta lấy những thứ khác đối với họ. Chẳng trở về thì tốt rồi, mau rửa tay ăn cơm đi, mấy con mèo nhỏ tham ăn kia đã sớm chờ không được nữa rồi" Diệp thị cười đem thịt hầm trong nôi mức ra tới.

Điền Mãn Thương cũng không có vui mừng, chỉ nghi hoặc mà nhìn về phía nữ nhi: "Tiểu Đào, ai sẽ cho con thịt nha? Không phải có ý đồ gì chứ? Con đừng tin những người ngoài kia"

Khuê nữ một mình đi lên trần trên bán hàng, hắn vốn đã không yên tâm, bất quá mấy năm nay cuộc sống qua ngày khó khăn, hắn cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể dằn dò nhiều hơn. Khuê nữ tính tình trầm ổn, không ham món lợi nhỏ, hắn cũng không phải đặc biệt lo lắng. Chính là trên trần cũng không có đại tài chủ, nhà ai đều không có thịt đủ ăn, như thế nào sẽ có người vô duyên vô cớ đem thịt đi cho Tiểu Đào đâu?

Tiểu Đào nhìn cha lo lắng, liền thần nhiên nói: " là một người thường xuyên mua xâu quả nhà ta, biết nhà chúng ta tay nghề tốt, cho con hai khối thịt, một khối làm cho hắn tương thịt một khối đưa cho nhà chúng ta ăn. Con với nương đã thương lượng tốt không thể trắng trợn lấy thịt của hắn, sẽ lấy thức ăn khác đưa cho hắn."

Điền Mãn Thương vẫn không yên tâm: " con nói rõ một chút là nhà nào, mấy năm nay cha có lên trần xây không ít nhà, cũng nhận thức không ít người"

Tiểu Đào vốn không nghĩ nói đến Hoắc Trầm, rốt cuộc hắn cũng là một nam tử hán, tình ngay lí gian, luôn có điểm không nói rõ được. Cũng chính là nằng cũng không thể lừa cha mẹ được " là tiệm rèn Hoắc gia,Hoắc Thợ rèn, hắn không có nương, cũng không thành thân, chính hắn cũng không biết nấu cơm, cho nên mới cần con hỗ trợ. Hắn thật sự là người tốt, còn giúp con..."

Tiểu Đào thiếu chút nữa nói chuyện mượn tiền nói ra, vội vàng ngắt miệng, thấy Diệp thị bung thịt hầm tới, liền sửa lời nói: " cha, mau tới ăn cơm, Thái bà bà nói Hoắc thợ rèn là người tốt, cha người yên tâm đi"

Điền Mãn Thương lúc này mới xoay người đi rửa tay, một bên rửa một bên nói: " tiểu Hoắc thợ rèn trước kia cha có gặp qua, nhà bọn họ ở bây giờ đang ở là cha cùng mọi người trong nhóm xây lên. Người nhà hắn..."

Diệp thị cảm đôi đứa đưa qua: " chàng mau ăn đi, nói nhà người ta làm gì."

Diệp thị không quen biết người nhà Hoắc gia, không có hứng thú nghe, Tiểu Đào lại có chút tò mò. Cảm nhận của cha về người nhà Hoắc gia như thế nào.

(nˇ•ˇ) ní hảo ==)

Há cáo.... sùi cáo....("ˇ˘)

Một bát mì ừ biết tên ỉ (ˊ ˋ) ˊ

Bạn đang đọc truyện *Đại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"cha, vậy người cảm thấy người nhà Hoắc gia như thế nào?" Tiểu Đào ngày hôm qua đã ăn không ít thịt, nên muốn nhường cho người trong nhà số thịt không nhiều lắm ăn cho đỡ thèm, nàng gấp một miếng để vào bát của nàng: "Tiểu Đào, mau ăn thịt, nhất định là lúc con bán hàng đổi đãi mọi người hoà khí, người ta mới bằng lòng cùng ta lui tới. Hai ngày này, con liền ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, ngày chín hợp chợ lớn thì lại đi."

Diễn Mãn Thương cũng gấp một miếng bí đao, tuy không phải thịt nhưng được hầm cùng với thịt nên cũng có mùi vị của thịt, ăn cũng đỡ thèm. Ăn xong, mới không nhanh không chậm nói: "lão thợ rèn Hoắc gia là một người thành thật, tính tình khá tốt, chính là có chút trầm, không thích nói chuyện. Tức phụ của hắn cũng không tồi, chẳng qua là nấu cơm quá khó ăn, mẫu ngày xây nhà cho hắn bữa nào cũng có mâm thêu trắng để ăn nhưng đồ ăn thật sự có chút khó nuốt."

Tiểu Đào chép miệng vui vẻ, khó trách Hoắc Trầm một bên ăn thịt, một bên liên thanh nói ăn ngon, xem ra là từ nhỏ không ăn được thức ăn ngon. Diệp thị thấy đại khuê nữ không ăn thịt, liền gấp hai miếng để vào bát của nàng: "Tiểu Đào, mau ăn thịt, nhất định là lúc con bán hàng đổi đãi mọi người hoà khí, người ta mới bằng lòng cùng ta lui tới. Hai ngày này, con liền ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, ngày chín hợp chợ lớn thì lại đi."

Tiểu Đào không dám nói chính mình ngày hôm qua ở nhà Hoắc Trầm ăn một chén thịt lớn, chỉ có thể yên lặng cầm bát ăn thịt, trong lòng có chút áy náy. Thời điểm nàng vui đầu ăn cơm, nghe được cha nàng tiếp tục nói: "thật đáng tiếc, người tốt nhưng không gặp lành, hai vợ chồng lão Hoắc thợ rèn đều là người tốt, lại sớm ra đi như vậy, để lại tiểu Hoắc một mình sống cũng không dễ dàng. Hơn nữa, lúc ấy làm cho hắn phòng ở cũng là làm phòng tân hôn đúng, ai ngờ lại bị nhà gái hắt hủi, cũng qua bảy tám năm rồi, tuổi của tiểu Hoắc cũng không nhỏ, cùn là một tiểu tử tốt. Hiện giờ không chịu tìm tức phụ, phòng chừng là một lần bị răn cản mười năm sợ dây thừng đi?"

Tiểu Đào vừa nghe lời này, hứng thú nghe truyện lại nổi lên: "cha, như thế nào đình hôn rồi còn có thể hắt hủi người ta đâu? Con nhìn thấy Hoắc thợ rèn cũng không tồi, trong nhà lại có vài gian đại phòng gạch xanh, lại còn có tay nghề tốt, như thế nào lại không có cưới được tức phụ?"

"hắn không phải là không cưới được tức phụ, lúc mười tuổi trong nhà đã sớm định thân cho hắn, sau ta lại nghe nói, con gái nhà kia hình như là nghe theo một tên xem bói liền chạy theo, đem tiểu Hoắc bỏ đi. Vì chuyện này, lão Hoắc thợ rèn tìm nhà gái đi luận, lại bị đại ca của nhà gái ngang ngược nói ngược mắng một trận, nghe nói lúc đấy trên đường cái, lão Hoắc ôm ngực liền ngã xuống đất, rồi không còn mở mắt ra được nữa. Tiểu Hoắc tận mắt thấy cha mình vì chuyện này mà tức chết, có thể chịu được sao, lúc ấy liền đến nhà gái đem đại ca đánh đến gãy chân, bị bắt vào đại lao. Nghe nói thợ rèn nướng từ xưa lo tang sự cho chồng vừa nhờ người trên dưới cứu con trai ra, bồi thường nhà kia không ít tiền, cuối cùng cũng giải quyết riêng. Vì chuyện này không chỉ có mất hết của cải, còn bệnh không dậy nổi,

không được mấy tháng liền cũng buông tay mà đi."

Vẫn luôn vui đầu ăn thịt Điền Liễu thấy hết thịt rồi, lúc này mới ngẩng đầu lên, cắn một ngụm mìn thẩu hung tợn nói: "con nếu mà là nương của Hoắc thợ rèn, con mới không có chết đâu, con thể nào cũng phải nhìn ác nhân gặp báo ứng chết trước."

Nhị khuê nữ từ nhỏ liền mềm mại lợi hại, Diệp thị bắt đắc dĩ liếc nhìn nàng một cái, nhẹ giọng nói: "con cho rằng người ta muốn chết a, nhi tử còn chưa có thành thân đâu, cũng chưa được bẽ tôn tử, khẳng định muốn sống lâu thêm, kia không phải bởi vì thân mình có bệnh nên không có biện pháp sao."

Tiểu Đào không nói chuyện, trong lòng lại xúc động. Nguyên lai Hoắc đại ca đã trải qua một quá khứ đau thương như vậy, trước kia cảm thấy hắn to lớn như vậy thật đáng sợ, hiện tại ngắm lại, cảm thấy hắn cũng rất đáng thương.

Cơm nước xong, Tiểu Đào ở nhà giúp nương làm chút việc nhà, chỉ còn chờ đến ngày chín hợp chợ lại đi bán đường tảo.

Nàng ở nơi này nhẹ nhàng tự tại, Hoắc Trầm ở chỗ đó cũng đã như có trăm bàn tay đang cào vào lòng hắn a. Đợi cả ngày, cũng không thấy Tiểu Đào đâu, Hoắc Trầm trong lòng bất ổn không còn tâm trí, làm việc cũng không có chuyên tâm làm. Buổi tối cách vách lại truyền tới động tĩnh lớn, hắn hung tợn trừng mắt nhìn về phía vách tường, nhấc đệm chân lên hằm hừ chạy vào phòng bên cạnh: ta không làm gì được, vậy thì đi chỗ khác không nghe là được.

Chính là phòng này gần phòng bếp, có thể ngửi được mùi thơm của thịt hầm mà Tiểu Đào đã làm, làm hắn không tự chủ được nhớ đến Tiểu Đào. Đản dộn một đêm qua đi, sáng sớm ngày hôm sau Hoắc Trầm liền dậy, muốn sớm một chút làm việc, làm cho bản thân mệt nhọc để xua đi sương mù trong lòng, chẳng qua vẫn không nhận được đi ra ngoài nhìn xung quanh, thỉnh thoảng sẽ nghiêng lỗ tai nghe động tĩnh bên ngoài, phân biệt trong tiếng ồn ào có hay không tiếng rao ngọt ngào kia.

Thẳng đến lúc hoàng hôn, tiểu Đào cũng không có xuất hiện, hôm nay không phải ngày họp chính, người tới mua nông cụ không nhiều lắm, hắn múa may đại thiết chuỷ trong tay cả một ngày, vì chính là để buổi tối một mới có thể ngủ ngon một giấc. Hoắc Trầm đang muốn thu dọn tiệm để đóng cửa, Thái bà bà cách vách tùm tùm cười đi đến: "Đại Trầm, mấy ngày trước ta đã nghĩ muốn thu xếp cho người xem đối tượng đâu, hôm nay vừa vận có một người thích hợp. Hai mẹ con bọn họ đang ở cửa hàng mua nước tương đấy, vừa rồi ta đã đem ý tứ cùng bọn họ nói minh bạch, người ra cũng đồng ý xem. Như vậy đi, người hiện tại đi cùng ta sang. Coi trọng hay chương mất, cứ sang xem mặt, người xem thành hay không?"

Hoắc Trầm trên tay chọt buông lỏng, đại thiết chuỷ "đương" một cái rơi xuống bàn sắt, đem Thái bà sợ tới mức run lên.

Hoắc Trầm theo bản năng muốn cự tuyệt, chính là bình tĩnh nghĩ lại, lại cảm thấy không có lý do gì để cự tuyệt, rốt cuộc là lúc trước hỏi qua ý tứ của mình chính mình cũng đã đồng ý, hơn nữa xác nhận cũng nên đi xem mặt tìm một tức phụ. Bỗng không trong lòng lại vẫn còn nhớ thương Tiểu Đào. Buổi tối thời điểm chịu không nổi, cũng nghĩ tới Tiểu Đào, rõ ràng chính là đang âm thầm chiếm tiện nghi của người ta. Như vậy chuyện này, ngắm lại cũng thấy bản thân đuối lý.

"Được, bà bà, ta rửa tay chút, rồi đi qua" Hoắc Trầm trầm giọng đáp ứng trên mặt lại không vó nửa điểm vui mừng.

"a! Không vội, nếu không người lại đến hậu viện thay một thân y phục sạch sẽ, miễn cho người ta chê cười." Vừa rồi Đại thiết tượng đề chuỷ vang một tiếng như vậy, mặt mũi lại không cao hứng,cho rằng chính hắn không muốn đi xem mặt, trong lòng chính là đang âm thầm nói: Đứa nhỏ này, thật đáng thương, bị nhà gái vứt bỏ một lần liền không muốn đề thân một lần nữa. Hoắc Trầm đi đến thùng nước lớn rửa tay, lại dùng khăn lau, liền đỉnh đạc đi ra ngoài: " không cần, dù sao đều là người trên trấn đều quen biết, chăm chút quá có tình ngược lại làm cho người ta chê cười." Hắn lười phải đi đối y phục lại, còn không phải là đi xem cái mặt sao, cũng lắm thì thành thì thành không thành thì thôi. Vào cửa hàng nước tương Thái gia, đầu tiên là thấy Thái lão cha đứng sau quầy hàng, đang cầm cái bình sứ rót nước tương. Liền đặt xuống đến tiếp đón, Hoắc Trầm liền theo hướng trong đi, thấy bàn bát tiền trước mắt quả nhiên ngồi hai mẹ con, nhận ra nẫu thân của bên kia chính là tức phụ của tiệm bánh bao Trương gia.

"Tạ đại thẩm" làm văn bồi Hoắc Trầm cảm thấy mình nên trước chào hỏi nhân gia một chút. Tạ đại thẩm đáng người phúc hậu, mặt tròn một vòng lớn, vừa thấy chính là hàng ngày thường ăn bánh bao thịt, nói chuyện giọng cũng thô, một ngày ăn một khay bánh bao cũng không hề có sức.

"Đại Trầm, chúng ta là hương thân cùng quê, không cần vòng vo, vừa rồi Thái bà bà cũng cùng ta nói qua, chúng ta hai nhà đều có thể được coi là phú hộ trên trấn. Vừa vận môn đăng hộ đối, đây là khuê nữ nhà ta Tạ Viên, ngày thường là làm việc sau bếp, không cho nàng ra phía trước làm việc người cũng chưa có thấy qua, cũng là người có năng lực, có khả năng sinh hài tử. Đại thẩm biết, người cũng đặc biệt nhanh nhẹn có khả năng, hàng ngày có thể đánh được bao nhiêu đồ vật?"

"mười cái đi." Hoắc Trầm nhìn lướt qua khuê nữ nhà nàng, đúng thật là lớn lên giống nương, cũng một bộ dáng lưng hùm vai gấu rất xứng với khuôn mặt tròn kia, người cũng như tên thật đủ viên.

Hoắc Trầm trong lòng rất thất vọng, cô nương này lớn lên không hề nhìn như Tiểu Đào liền thôi, nhưng cũng không trắng như Tiểu Đào, nhìn ngầy ngố, còn không thích cười. Có sức lực thì được lợi ích gì, sức lực lớn có so được với sức của hắn không? Hắn là tìm tiểu tức phụ a, lại không phải tìm đồ đệ học nghề, tức phụ là nên tìm người như Tiểu Đào a, mà không phải....

Hoắc Trầm âm thầm lắc lắc đầu, Tiểu Đào, Tiểu Đào.... Như thế nào trong đầu chỉ toàn Tiểu Đào? Tiểu cô nương mới mười bốn, thật sự là đời trâu già gặm cỏ non mà, vẫn là thật sự quên Tiểu Đào đi. Nghĩ như vậy, Hoắc Trầm ngẩng đầu lên, lại nhìn hai mẹ con Tạ gia một cái, vẫn là có chút khác biệt, chỉ phải quay đầu nhìn về một bên.

Tạ đại thẩm lại cho rằng tuổi trẻ không bỏ được sĩ diện, chỉ tiếp tục truy vấn nói: "một cái lười hái có thể bán được bao nhiêu tiền? Người một ngày bán chắc không ít đi, có phải hay không một năm bốn mùa đều được như vậy hay chỉ có ngày vụ thu mới như vậy? Một năm tích góp được bao nhiêu, có đủ mua được vài mẫu đất không?"

Hoắc Trầm càng nghe càng thấy phiền chán, đây đâu phải xem người, đây là xem tiền mới đúng. Nếu là xem tiền, vận nhất về sau già yếu nằm một chỗ không phải là bị nhà gái ghét bỏ sao.

Thợ rèn giờ phút này đối với người khác hỏi hắn thu vào bao nhiêu phi thường không thoải mái, lại quên trước đó hai ngày chính hắn chủ động nói cho Tiểu Đào chuyện một ngày có thể đánh được bao nhiêu đồ, kiếm được bao nhiêu, còn một hai phải đưa cho nàng một miếng thịt. Tạ đại thẩm vừa hỏi xong, thấy thợ rèn không phản ứng cũng không trả lời, không khí nhất thời lâm vào xấu hổ, trên mặt liền có điểm không nhận được. Thái bà bà vội vàng li tay đẩy hoà giải: "Đại Trầm, đại thẩm hỏi người, có phải hay không nghe không rõ?" Hoắc Trầm chọt đứng lên: "bà bà, ta còn có vài món đồ quan trọng còn chưa có làm xong, xin phép về trước tiếp tục làm." Hắn đứng dậy đi hai bước rồi xuất phát từ lễ phép quay lại đối với Tạ đại thẩm nói: "Đại thẩm, ta hôm nay nhiều công việc, liền không thể cùng ngài tán gẫu."

Thái lão nương vừa thấy chuyện này chính là không thành, vội vàng đuổi theo Hoắc Trầm đi ra ngoài, tới tiệm thợ rèn, mới nhỏ giọng nói: "Đại Trầm, theo lý thuyết, lần đầu gặp mặt nàng không nên nói tới chuyện người kiếm được bao nhiêu tiền. Nhưng là, người ta cũng là vì hài tử mà suy tính sao, hơn nữa Tạ gia có tiền, sẽ không tham tài sản của người, nói không chừng của hồi môn sẽ đưa người không ít đâu."

"bà bà, ngài cũng đừng khuyên, khuê nữ nhà nàng ta không hiếm lạ. Ta kiếm nhiều hay ít cũng khôngg có quan hệ với nàng, không cần thiết phải dò hỏi như vậy. Nhà bọn họ có hay không nhiều của hồi môn tư cũng không dễ bụng, ta là nam nhân, tự nhiên có thể nuôi sống vợ con, nếu là ta coi trọng cô nương nào dù nàng không có của hồi môn ta cũng nguyện ý cưới nàng." Hoắc Trầm bình tĩnh, chau mày nói.

(" ▽ ")

Bí đao hầm thịt viên

Bàn bát tiên

Bạn đang đọc truyện *Dại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 13

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thái lão nương còn muốn lại khuyên nhủ, chợt nghe ngoài cửa có người nói khó nghe hùng hổ đi qua, đúng là mẹ con nhà Tạ gia.

Lập tức Thái bà liền nổi giận, nhấc chân lên muốn ra ngoài cùng Tạ đại thẩm lý luận một phen, lại bị Hoắc Trầm giữ lại.

"bà bà, ngài không cần thiết phải so đo với người ta, hôm nay nhận rõ ra bộ mặt thật của bà ta, không phải là tốt sao? Miễn cho về sau đêm dài lắm mộng." Hoắc Trầm không muốn bởi vì hôn sự có phát sinh xung đột, rồi cuộc ký ức trước kia quá mức trầm trọng.

Thái lão nương tức giận đến mức khó thở: "nương tử nhà Tạ gia, tính tình thật pà nóng nảy, ta còn tưởng rằng là vì buồn bán, không thể không đánh đá một ít. Hiện giờ mới biết được, hoá ra là một người không biết nói đạo lý, chuyện gặp mặt vốn chính là hai bên tự nguyện, thành hay không thành đều có khả năng, người ta không thích, như thế nào có thể quay sang chửi người đây?" Hoắc Trầm khuyên giải hai câu, chuyện này cũng liền qua đi. Thái lão nương lần nữa tò vè là chính mình quá nóng vội, không có hảo hảo chọn lựa, lần sau nhất định phải ngàn chọn vạn tuyển, trước xem trọng nhân phẩm bộ dáng, lại giới thiệu cho Hoắc Trầm.

Tiểu Thái lão nương đang hùng tâm tráng sẽ chọn một tức phụ tốt cho Hoắc Trầm, Hoắc Trầm tiếp tục leng keng làm việc, chuyện này hẳn không đi oán người khác, hơn nữa hẳn cũng biết, ở trên trần này dĩ tìm một người thích hợp không dễ dàng. Các cô nương 15, 16 đã hứa gả hết ra ngoài, hiện giờ hẳn cũng đã 23, tuổi quá nhỏ không thích hợp, tuổi quá lớn lại không tốt. Thôi, từ từ rồi tính, nếu không ở một mình cũng tốt. Tối lúc hoàng hôn, Hoắc Trầm tự lừa mình dối người một mình cũng không sao tự an ủi chính mình. Tối buổi tối, mọi chuyện đã không phải chuyện nhỏ nữa, cách vách lại truyền tới động tĩnh đại chiến, Hoắc Trầm lại bối rối. Từ chỗ khe hở của chấn bông, moi ra hai miếng bông nhỏ, nhét vào lỗ tai mới tốt hơn một chút, miễn cưỡng đi vào giấc ngủ.

Buổi sang ngày 9 thời tiết khá tốt, Hoắc Trầm dậy sớm, lên mở cửa tiệm, theo thói quen đứng trước cửa thăm dò hướng về phía Điền gia thôn nhìn xung quanh một chút.

Hắc! Tiểu cô nương đang cảm rõ tới!!

Hoắc Trầm cao hứng tới không khép miệng lại được, nhất thời cũng không có phát hiện ra phía đối diện Trần thị lợn cũng đang mở cửa tiệm: "thợ rèn, cười cái gì đấy, cao hứng như vậy, có chuyện tốt gì nói cho ta nghe xem với nha!"

Hoắc Trầm lúc này mới phản ứng lại, là mình thất thố rồi, nắm tay che lên miệng, làm bộ làm tịch khụ một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn trời: "hôm nay thời tiết không tồi, xem ra người đi họp chợ khẳng định rất đông, hôm nay chắc chắn kiếm khá hơn chút."

Trần thị lợn cười haha: "đúng vậy, đúng vậy, hai ngày trước mưa lớn như vậy đường đều là bùn, trong thôn người cũng không có tới, người nhìn xem hôm nay từ sáng sớm người từ bốn dặm tám thôn đều đi lên đây!"

Thành công dời đi lực chú ý của Trần thị lợn, Hoắc Trầm âm thầm đắc ý, lớn tiếng nói: "Đại thúc, người hôm này cũng phá lệ cao hứng a?"

"ai nha, ha ha ha, đã bị người nhìn ra... Đại Trầm,ta nói cho người biết nha, Trần Mẫn Đạt là nhi tử của ta, hôm nay tham gia thi cử nhân, là kì thi đầu thu, ta có cảm giác lần này khẳng định có thể thi đậu."

Hoắc Trầm dừng dư quang liếc về phía Tiểu Đào đang đi về phía này, thấy nàng đã đến gần, cũng không dám đứng ở cửa cùng người khác nói chuyện, sợ Tiểu Đào ngại không vào cửa. Vì thế, liền nói hai câu lời hay, cũng chúc cho Mẫn Đạt huynh đệ kim bảng cao trung, liền trở về cửa tiệm nhà mình, gọi đại chuy làm bộ làm tịch tiếp tục làm việc. Thật ra, ánh mắt vẫn luôn dán vào cửa. ㄟ(≧▽≦)ㄟ

"Hoắc đại ca, tương thật làm tốt lắm rồi, ta đưa tới cho huynh. Còn có một bình là tương đậu, là ta tự tay làm, huynh nếm thử đi." Tiểu Đào cười cười bước vào tiệm rèn.

Hoắc Trầm đem đại chuy ném sang một bên, tươi cười chạy tới: "Tiểu Đào, muội tới rồi, hai ngày trước tại sao muội không có tới?"

Hắn tận lực làm cho biểu tình trên mặt tự nhiên một chút, nghĩ sẽ không lộ ra sơ hở, chính là vừa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ xinh của Tiểu Đào, không tự chủ được mà nhớ tới đêm hôm trước, nhớ tới việc hắn làm, thật xin lỗi Tiểu Đào.

Hoắc Trầm mặt mũi đỏ bừng.

"ngày đó trời mưa quá lớn, hai ngày trước trong thôn đường đi đều là bùn, còn không có khô đâu, căn bản là không thể đi. Đường lên trấn còn tương đối tắc, hẳn là sớm sẽ không có việc gì đi." Tiểu Đào cúi xuống lấy trong rõ ra một bình to tương đậu, cũng không có để ý đến sắc mặt của hắn không bình thường.

"vị tương lớn như vậy, muội đi xa như vậy rất nặng đi." Hoắc Trầm có chút ngượng ngùng, chẳng qua chỉ là tặng một khối thịt nhỏ mà thôi, mà người ta lại cho một bình tương đậu to như vậy, lại còn đi xa như vậy mang đến đây. Thật sự tay Tiểu Đào có chút mỏi, bất quá vẫn có thể kiên trì: "không có việc gì, còn không phải là chút tương đậu sao. Ta dù sao cũng không phải là nữ tử cửa trước không ra, cửa sau không bước. Chút việc này tính là gì." Tiểu Đào đem đồ để ra tốt, liền xách theo rồi bước nhanh ra ngoài: "Hoắc đại ca, người làm việc đi, ta đi trước, hai ngày không bán, hôm nay chắc có thể sẽ bán được nhiều hơn."

"à" Hoắc Trầm lên tiếng, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, đuổi theo Tiểu Đào hai bước: "Tiểu Đào, muội trước đi bán đi, đến giữa trưa còn dư lại, muội mang lại đây ta muốn ăn một chút."

Tiểu Đào vừa nghe liền vui vẻ, thật tốt quá, hôm nay làm nhiều, còn sợ bán không hết đâu. Hắn làm việc nhiều lượng cơm ăn nhiều, hẳn một lần mua phải mua mười, hai mươi văn, có hẳn vậy sẽ không lo bán hàng còn thừa lại nữa: "được, ta lát nữa sẽ quay lại." Tiểu Đào quay đầu lại mỉm cười, Hoắc Trầm liền ngẩng nhìn, đứng im tại khung cửa. Ánh mắt đuổi theo thân ảnh nhỏ xinh kia, không nói chuyện cũng không rời đi.

Trần thị lợn đối diện thấy Tiểu Đào, cao giọng hô: "Tiểu Đào lại đây, hôm nay đại thúc muốn mua nhiều một chút."

"được, đại thúc, ngài muốn bao nhiêu?" Tiểu Đào đặc biệt cao hứng, hôm nay như thế nào một đám người đều muốn mua thật nhiều a.

"ta muốn mua một ít dâng cho Thần Tài, sáu sáu là đại thuận, như vậy đi, đem đồ ăn vặt của người mỗi loại cho ta sáu cái." Trần thị lợn sáng khoái vung tay lên.

Tiểu Đào cười đến không khép miệng được, tiếng cười thanh thúy truyền vào lỗ tai Hoắc Trầm, như có bàn tay đang cào tâm hắn ngứa ngáy.

"đại thúc, ta đã gói thật tốt cho ngài, tổng cộng bốn mươi hai văn ta lấy ngài bốn mươi văn. Thần Tài được đồ ăn thơm ngọt như vậy khẳng định sẽ thật cao hứng, nhất định sẽ chiếu cố cho sinh ý của ngài." Tiểu Đào nói ngọt người khác mua đồ của nàng, nàng đều tận lực nói mấy câu tốt đẹp, làm nhân gia cao hứng. Trần thị lợn thần thái khoa trương vẩy vẩy tay cao giọng nói: "ta cung phụng Thần Tài không phải là cầu chiếu cố sinh ý quán thịt của ta mà cầu hẳn chiếu cố nhĩ tử Trần Mẫn Đạt của ta trùng cử nhân a."

Hắn nói những lời này không phải là nói cho Tiểu Đào nghe mà là muốn nói cho xung quanh hàng xóm biết, con của hắn là đi thi cử nhân.

Lão bản của tiệm vai bên cạnh của nhà thợ rèn trước đã đọc qua thi thư, lập tức cười nói: "phù hộ hài tử trùng cử nhân, như thế nào lại đi cầu Thần Tài a? Đến bài Văn Khúc Tĩnh mới đúng."

Trần thị lợn không phục giương cổ: "Văn Khúc Tĩnh có thể quản cái rắm, thi cử nhân, là vì làm quan, làm quan là vì làm quang tông diệu tổ phát tài, cuối cùng không phải là Thần Tài xen vào chuyện này sao?"

Các hương thân đều cười ha ha, người nông gia chính là nói trực tiếp như vậy, nói chuyện sẽ không thích nói cong cong vẹo vẹo ý tứ.

Tiểu Đào thông minh, vội vàng phụ họa nói: "ai nha đại thúc, về sau Mẫn Đạt đại ca nếu làm quan, thì không phải ngài sẽ là quan gia lão cha sao?"

"ha ha ha..." Trần thị lợn cao hứng cười không ngừng, mặt đầy vui sướng, vui về đến tận xương cốt đều thoải mái.

Hoắc Trầm có chút cô đơn, người xưa thường nói nhân sinh có hai đại hi sự đó là để kim bảng vàng cùng động phòng hoa chúc, Trần gia chờ đợi để kim bảng vàng có lẽ mùa thu này sẽ thành hiện thực, mà chính mình chờ động phòng hoa chúc thôi, thì lại không biết bao giờ có thể thực hiện đây? Họp chợ lần này, tất cả mọi người đều bận rộn, Tiểu Đào mở hàng đã bán được bốn mươi văn, còn lại đến giữa trưa liền bán hết được bốn mươi văn, không để dư lại cho Hoắc Trầm. Thời điểm Tiểu Đào quay lại tiệm thợ rèn, đang đứng trong đó có ba hắn từ nông gia, bọn họ là tới lấy lưới hái, mà Hoắc Trầm chính là thừa dịp sắt được nung đỏ trong lò, đánh ra một cái cuốc. Lau trán một cái, quay ra nói với Tiểu Đào: "Tiểu Đào, trên bàn là lưới hái của bọn họ, muội giúp ta thu chín mươi văn tiền đi."

" được!"Tiểu Đào ngoan ngoãn đáp ứng, đem rổ để sang một bên, nhận tiền đồng từ ba hán tử, nghiêm túc đếm đếm rồi để và hộp tiền.

Mới vừa tiễn đi ba người lại có hai khách nhân tiến vào nói đến lấy cuộc, Tiểu Đào như cũ tiến tới thu tiền, cho bọn họ chọn một cái cuộc tốt lấy đi. Đồ trong tay Hoắc Trầm cuối cùng cũng hoàn thành, liền ném vào trong thùng nước lạnh, vui mừng cười nói: " Tiểu Đào, có muối ở đây hỗ trợ thu tiền thật tốt, ta liền có thể chuyên tâm làm việc. Muội không biết a, mỗi lần họp chợ lớn, những người đến mua đồ ta phải chạy ra thu tiền đếm, chạy lại sắt vừa nung nóng quay lại liền lạnh rồi, không thể không nung lại lần nữa."

Tiểu Đào ôn nhu cười cười, không có đem việc nhỏ này để trong lòng, chỉ nhẹ giọng nói: " Hoắc đại ca, hôm nay bán hàng rất tốt, ta đều đem đường táo bán hết rồi chưa để dư lại cho người. Thật xin lỗi, lát nữa trở về tiếp tục làm, làm xong liền mang tới, có được không?"

Tiểu cô nương thanh âm nhẹ nhàng sợ làm hán không vui. Hoắc Trầm rùng rãi cười, kì thật hán không phải là không ăn không được, là hán sợ Tiểu Đào quá vất vả, bụng đói đi bán hàng. Muốn là mua hết chỗ còn dư lại, nhưng thấy nàng sớm như vậy bán hết cũng thay nàng cao hứng: " muối không cần phải như vậy, khó có được một ngày bán xong sớm, sớm một chút về nhà nghỉ ngơi đi, ngày mai không phải họp chợ, khẳng định có thể dư lại. Đến lúc đó, muội đem đồ cho ta mua là được."

" a, được!" Tiểu cô nương lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, vui mừng mà nở nụ cười, đôi mắt to tròn long lanh sáng ngời, vừa ngọt ngào vừa xinh đẹp.

" Tiểu Đào, kia... trong nhà bánh nướng lớn ăn xong rồi, thịt hầm kia ăn cũng hết rồi, có thể... muội có thể giúp ta... giúp ta làm một nồi nữa được không?" Thợ rèn gãi gãi đầu, da mặt dày nói.

Hán biết Tiểu Đào da mặt mỏng, lần trước là mưa to không có ai tới, nàng mới chịu giúp hán.

Hôm nay, nhờ nàng làm giúp một lần nữa kì thật trong lòng nàng chắc cũng không vui. Kì thật, hán đã rồi rấm cả một buổi sang, trong lòng đặc biệt muốn Tiểu Đào tới giúp hán làm cơm trưa, chính là lo lắng bị cự tuyệt. Cuối cùng vẫn là không nhận được, đem lời trong lòng nói ra.

Nói xong, liền sợ hãi mà nhìn Tiểu Đào vois ánh mắt cầu xin. Nam nhân cao lớn cường tráng như vậy lại làm ra bộ mặt đáng thương, thấp thòm chờ đợi Tiểu Đào trả lời.

(๙_๙) tối qua định đăng lên thì nhà m mất điện nên chả làm ăn được gì, hôm nay đăng bù vậy nhé....~ (͡_ ͡) ෆ

Chương 14

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày họp chợ hôm nay quá nhiều người, Tiểu Đào không nghĩ sẽ đi ra hậu viện nhà hân. Nàng cắn cắn môi nói, tính toán muốn cự tuyệt: "Hoắc đại ca, ta...."

Nói còn chưa dứt lời, liền thấy bộ dáng tội nghiệp của Hoắc Trầm. Tiểu Đào đột nhiên có một chút mềm lòng, bởi vì nhớ tới lời cha nói trước kia Hoắc Trầm bị người ta khi dễ như vậy chính vì nguyên nhân như thế hân mới không dám cưới thì từ vào cửa. Tiểu Đào cảm thấy Hoắc đại ca là người tốt, người tốt thì nên gặp lành, ông trời không nên trừng phạt hân như vậy.

"Hoắc đại ca, ngươi muốn ăn cái gì?"

Tiểu Đào nhẹ giọng hỏi.

"Tiểu Đào, muội nguyện ý giúp ta làm sao.!"

Hoắc Trầm vui mừng khôn xiết. Tiểu Đào hơi xấu hổ gật gật đầu: "bất quá, ngươi đừng cho người khác đến hậu viện."

"được, được ta khóa cửa lại, không bán nữa, ai vào cũng không được." Hoắc Trầm bước đi nhanh ra, muốn ngay lập tức đóng cửa tiệm.

"đừng nha" Tiểu Đào vội vàng ngăn lại: "ngày họp chợ lớn như vậy ngươi đóng cửa tiệm người ta sẽ nghĩ như thế nào?"

Hoắc Trầm lập tức chân tay có chút luống cuống, gãi gãi đầu, ngập ngừng nói: "kia...vậy muội nói phải làm thế nào bây giờ? Ta đều nghe muội."

"ngươi cứ như bình thường làm việc, không phải có người muốn lấy cuộc sao? Ngươi chờ hân tới lấy cuộc, ta đi làm cho ngươi chút mì, vừa ăn bây giờ có tương đậu, để tương đậu lên mì cũng khá ngon, lại làm một ít bánh nướng, ngày mai ta mang cho ngươi chút hành ngâm lại đây cuốn ăn." Tiểu Đào đem rô đề lên tay lấy ra một bình tương đậu, cảnh giác nhìn qua cửa, thấy không có ai đi đường lúc này mới bước nhanh ra phía hậu viện.

Kỳ thật Hoắc Trầm cũng không muốn ở chỗ này trông cửa tiệm, hân cũng muốn đi hậu viện, chính mắt nhìn Tiểu Đào làm mì sợi, nghĩ nghĩ liền chạy ra cửa sau hô một tiếng: "Tiểu Đào, lát nữa...."

Tiểu Đào quay lại nhìn, đầu miệng nhỏ, gặm dữ nhìn hân: "ngươi kêu cái gì, sợ người ta không biết sao?" Hoắc Trầm sợ tới mức rụt lại, hân không muốn chọc Tiểu Đào mất hứng, chỉ là muốn hỏi sau khi người lấy cuộc đi rồi, người đến chợ cũng ít rồi, hân có thể khóa cửa tiệm được không, rồi ra hậu viện nhóm lửa cho nàng. Tiểu cô nương liếc mắt trừng hân một cái, trái tim nhỏ bé của hân run lên hai cái. Không dám nói nhiều thêm nữa câu, nhờ nàng đổi ý không ở lại nữa, người khác không phải là hân sao? Vội vàng xoay người lại, cảm thiết chùy lên gỗ vài cái làm như đang rất bận rộn.

Tiểu Đào đích xác có điểm bức bối, người này đầu óc bị sao vậy? Như vậy còn không hiểu ra đây, mình tới hậu viện nhà hân như vậy rất không thích hợp. Tuy rằng có chút bức mình nhưng là trong lòng chung quy vẫn đau lòng cho hân một chút.

Vào đến phòng phía tây, nàng hơi sững sốt một chút, nguyên bản trên giường đất đều không có đệm chăn. Tiểu Đào lại có chút buồn bức, tên này như thế nào lại thường xuyên đổi phòng ngủ đây, vừa đến phòng phía đông liền phát hiện đệm chăn của hân được gấp gọn gàng ở một chỗ. Lần này Tiểu Đào hiểu rõ, vừa đến mùa thu trời hơi lạnh, hai ngày nay trời mát hơn, cảm giác mùa hè khô nóng ỏi bức đã rời đi, xem ra thợ rèn thân thể tốt cũng muốn ra giường đất ấm áp ngủ a, phòng này gần với phòng bếp, giường này hân là so với phía tây càng ấm. Tiểu Đào múc một chậu nước, thật nhanh liền làm xong một nồi mì sợi. Biết lượn com của hân ăn nhiều, Tiểu Đào liền nấu một nồi mì sợi thật to.

Tùng sợi mì từ trong nước mì sôi sùng sục nổi lên, Tiểu Đào liền lấy đũa đảo cho mì không bị dính vào nhau, làm cho hơi nước bay lên càng nhiều.

Hoắc Trầm đứng trước lò lửa, bên cạnh là cửa sau vào hậu viện, bên ngoài là đang nhìn xem sát dài được nung như thế nào, nhưng thật ra là đầu óc tâm trí đều đang bay đến hậu viện hướng thân ảnh đang bận rộn trong bếp kia.

Trên nóc nhà khói bếp bay lên, trong phòng bếp hơi nước tràn ngập, Hoắc Trầm bỗng nhiên cảm giác được không khí đã lâu hân không được cảm nhận---không khí có gia đình.

Hân trở lại nơi này hai tháng, tuy rằng bài trí trong phòng đều không có thay đổi, chính là cha nương đều không còn, liền nghĩ mỗi ngày đều kiếm nhiều tiền, hân vẫn như cũ không cảm nhận được ấm áp vui sướng. Lần trước Tiểu Đào hàm thịch cho hân, hân thật sự vui vẻ, lại không giống như bây giờ chỉ được đứng nhìn nàng trong bếp bận rộn xa như vậy. Sân lớn, lại cách hai phòng kỳ thật hân cũng không nhìn rõ khuôn mặt nhỏ nhắn kia, chính là hân biết, tiểu cô nương ở trong bếp đang vì hân mà chuẩn bị com trưa mà vội tới vội lui. Hân ngẫu nhiên sẽ thấy thân ảnh nhỏ xinh kia loé qua cửa sổ một cái, trong lòng hân chính là một trận rung động.

"Hoắc thợ rèn, ta vừa đặt của ngươi một cái cuộc đã làm tốt rồi sao?"

Một hân từ đi đến, đối với Hoắc Trầm nói một tiếng. Thấy hân không có phản ứng, người kia đành phải đi ra phía trước hai bước, duỗi tay vỗ lên vai hân: "Hoắc thợ rèn..."

Hoắc Trầm đầu óc đang miên man suy nghĩ, không chú ý đến có người đột nhiên tới vỗ lên vai hân. Hân sợ tới mức mãnh liệt xoay người lại, từ bàn nâng tự vệ bàn tay to giơ lên túm lấy tay người kia thiếu chút nữa đem người kia hất ngã xuống đất.

"Hoắc thợ rèn....ngươi, ngươi làm sao vậy?" Hân từ kia cũng bị Hoắc Trầm làm cho hoảng sợ không nhẹ.

"không... không có gì." Hoắc Trầm lắc đầu, thần trí trên mây như được kéo trở lại, lúc này mới thấy rõ người trước mắt: "ngươi tới lấy cuộc đúng không? Đã làm tốt rồi."

Hân đem cuộc mới đánh rất tốt đưa cho hân từ, thu tiền, liền đi theo bước chân người nợ tiền hân ra đến tận đường cái. Hân từ nông gia thấp phần ngượng ngùng, liền tục xoa tay làm hân trở lại, cảm thấy Hoắc thợ rèn này đặc biệt nhiệt tình, còn tiễn hân ra tận đường cái.

Kỳ thật, Hoắc Trầm chỉ là muốn ra nhìn một chút trên đường xem có còn người họp chợ bên ngoài hay không thôi. Nhìn trái nhìn phải, hân đặc biệt cao hứng trên đường vắng tanh, chỉ còn lại vài người đang đi nhanh trên đường. Hoắc Trầm quay trở lại cửa tiệm, đem hai cánh cửa sắt nặng nề đóng lại, không dọn dẹp lại bên trong tiệm, liền lập tức hướng hậu viện mà đi.

"Tiểu Đào, người đến họp chợ đều không còn nữa, người đến lấy cuộc cũng lấy rồi, ta không có khóa cửa, chỉ là đóng lại, ta ở chỗ này nhìn nếu có người tới ta liền chạy ra trước ứng phó, nếu có người hỏi ta liền nói tới hậu viện ăn com muội xem như vậy có được không?" Hoắc Trầm ánh mắt long lanh, tràn đầy chờ mong nói.

Nam nhân cao lớn cường tráng như vậy, trên người cơ bắp cuộn cuộn, lại thật cẩn thận mà cười nịnh nọt với nàng, đúng ánh mắt thấp thòm nhìn nàng. Hồi tưởng lại lúc trước, chính mình bị hân dọa sợ đến nỗi không dám nói một lời, Tiểu Đào cười cười: "có cái gì mà không được, vừa lúc mì sợi chín rồi, ta còn muốn ra phía trước gọi người đó, mau ăn đi, ta rót cho ngươi chén nước mát."

Được Tiểu Đào cho phép, Hoắc Trầm đặc biệt cao hứng, hắc hắc mà cười đi đến nhìn nàng. Hai cánh tay trắng nõn, bàn tay nhỏ bé mềm mại, tay phải cầm vọt bằng tre, tay trái đỡ lấy bồn gỗ, vọt mì đang sôi dùng sức trong nồi rư ngoài bồn bồn gỗ.

Hơi nước theo động tác của nàng phiêu phiêu dâng dâng, khuôn mặt nhỏ của Tiểu Đào bị hơi nước hun đỏ ửng lên. Hoắc Trầm nhìn nàng chăm chăm trong lòng nghĩ: nếu hoa đào có thể ăn, sợ cũng không ngọt bằng khuôn mặt nhỏ này của Tiểu Đào.

Tiểu Đào đem mì sợi tự nguyện qua nước lạnh, dùng đũa vớt ra một chén lớn, lại múc hai muỗng tương đậu rải lên trên, cảm chán bụng đến bàn bát tiên: "Hoắc đại ca, mau tới nếm thử xem sao."

Thấy phía sau không có động tĩnh gì, Tiểu Đào nghi hoặc mà quay đầu lại, liền thấy bộ dáng Hoắc Trầm như đang lọt vào sương mù, ngây ngốc không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Hoặc đại ca mau tới ăn nhanh a, người còn đứng đấy làm gì?"

Tiểu Đào nâng tay lên lau đi mồ hôi bên thái dương.

Hoắc Trầm đang đứng đó ngăn ngó bỗng phản ứng lại, chạy về phía tây phòng, dùng bột bô kết rửa sạch tay, giặt sạch sẽ khăn rồi đưa cho Tiểu Đào: "Tiểu Đào, muội chắc rất mệt đi, muội lau mặt đi. Khăn này ta đã giặt qua vài lần rồi rất sạch."

"được" Tiểu Đào không khách khí mà tiếp nhận lấy khăn, cầm lấy lau mồ hôi.

Hoắc Trầm chậm rãi ngồi lên ghế, nhìn khăn được nàng lau trên trán, thái dương, trên cằm chậm rãi lướt qua cổ, cảm giác buổi tối hôm đó lại trở về, hần theo bản năng khép chân si ngốc nhìn nàng, lẩm bầm nói: "Tiểu Đào, muội thật đẹp!"

Mặt nhỏ của Tiểu Đào đỏ lên, gục đầu ㅈㅡ xuống, che đi vẻ mặt tự nhiên trên mặt, nhưng khoé miệng lại cong cong, có tiểu cô nương nào không thích được người khác khen đâu. Hơn nữa nàng biết, Hoắc thợ rèn cũng không phải là có ý định đùa giỡn như bọn lưu manh đầu đường kia, hẳn là chân thành khen nàng. "người rồi cuộc có ăn không nha? Vừa rồi còn không phải kêu đói sao, ta khổ cực làm cho người, người lại không chịu ăn. Người nếu như vậy lần sau ta không làm nữa."

"ta ăn ta ăn mà, ai nói ta không ăn, ta sắp chết đói rồi."

Hoắc Trầm nhanh chóng cầm bát lên, gấp một đũa mi to lên hạ miếng thật to cho mì vào miệng: "thơm! Thật thơm! Ngon thật, thật sự rất ngon!"

Tiểu Đào biết tay nghề của mình vẫn không tồi, được khen ăn ngon như vậy cũng là có trong dự kiến của nàng, lại nhìn bộ dáng ăn ngấu nghiến của hắn mà buồn cười, lại đoạt đôi đũa từ tay hắn, hờn dỗi nói: "người ăn như vậy mà có thể thấy ngon sao? Sao không để mặt người với tương trộn đều lên luôn đi?"

Thấy tay nhỏ ngay trước mặt, giúp hắn trộn đều bát mì sợi lên. Theo động tác của nàng từng sợi mì trắng trắng mềm mềm được bọc trong váng dầu cùng thịt vụn. Hoắc Trầm bị nàng đoạt đôi đũa trong tay, liếc để hai tay lên bàn, lẳng lặng nhìn bàn tay nhỏ bé kia đang đảo qua đảo lại mì trong bát của mình.

Bỗng nhiên, đáy lòng hắn vừa động nhìn xem sợi mì, lại nhìn ngón tay tinh tế trắng nõn lại mềm thật giống như mì sợi kia vậy. Mà hắn tay vừa to lại không trắng như nàng nhìn ngang nhìn dọc thế nào cũng giống như đồng thịt vụn kia. Lòng bàn tay hắn ngửa ngửa, làm cho hắn có chút run rẩy, đôi tay này cũng không biết làm sao vậy, trước kia chỉ biết nắm đại chủy to mà làm việc, bây giờ tự nhiên đặc biệt muốn sờ thử bàn tay mềm mềm trắng trắng kia một chút, nhớ tới lần trước bàn tay nàng để trong lòng bàn tay mình tựa hồ đã rất lâu rồi không nhớ rõ cảm giác nữa, lâu đến mức tâm đều khó chịu, muốn được chạm nhẹ một lần nữa.

Lần trước chỉ là sợ soạng trên mu bàn tay, lúc này hắn muốn cắn ngón tay nàng, muốn cùng nàng mueri ngón tay đan vào nhau.

Chính là hắn biết hắn không thể làm như vậy.

Rồi lại nhìn không được mà mơ tưởng: có thể hay không một ngày nào đó hắn cũng có thể làm như vậy.

(·)mm

Bạn đang đọc truyện Đại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hoắc Trầm một hơi ăn ba chén lớn, thời điểm buông chén thoải mái thờ dài một hơi: " ăn ngon....."

Tiểu Đào khanh khách cười không ngừng: " người hôm nay đều nói bao nhiêu lần ăn ngon rồi?"

Hoắc Trầm xoa bụng tròn vo, hắc hắc cười: " thật sự ăn ngon a, đây là tự nhiên nói ra, chứ không phải ta cố ý nói ra."

Tiểu Đào vốn dĩ không tính ở lại nhà hấn ăn cơm, hôm nay đi họp sớm hết hàng nhanh, về nhà liền có thể ăn cơm, chính là Hoắc Trầm nào chịu như vậy, bắt buộc nàng phải ăn một chén lớn mới bằng lòng bỏ qua.

Tiểu Đào tuy rằng ăn ít, nhưng nàng ăn chậm nhai kỹ nuốt chậm, hai người cơ hồ là đồng thời ăn xong. Nàng vươn tay nhỏ đem chén của Hoắc Trầm cầm đi, chồng lên nhau mang đi để rửa.

"Tiểu Đào, để ta rửa, muội vừa nấu cơm lại còn rửa chén, làm ta ngại quá!" Hoắc Trầm cười cười trên mặt đều là vẻ ta đây đã được tiện nghi lớn.

" hai cái mà thôi không phải việc lớn gì, người mau đi làm việc a, đừng người làm việc rửa chén nấu cơm giống như giết gà dùng dao mổ trâu." Tiểu Đào làm việc nhanh nhẹn, bỏ xớ mướp vào chậu nước rửa qua một lần rồi lại bỏ vào chậu nước khác tráng qua một lượt nữa, liền đem hai chén để lại vào tủ.

" Tiểu Đào muội làm việc thật nhanh a, ta còn chưa có nhìn rõ được nữa, muội đã đem bỏ vào."

Hoắc Trầm cũng không có vội vã quay trở lại làm việc ngay, mà chuyên chú nhìn Tiểu Đào.

" làm sao, người có phải hay không sợ ta rửa không sạch, muốn kiểm tra lại một chút không?"

Tiểu Đào hôm nay bán hàng hết nhanh vốn tâm tình cũng đang tốt, lại được ăn no cũng không vội vã về nhà, ở đây đơn giản cùng hấn trêu chọc hai câu.

Hoắc Trầm sợ tới mức vội vàng xua tay: "sao có thể? Ta tuyệt đối tin tưởng muội rửa sạch rồi, khẳng định do với ta rửa còn sạch hơn, ta đây là...là đang khen muội..."

Tiểu Đào đương nhiên biết đây là hấn đang khen nàng, bất quá đây là cố ý cùng hấn nói đùa một chút.

Trong chậu còn thừa một ít bột, nàng lấy ra để trên thớt, mở tủ quen tay tìm được cán bột to mà trước đã dùng, muốn đem bột cán thành một vòng tròn lớn. " Tiểu Đào, muội có mệt hay không? Nếu không ta làm đi, muội ra bên cạnh nghỉ ngơi một lát."

Tiểu Đào kinh ngạc nhìn nam nhân đứng ở cửa, đây là như thế nào a? Vừa muốn rửa chén, lại còn muốn cán bột, giống như hấn đặc biệt thích làm việc nhà a: " được, vậy người tới cán bột đi, cán xong xoa chút dầu cùng muối lên mặt, sau đấy thì chia làm năm phần, nướng lên là xong rồi, ta về đây."

Hoắc Trầm vốn đang vui sướng đi lên trước mấy bước, đang muốn nhận cán bột trong tay nàng, nghe Tiểu Đào nói vậy vội vàng dừng bước chân lại, lùi nhanh ra cửa: " đừng...đừng a, ta không muốn làm nữa, muội mau làm đi, ta nhìn muội làm"

" người không đi làm việc đi, nhìn ta làm gì? Sợ ta đem nồi của người trộm đi sao?" Tiểu Đào dẩu miệng, nghi hoặc trừng mắt nhìn hấn một cái.

Hoắc Trầm cười ha ha, thật sự không muốn đi chút nào, hấn muốn ở đây ngắm nàng a. Chính là trời không theo ý người, cửa sắt trên tiệm vang lên hấn không muốn đi cũng phải đi, tiến lên cửa hàng tiếp đón khách nhân.

Vừa tiến vào chính là một đôi lão phu thê, trong tay cầm một cái kéo tinh xảo khéo léo hơn so với kéo bình thường. Chuôi kéo được chế tạo thật tinh xảo, lưỡi dao mỏng mà sắc bén, không giống như kéo bình thường ngắn nhỏ mà là thon dài hơn.

" Hoắc thợ rèn, nhà chúng ta là mở tiệm may vá, chuyên làm y phục cho nhà người ta, cái kéo này là năm đó sư phó của ta để lại cho ta, là trong kinh thành mua tới, nơi huyện thành này của chúng ta mua không có. Nghe nói người có tay nghề rèn tốt, chúng ta liền tới đây thử hỏi xem một chút, người trước nhìn một cái, như thế nào có thể đánh được không?" Lão thợ may đôi tay run lẩy bẩy cầm cái kéo cũ, mặt mày ôn nhu như đang nhìn hài tử của chính mình.

Hoắc Trầm tới nhận lấy trên dưới phải trái nhìn kỹ một hồi lại thử một chút, nghiêm túc gật đầu nói: " yên tâm đi, không thành vấn đề, ta đảm bảo làm cho ngài một cái giống như đúc."

Hai vị chồng già đặc biệt cao hứng, mặt mày hơn hớn, lão thái thái kích động hỏi: " chúng ta ở chỗ này nhìn người đánh xong được không?"

Hoắc Trầm buồn bực nghĩ thầm nhà người sao lại thích cái kéo này đến đâu cũng không cần ăn vạ ở chỗ ta như thế, không đi? Sau nhắt còn đang cất giấu tiểu kiều nương đây, nếu làm nàng phát hiện ra trên đây hiện ra hai cái môn thần, làm nàng không rồi đi được. Về sau, khẳng định nàng không dám bước tới hậu viện nhà ta nữa bước.

Hoắc Trầm gãi gãi đầu, tự hỏi nên nói như thế nào, lại không làm phát lỏng hai lão nhân, lại có thể cho họ đi trong cao hứng. " đại thúc đại nương, kéo này thủ công tinh xảo, hiện tại làm luôn xong ngay không tốt. Vậy thì ba ngày sau đợi đến họp chợ các ngài đến lấy là tốt rồi." Hấn cho rằng chính mình nói rất có lý rồi, lại đứng lẽ thường, ở trong lòng yên lặng mà tự gio ngón cái với chính mình. Chính là, trăm triệu lần không nghĩ tới, lão gia tử nói: " chúng ta muốn nhìn kéo mới được đánh ra, cùng cái này giống y hệt như vậy, ba ngày sau cũng không quan hệ, dù sao mấy ngày gần đây chúng ta không có việc gì, có thể mỗi ngày tới nơi này của người ngồi xem"

Lần này Hoắc Trầm thấy buồn rồi, nghĩ thầm các người đúng là không có việc gì a, nhưng ta có việc đây là đang giấu tiểu cô nương đây, các người không đi ta buồn chết a. " cái này...không đối gât hai vị, việc rèn cái này là đặc thù, đều là do sư phó lững lờ truyền thụ, chỉ có thể ở nhà không có việc gì thì lững lờ làm, không thể để người khác thấy, hai người nếu ngồi ở đây ta cũng không có cách nào để làm việc."

Hai vị lão nhân tức nuối mà liếc nhìn nhau, không thể không lắc đầu rồi đi, rồi lại luôn dặn dò Hoắc Trầm nhắt định phải bảo vệ cho tốt kéo của nọ họ. Tuy rằng đã cũ không thể dùng tiếp, nhưng bọn họ vẫn muốn để trong nhà giữ làm kỷ niệm.

Tiến đi hai vị lão nhân, Hoắc Trầm thờ dài một hơi, nhìn xuyên qua cửa sổ nhìn về phía hậu viện mơ hồ có thể thấy được thân ảnh nhỏ xinh kia đang ở cạnh bếp bận rộn.

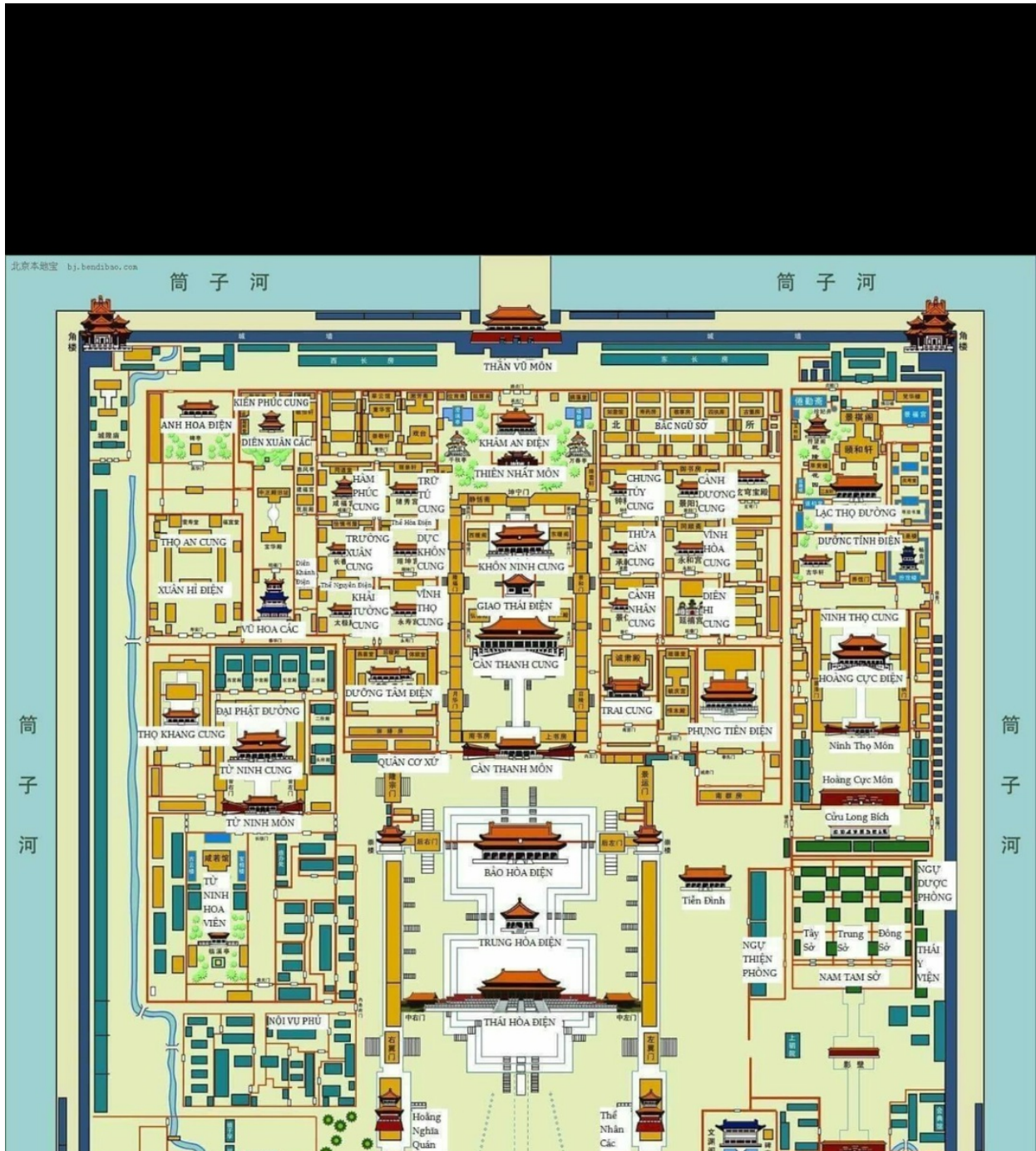
Hoắc Trầm khẽ nhếch khoe miệng lên cảm thấy nữ nhân mà xoay người lại, cảm lấy kéo chuyên để cắt may kia, dùng ngón tay tinh tế đo đạc kích thước. Nghiên cứu không sai biệt lắm, liền lấy trong lò ra một đầu sắt đã được nung đỏ, vung đại thiết chuy lên, leng keng gõ lên. Tiểu Đào nướng xong năm cái bánh lớn, đem phòng bếp thu thập nhanh nhẹn, liền ghé vào cửa sổ cẩn thận nhìn 子帛 phía trước nhà, phát hiện trước cửa tiệm không có người khác, chỉ có bóng dáng cao lớn của người kia đang làm việc. Nàng lúc này mới yên tâm xách rổ của mình lên, đi dọc theo chân tường phía nam dưới lầu tranh, đi đến cửa tiệm: " Hoắc đại ca, ta nướng cho người năm cái bánh lớn, nhưng đây vẫn là bột chưa lên men ăn vào bụng sẽ có chút khó chịu. Ta đã nhào sẵn một chút bột để trong bồn phòng chừng đến sáng mai sẽ có bột lên men, sáng sớm mai người mở cửa sớm một chút, ta vào chuẩn bị một chút, giữa trưa đến chừng một lòng mần thầu lớn cho người vẫn là ăn mần thầu thoải mái hơn."

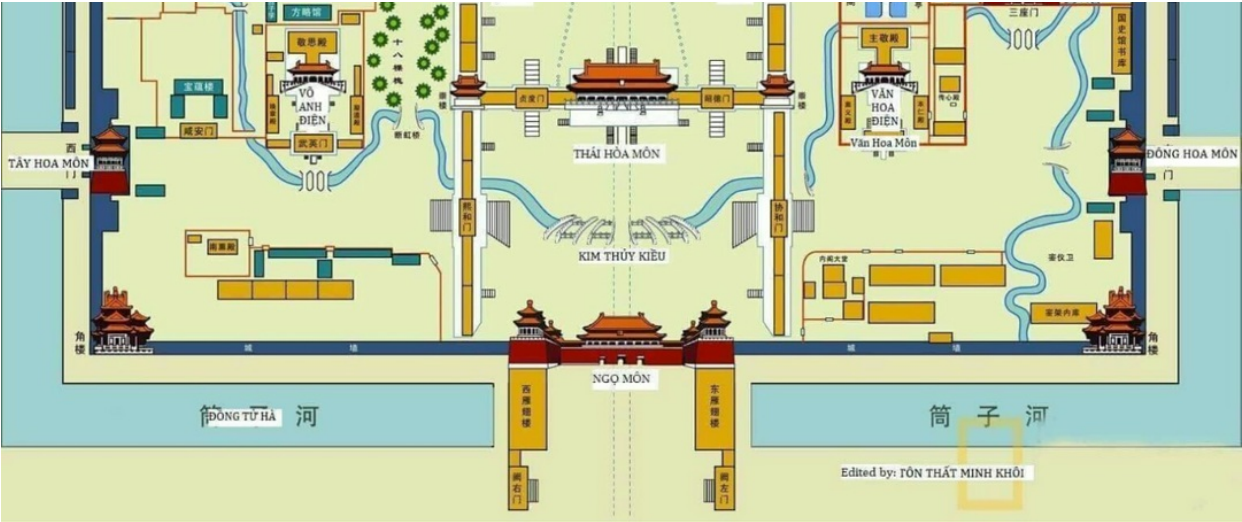
" a, được!" Hoắc Trầm vui mừng khôn xiết, vốn dĩ lo lắng về sau Tiểu Đào không chịu nấu cơm cho hấn, lại không nghĩ rằng nàng chủ động đến làm một nồi mần thầu cho hấn ăn. Tiểu Đào đi qua hấn ngoài ý muốn phát hiện ra một cái kéo tuy đã cũ nhưng rất tinh xảo, ngạc nhiên nói: " còn có kéo như thế này nữa hay sao? Ta từ trước đến nay còn chưa có thấy qua loại kéo như thế này đâu."

Trong thôn tiểu cô nương không tránh khỏi phải thù hằn may vá, nàng đối với cuộc lười hái không có hứng thú nhưng khi nhìn thấy cây kéo kỳ lạ này lại ngay lập tức bị hấp dẫn ánh mắt.

Hoắc Trầm dừng tay lại, đem cây kéo cũ bỏ vào tay nàng: " đây là kéo của hai vị lão nhân làm nghề may đưa đến, nói là ở trong kinh thành mua tới là bảo bối của họ, chúng ta nơi này không có, cũng làm không ra kì thật làm ra cái này cũng không có gì khó, đơn giản chính là độ cong với lưỡi kéo có chút khác biệt, sư phó cũng đã dạy qua cách làm.

Tiểu Đào cảm ở trong tay thử thử, gạt mình nhìn cây kéo cũ trên tay, liên tục gật đầu: " không tồi, khó trách là bảo bối trong kinh, nắm trong tay thật dễ dàng, tay của ta nhỏ, kéo trong nhà lại lớn, lại quấn một vòng bông bên ngoài cảm thật sự khó chịu, kéo này thật sự dùng rất tốt."

Sơ đồ hoàng cung trung quốc.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16

Hai người đang lôi kéo nhau, đồng thời quay đầu nhìn qua—— là một phụ nhân trung niên xa lạ.

Tiểu Đào phản ứng lại đầu tiên, mặt nhỏ nhanh chóng đỏ lên, từ trong lòng bàn tay hẩn rút tay ra, đem mười văn tiền ném trên bàn, xoay người liền bỏ chạy.

"ai...", Hoắc Trầm đuổi theo vài bước trong lòng liền có chút sợ, Tiểu Đào không tức giận chứ? Ngày mai nàng có còn tới nữa hay không?

Phụ nhân trung niên ở một bên cười nói: "nguyên lai không phải vợ chồng son nha, này thợ rèn đúng thật là một tên tiểu tử thành thật a, vị hôn thê tương lai của ngươi nhất định là một người có phúc."

Hoắc Trầm gục đầu xoay người đi qua nói: "ngài như thế nào biết nàng là vị hôn thê của ta?"

" còn nghi ngờ a? Ta là ai cơ chứ? Xung quanh làng trên xóm dưới, ai mà không biết ta là bà mối của Phó gia- Phó gia thôn. Ta nhìn sắc mặt của ngươi cùng tiểu cô nương kia là ra, tiểu cô nương xấu hổ đỏ mặt liền bỏ chạy, ngươi lại một bộ dáng si ngốc hận không thể đuổi theo cô nương nhà người ta, đây còn không phải là vị hôn thê thì là gì nữa?"

" chính là..." Hoắc Trầm ngẩng đầu nhìn bà mối, phụ nhân vóc dáng không cao, hơi béo, gương mặt hiền từ, nhìn qua không giống người có ý nghĩ xấu xa. Hắn nghĩ không đem lời trong lòng nói ra ngoài, chính là trong lòng như có con nai nhỏ đang chạy loạn bên trong, nhìn cũng thật khó khăn.: " đại thẩm, ta lớn hơn nàng tận tám, chín tuổi, cha nàng chắc lớn hơn ta cùng lắm là mười tuổi, đáng ra nàng còn có thể gọi ta một tiếng đại thúc đây. Ngài nói, ta có thể chiếm được tiện nghi lớn đến thế sao?"

Bà mối Phó gia cười, chẳng thêm đề ý nói: " Tám chín tuổi tính là gì? Ta nói ngươi, kém hơn mười tuổi cũng có nhiều a. Tuổi cần bản không phải chuyện gì lớn, già người, có ăn có mặc, mầu chốt là xem nam nhân có bản lĩnh hay không có thể cho tiểu tức phụ có cuộc sống qua ngày tốt hay không. Nhìn ngươi thân thể khỏe mạnh, lại có tay nghề tốt, nuôi sống lão bà cùng hài tử chắc không thành vấn đề, tiểu cô nương kia lớn lên xinh đẹp, nhìn xem chắc đối bối ngươi cũng vừa ý. Nếu nàng không phải vị hôn thê của ngươi, vậy hai người các ngươi khoảng cách cũng chỉ cách một tầng giấy cửa sổ."

Hoắc Trầm mừng rỡ như điên: " thật sự? Ngài nói nàng vừa ý ta, ta như thế nào không nhìn ra được?"

" các ngươi là nam nhân, sao có thể hiểu được tâm tư của tiểu cô nương a. Thế nào? Muốn ta đi làm bà mối cho ngươi hay không, ta đi đến nhà bọn họ nói chuyện, đảm bảo sự thành."

Bà mối Phó vỗ ngực nói

Hoắc Trầm mừng như điên gật đầu, lại bỗng nhiên dừng lại động tác. Hắn cúi đầu nhìn chăm chăm vào mũi chân mình, yên lặng mà suy nghĩ trong chốc lát, thời điểm ngẩng đầu lên, ánh mắt đã không còn lấp lánh toá sáng như vừa rồi: " vẫn là trước đừng nói, vạn nhất chuyện không thành, về sau, nàng khẳng định sẽ không tới nhà của ta, chờ ta về sau tìm đợ có hội, hỏi thăm ý tứ của nàng rồi tính sau. Nếu nàng vui, ta nhất định dùng số tiền lớn mời ngài, đi thuyết phục cha nương nàng đồng ý."

Bà mối Phó cười to một tiếng, chỉ thẳng Hoắc Trầm mà lắc đầu: " ngươi a ngươi a, đây chính là quá để ý người ta, sợ không thành được, bất quá như vậy cũng tốt, ta xem a tiểu cô nương xinh đẹp kia sớm muộn gì cũng bước vào cửa nhà thợ rèn ngươi, chạy cũng không thoát."

Hoắc Trầm tưởng tượng ra cảnh tượng cưới nàng dâu vào cửa, lòng tràn đầy vui mừng.

Nhìn bà mối trước mắt càng nhìn càng thuận mắt. Rồi bỗng nhiên nhớ tới cái gì, biểu tình ngốc nghếch bỗng nhiên cứng lại, hỏi: " đại thẩm, ngài là tới đây làm gì? Chẳng lẽ là tới mai mối?"

Bà mối Phó vội vàng xoa tay: " cái gì làm mai nha, ta làm sao biết ngươi chưa thành thân? Ta là tới đánh một cái dao phay, muốn thêm chút sắt, không cuốn cạnh. Sắp ăn tết, trong nhà muốn hầm chút thịt gà thịt cá, trong nhà dao quá lớn lại nhanh cùn, chặt xương cắt thịt cũng không được."

" được, vậy ta sẽ đánh cho ngài một dao phay thêm sắt đặc biệt chắc chắn,cũng không thu thêm nhiều tiền, chỉ định giá của dao phay bình thường là được. Ngài nhớ chuyện của ta, tương lai nếu thật sự là

cần người làm mai, ta sẽ đến Phó gia thôn tìm ngài.

Bà mồi Phó tự nhiên là thấp phần cao hứng, không kém một phân một hào nào trả hai mươi văn tiền nhận lấy dao phay, còn cho chính mình một cọc sinh ý tốt. Nhìn Hoắc thợ rèn là người cod tính tình rộng rãi lại là người có tiền, nếu cọc hỗn sự này thành, còn không phải phát một cái hồng bao dày a.

Hai người đầu chìm trong suy nghĩ vui mừng, bà mồi Phó lắc lắc mông lớn đi ra khỏi cửa tiệm, Hoắc Trầm còn đắm chìm trong nỗi khao khát của chính mình. Trước kia hắn không dám mơ ước được cưới Tiểu Đào, chính là cảm thấy bản thân lớn tuổi hơn nàng rất nhiều, chiếm tiện nghi của người ta, bất quá nếu giống như lời của bà mồi Tiểu Đào cũng thích vậy là không tính là chiếm tiện nghi đi. Hắn vung đại chuỷ lên, đã sớm quên mình muốn đánh cái gì trong đầu, đem một cây sắt nung đỏ đánh bẹp dẹp lại mông dính, giặt mình ném đại chuỷ 叉|叉 vui mừng chạy ra hậu viện.

Nhìn phòng bếp sạch sẽ chỉnh tề, Hoắc Trầm trong lòng càng cao hứng, Tiểu Đào còn chưa có gả qua đây đâu, liền đã đem phòng bếp thu dọn tốt như vậy, về sau nếu nàng thật sự là tiểu nương tử của hắn, mỗi ngày đều ở đây khẳng định phòng bếp sẽ càng sạch sẽ.

Kỳ thật hắn là một đại nam nhân, yêu cầu đối với phòng bếp có sạch sẽ hay không không cao, chẳng qua Tiểu Đào thích sạch sẽ, hắn liền cảm thấy, đây là chuyện tốt, sinh hoạt trong nhà nên sạch sẽ.

Hắn xoay người, tìm kiếm khăn Tiểu Đào đã dùng qua, trong phòng bếp không có. Hắn bước đến phòng phía tây, quả nhiên là trên bồn rửa khăn đã được giặt sạch sẽ, Hoắc Trầm cảm lên, để lên mũi hít sâu một hơi, là mùi hương tươi mát của bồ kết, Tiểu Đào đã đem nó giặt sạch sẽ rồi. Hoắc Trầm cảm thấy có chút tiếc nuối kỳ thật hắn không hy vọng Tiểu Đào đem khăn này giặt sạch, trên khăn còn lưu lại mùi thơm của nàng mới để ngủ đầu.

Nhìn xem phòng phía tây cách vách tường là phòng của Vương gia, Hoắc Trầm hừ hừ nghĩ thầm: chờ ta thành thân, cho các người biết cái gì mới là nam nhân chân chính.

Tên tiểu tử Vương gia, chờ xem!

Thời điểm đang nhảy nhót vui mừng, Hoắc Trầm bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm túc: Không được, không thể làm như vậy, âm thanh của Tiểu Đào hay như vậy, không thể để người khác nghe được âm thanh của nàng a, vẫn là phải đổi phòng.

Hoắc Trầm nhìn xung quanh, nghĩ lại gian phòng giữa làm tân phòng có phải hay không cần quét lại với tường một lần nữa. Phòng này cũng có chỗ tốt gần với phòng bếp, giường đất ấm hơn, thân hình Tiểu Đào gầy yếu như vậy khẳng định thích giường đất ấm áp, trước kia nương cũng rất sợ lạnh...

"ha ha!" Hoắc Trầm bỗng nhiên cười, bởi vì hắn nghĩ tới một hình ảnh: Tiểu Đào sợ lạnh mà trên người hắn thì nóng nha, vì thế Tiểu Đào liền không ngừng hướng tới lồng ngực hắn mà cọ tới...

Suy nghĩ nhiều như vậy, Hoắc Trầm cảm thấy cuộc sống sau này của mình càng có hi vọng hơn, không thể tiếp tục miên man suy nghĩ nữa, phải làm việc phải kiếm nhiều tiền cưới nương tử, còn nuôi hài tử nữa nha. Nhất định phải để thật nhiều sinh lễ cho nàng, làm cho nàng trước mọi người có mặt mũi, làm cho cha nương nàng bỏ đượ mà đem nàng gả cho hắn, cho người nhà nàng biết đi theo hắn có thể có cuộc sống tốt đẹp.

Hoắc Trầm trở lại cửa tiệm, đem miếng sắt đã bị đập bẹp ném sang một bên lấy một khối sắt đã nung đỏ từ trong lò ra, để lên bàn sắt nghiêm túc gõ xuống.

Tối gần hoàng hôn, hình dáng của cây kéo đã nhìn ra được, cầm lên xem lại cầm lên cây kéo hai lão nhân đưa tới đưa lên so sánh. Cảm thấy góc kéo còn có chút không giống, mũi cũng không đủ nhọn, vì thế một bên so một bên nghiêm túc tiến hành sửa chữa. Phía trước trời đã hoàn toàn tối đen, kéo đã hoàn toàn có hình dáng, tiếp theo là khắc chạm thủ công.

Đêm nay, hắn ngủ đến thoải mái cực kì, trong mộng đều là từng mảng lớn chữ hỷ xung quanh, một mảnh tân hôn màu đỏ. Ngày mới tờ mờ sáng, Hoắc Trầm liền dậy Tiểu Đào nói hắn sớm chút mở cửa nếu hắn mở muộn, Tiểu Đào đã đi qua cửa nhà hắn rồi hắn có khóa cũng không kịp đâu.

Đem cây kéo gõ tốt, mãi đến sáng bóng lại xấu hai lưỡi dao lại với nhau gắn lại thật chắc chắn, một cái kéo cực kì tinh xảo khéo léo liền thành hình.

Thời điểm Tiểu Đào vào cửa tiệm, Hoắc Trầm đang cầm kéo kéo trên tay ước lượng, thấy nàng tiến vào mặt mũi hơn hờ đón nàng vào: " Tiểu Đào, ta đã đem kéo đánh rất tốt muội đến thử xem tay nghề ta như thế nào?"

Tiểu Đào nhận lấy kéo thử thử, không nịn được gạt đầu: " ần, không tồi, dùng rất thoải mái, so với kéo bình thường ở đây hay dùng tốt hơn nhiều. Tiểu Đào tay nhỏ đích xác kéo vẫn khá rộng, mở ra, khép lại góc độ có hơi không thích hợp.

" đừng nhúc nhích" Hoắc Trầm đột nhiên bắt lấy tay nàng, kéo tay nhỏ của nàng dùng tay ước lượng kích cỡ của tay nàng một chút mới buông ra,: " tốt!"

Tiểu Đào đột nhiên bị hắn bắt được tay, vốn dĩ là muốn theo bản năng hất ra, chính là thấy mặt hắn nghiêm túc đo tới đo lui, cũng không có ý tứ chiếm tiện nghi của mình mà chỉ là nghiêm túc đo kích cỡ trên tay liền dừng lại.

Thật ra mấy ngày nay nàng luôn nhìn Hoắc Trầm rèn là một bộ dáng cường tráng, lần đầu tiên hôm nay thấy hắn có biểu tình nghiêm túc, nhìn cũng thấp phần thục vị. Đo xong kích cỡ, Hoắc Trầm không ngần đón nàng, mà đưa nàng vào hậu viện đến phòng bếp, đứng một bên cửa tự hồ không có ý định đi ra ngoài.

Tiểu Đào buông rõ, đang muốn xem bột thấy hắn thẳng tắp đứng ở cửa không giống phải về cửa tiệm, không khỏi lên tiếng: " bột lên men đã có, không cần phải hỗ trợ"

Hoắc Trầm cười cười: " muội không phải nói hôm nay mang hành ngâm cho ta sao, bây giờ ta còn chưa có ăn sáng đâu."

"a! Thì ra là vậy, ta có mang theo, ở trong rõ."

Nàng nhắc vài bố bên trên lên, từ bên trong lấy ra hành củ, lột ra để vào trong mâm: " tự người lấy đi, ta muốn rửa tay cùng mặt."

" ần" Hoắc Trầm thống khoái đáp ứng một tiếng, lại đứng đó không nhú nhích, chỉ là đi theo bước chân của Tiểu Đào, cùng nhau đi về phía tây phòng rửa tay.

Tiểu Đào vén tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng nõn mịn màng, rửa sạch tay, cầm lấy khăn bên cạnh lau khô, lại tò mò nhìn sang thân ảnh đứng bên cửa sổ: " người không phải là muốn ăn sáng sao? Người như thế nào còn chưa đi ăn đi tới đây làm gì vậy?"

" ta còn chưa có rửa tay đâu, ta đi theo muội tới rửa tay" Hoắc Trầm cười nói, tâm tình đặc biệt tốt.

" à, như vậy a, vậy người rửa đi"

Tiểu Đào sốt ruột đi rửa mặt cũng không có giúp hắn đi đổ nước, trong lòng nghĩ còn không phải là đem bồn nước đến trong viện, lại một lần nữa mức một gáo sao, việc nhỏ này đối với hắn không tính là gì.

Chính là khi nàng mức nước từ lu ra định đổ vào bồn nước, lại thấy Hoắc Trầm căn bản chưa có đôi nước trong bồn đi, dùng nước nàng rửa tay qua rửa tay hắn còn dùng khăn nàng lau qua lau tay to của hắn.

Tiểu Đào cảm thấy có chút lạ lạ, cảm giác có chút sai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hoắc Trầm thẳng tắp đứng ở khung cửa, một tay dùng khăn lau, một bên dùng khoeo mắt liếc nhìn về phía Tiểu Đào.

Quả nhiên, như hần mong đợi tiểu cô nương ánh mắt ngưng ngừng nhìn hần, hai má hồng hồng cúi thấp đầu xuống không tiếp tục nhìn hần nữa.

Có lẽ đây chính là thích đi, Hoắc Trầm ở trong lòng tự nói cho chính mình nghe. Xem ra mắt nhìn của bà mối Phó rất sáng nha, mới liếc một cái thôi đã nhìn ra tâm tư của Tiểu Đào nhà hần rồi, thật sự Tiểu Đào đã thích mình mà mình lại quả ngược không nhận ra được.

Tâm trí của Hoắc Trầm đều là những suy nghĩ vui mừng, cầm lên một cái bánh nướng nguội ngắt bôi tương thịt lên, cho hành ngâm vào, "răng rắc" cắn xuống một miếng.

"ngươi sao không mang bánh nướng lại cho nóng lên?" Tiểu Đào khó hiểu hỏi hần.

"không sao, không lạnh, ăn rất ngon" hai tháng nay, Hoắc Trầm vẫn luôn là bữa đói bữa no chấp vá qua ngày, cơm canh ăn ngon như vậy, với hần mà nói đã là rất tốt rồi còn lo nóng lạnh cái gì.

Tiểu Đào lại có chút khó tiếp nhận được, mặc kệ nhà mình qua ngày tốt xấu như thế nào, đồ ăn vẫn là luôn nóng hổi, đồ ăn lạnh dạ dày sẽ không tốt, đây Hoắc Trầm ra ngoài, để hần đi ra lò lửa lớn ngoài tiệm, đem bánh nướng cho nóng rồi hăng ăn.

" mau nướng đi a, lát nữa đều bị người ăn hết rồi" Tiểu Đào đứng sau hần đẩy một phen.

Hoắc Trầm cười, quay đầu lại nhìn tiểu cô nương chỉ cao tới bả vai của hần một cái, trong lòng chợt thấy ấm áp. Bụng hần tốt, ăn lạnh không có vấn đề gì, nhưng nếu Tiểu Đào nhà hần nói kiên trì như vậy, hần liền vui vẻ nghe theo lời nàng nói.

Vào cửa tiệm, Hoắc Trầm tìm một cái kệ sạch sẽ kẹp bánh nướng lên để cạnh lò lửa để nướng bánh nóng lên. Rất nhanh mùi bánh nướng kẹp tương thịt cùng hành ngâm toả ra thơm nức, bánh nướng vỏ ngoài vàng vàng giòn tan, bên trong lại mềm, nước thịt từ tương cùng hành càng làm cho mùi thơm thêm nồng đậm. Vài giọt nước thịt chảy ra từ bánh rơi xuống ngọn lửa bên dưới vang lên tiếng kích tách nhỏ nhỏ.

Hoắc Trầm sốt ruột muốn chết rồi, đem kẹp bánh thu lại dưới tay ra trực tiếp cầm bánh nướng lên, bị nóng đến thối khí không ngừng.

" nhìn người, sao lại trực tiếp cầm lên như vậy không sợ bỏng đến nổi bọt nước sao? Nhanh, dùng giấy lót liền không sao nữa."

Tiểu Đào từ trong rổ lấy ra giấy lót, lại cẩn thận giúp hần quấn lấy bánh nướng, tay nhỏ nâng giấy lót bên dưới bánh, để cho hần cầm phía trên. Hoắc Trầm nắm chặt bánh nướng, chính là tay hần quá lớn Tiểu Đào lại dễ chỗ cầm có chút nhỏ, nắm một cái, tay của Tiểu Đào liền ở trong tay hần rồi.

Tiểu Đào run lên, vội vàng lui trở lại mặt nhỏ hiện lên hai đám mây hồng hồng trên má, ngược mắt nhìn hần một cái, liền vội vã xoay người đang chỗ khác: " ta đi đây, tự người ăn đi "

" Tiểu Đào..." Hoắc Trầm giờ bánh nướng lên, si ngốc nhìn nàng.

" làm... sao?" Tiểu Đào dừng lại bước chân nhưng không quay đầu lại.

Hoắc Trầm cười chung quy không có nói gì thêm, chỉ dùng ngữ khí phi thương ôn nhu nói: " giữa trưa sớm chút lại đây đi, bán không hết cũng đừng cố, còn lại ta mua hết của muội."

Tiểu Đào hé miệng cười, chưa nói không cũng chưa nói được liền nhấc chân ra khỏi cửa. Hoắc Trầm ăn bánh nướng thơm nức mũi, nhìn theo thân ảnh của tiểu cô nương ngoài cửa sổ đi qua hàng liễu rủ ngoài đường, tiếng rao hàng thanh thúy truyền vào cửa tiệm.

Cơm nước xong, Hoắc Trầm cả người sức lực tràn trề vùng đại thiết chuy lên gỗ xuống đầu sát nung đỏ, rất nhanh liền thành hình của một cái kéo mới. Kéo này so với chất lượng của ngày hôm qua lại càng tốt. Cả một buổi sáng không làm đồ khác chỉ làm duy nhất một dạng dụng cụ như vậy, trình tự cứ như vậy mà lần nung nóng ba lần làm lạnh ba lần, lại đem mài đến sáng bóng, sắc bén lại bền chắc. Sau khi làm xong, lại dùng thanh sắt nhỏ nhai hai lưỡi dao lại, lại đem các lỗ nhỏ không hài lòng chỉnh sửa lại một lần.

Làm tốt hết tất cả, Hoắc Trầm rất vừa lòng nhìn kiệt tác của chính mình, chạy ra cửa nhìn xung quanh lại nhìn người trên đường.

Không có thân ảnh nhỏ xinh của Tiểu Đào, hần có chút mất mát. Còn chưa tới chính Ngọ, bụng cũng chưa đói, giờ phút này hần cũng không có tâm tư đi làm lưỡi hái hay cuộc linh tinh kia, đột nhiên hần nghĩ tới 지은 một chủ ý tuyệt diệu.

Hoắc Trầm đem một cây sắt mỏng nhỏ ném vào lò nung, nung đỏ rồi lấy ra dùng mấy khối sắt dày vào bên trong lại dùng thanh sắt nhọn dùng sức chọc, đem cạnh móc xuống một vòng, ở giữa hình thành một quả đào. Hoắc Trầm khéo léo đem quả đào mài sáng, mài nhẵn hai bên cầm lên nhìn đến cảnh đẹp ý vui, mới kẹp lên thanh thép, ở thùng nước lớn nhúng vào nước.

Kéo mới được thành hình lại bị nung lại, đến lúc không sai biệt lắm hần lấy thanh thép mỏng có gắn bên trên là quả đào nhỏ, gắn lên từ chuôi đến đầu lưỡi dao, nhẹ nhàng gõ gõ khắp nơi.

Nhìn quả đào nhỏ nhỏ xinh đẹp trên kéo, Hoắc Trầm đặc biệt vừa lòng cười đến miệng đều không khép lại được. Dem kéo mới hoàn thành tu chỉnh lại một phen, mỗi một chỗ nhỏ trên kéo đều không bỏ qua, thẳng đến khi cây kéo xinh đẹp tinh xảo đến mức làm người khác không rời ánh mắt đi được. Tiểu Đào hôm nay bán hàng không được tốt cho lắm, nhưng nàng cũng không có vì vậy mà buồn bực, ngày hôm qua Hoắc đại ca có muốn ăn đường táo, nhưng lại bị chính mình bán đi hết, không lưu lại cho hần chút nào. Hôm nay dư lại một ít vừa vận đưa cho hần ăn.

Đi đến trước cây hoè to cạnh tiệm vải, nàng thăm dò nhìn vào curar hàng của Trần thị lợn.

Bên cạnh của tiệm thợ rèn có hai gian hàng có khả năng có thể nhìn thấy nàng đi vào nhất chính là Trần thị lợn. Cũng may, vào thời điểm không có người mua, Trầm đại thúc thích ngồi trên ghế cầm bình trà nhỏ, vừa uống vừa dùng đưa ghế sẽ không nhìn ra ngoài đường.

Tiểu Đào chính là lúc ông không chú ý liền chạy nhanh vào cửa tiệm thợ rèn. Mấy ngày nay, lần nào cũng đứng lúc Trần thị lợn không để ý ngoài đường, nàng chạy đến tiệm thợ rèn bí mật ăn trưa ở đây.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, bởi vì không phải ngày họp chợ chính người mua thịt không nhiều, Trần thị lợn lại thành thói ngồi trên ghế bập bênh, vừa uống trà, vừa ngồi tựa vào ghế đi vào mộng đẹp.

Tiểu Đào tránh cửa sổ của tiệm vải, để cho hàng liễu rủ xuống che lấp đi thân ảnh, dọc theo chân tường, rất nhanh liền tới được cửa tiệm thợ rèn, bước chân nhẹ nhàng mà vào cửa.

" Tiểu Đào, muội tới rồi! Mau tới đây nhìn một cái, ta đánh cây kéo này đẹp hay không?" Hoắc Trầm giống như đang hiến vật quý, dâng lên kiệt tác của chính mình đưa cho người trong lòng mình xem.

" đây chính là người làm..." Tiểu Đào bị cây kéo làm cho kinh diễm, so với cái nôi sắt kia lại càng kinh diễm. Kéo này thật sự quá xinh đẹp nàng chưa bao giờ nhìn thấy cây kéo nào tinh xảo đẹp đẽ như vậy. Cầm ở trong tay thử một lần, lớn nhỏ vừa vặn, giống như đã đo tay nàng mà làm theo yêu cầu vậy.

Không làm theo yêu cầu cũng không thể làm tốt như vậy, bởi vì đây là thiết khí nha, không phải là y phục theo kích cỡ mà cắt ra được, đồ rèn nơi nào có thể cắt ra được chứ!

" Hoắc đại ca, người quá lợi hại, ta thực sự bội phục người sắt đất, người như thế nào có thể đánh ra được cây kéo tốt như vậy a!" Tiểu Đào thích đến nỗi không không biết nói gì, từ trong rổ rút ra hai tờ giấy lót, dùng kéo cắt thử phát hiện ra kéo thật sự sắc bén vô cùng, lưỡi kéo đi đến đâu giấy liền đứt đoạn đến đó. Nàng đem kéo lật xem, muốn nhìn xem một chút bộ dạng kia của cây kéo, lại phát hiện ra quả đào nhỏ nhỏ: " trời a! Nơi này còn có cả quả đào, a!!! Hoắc đại ca, chỗ này còn có cả quả đào."

Tiểu Đào kích động không nói lên lời, thế nhưng cầm kéo lên đưa cho Hoắc Trầm nhìn. Hoắc Trầm ha ha cười không ngừng, hần đương nhiên biết ở đó có quả đào, bởi vì chính hần là người gắn lên nha.

" quá xinh đẹp, cái này là bao nhiêu tiền a?" Tiểu Đào muốn mua, chính là cây kéo tốt như vậy nàng sợ chính mình mua không nổi.

Hoắc Trầm thần bí lắc đầu: " đây chính là báu vật vô giá của ta, muội nói muốn mua ta cũng không bán mang một toà kim son tới đây cũng không bán, nhưng ta có thể tặng cho muội không cần tiền."

Tiểu Đào liền lập tức suy sụp tinh thần: " như vậy sao được? Vật quý trọng như vậy, ta cũng không thể tùy tiện muốn có."

Kéo bị Tiểu Đào nhẹ nhàng mà thả lại bàn, thật cẩn thận nhẹ nhàng như đang cầm một đồ sứ dễ vỡ, giống như sợ đem bảo bối kia làm hỏng.

Tiểu cô nương không dám nhìn nhiều thêm một cái, sợ chính mình luyến tiếc, nhấc bước thật nhanh đi về phía hậu viện, chính mình đáp ứng cho người ta chung màn thầu tốt vậy đi làm đi. Trong lòng nghĩ nghĩ, về sau vẫn là ít đến tiệm của thợ rèn lại, bằng không ngày nào đó bị đồ vật tốt câu lấy lại mua không nổi, chẳng phải càng khó chịu sao.

Hoắc Trầm nhìn nàng một bộ dáng rối rắm, cầm lấy kéo đuổi theo bước chân của nàng, vào hậu viện.

" Tiểu Đào, ta là muốn nói tặng cho muối, muối còn khách khí với ta làm gì? Muối nhìn, trên kéo là quả đào, còn không phải là vì muối mà mới làm ra sao."

Tiểu Đào tự nhiên là hiểu được, quả đào kia là hấn cố ý làm ra, cũng hiểu được tâm ý của hấn, đánh ra kéo này cũng là tính toán muốn tặng cho mình, chính là đồ vật quý trọng như vậy làm sao dám nhận đây a.

" ta nói không cần chính là không cần, ta không thích nhất chính là thiếu nhân tình của người khác"

Hoắc Trầm có chút phát sầu, hấn thích tiểu cô nương này tuy rằng chịu giúp hấn nấu cơm nhưng lại không chịu nhận lấy đồ hấn tặng, rõ ràng là còn khách khí với hấn đấy.

Như thế nào mới có thể làm cho nàng nhận ra tâm tư của mình đây? Hoắc Trầm cảm kéo, rũ đầu ở trong phòng yên lặng đi lại. Đi đi lại lại ánh liền dừng lại ở giày trên chân, đôi giày vải này là sư nương giúp hấn làm lúc sắp rời đi Thâm Châu, sư nương giúp hấn làm đi hơn hai tháng rồi, đi nhiều sắp rách mũi chân rồi, sợi chỉ khâu cũng sắp đứt rồi. Tinh quang trong mắt Hoắc Trầm loé lên, liền có chủ ý trong đầu. Trong thôn tiểu cô nương nếu đính hôn, đều phải tự mình làm cho vị hôn phu một đôi giày. Cho nhà chồng biết được tay nghề của bản thân như thế nào, cũng chính là đồ vật đính ước của hai người. Nếu Tiểu Đào chịu giúp hấn làm giày, kia không phải là thừa nhận nguyện ý gả cho hấn làm tiểu tửc phụ sao.

Hoắc Trầm trong lòng sóng ngầm nổi lên cuộn cuộn, đem kéo phóng tới tú kéo, bước đi ra bên ngoài. Tiểu Đào vừa mới đem bột ra đang ở không lại thấy hấn rồi đi, Tiểu Đào rửa sạch tay, lại cầm kéo lên nhìn, càng nhìn càng thấy thích, luyến tiếc không buông tay được, liền đến khi Hoắc Trầm vào trong rồi mà còn chưa phát hiện ra.

" Tiểu Đào, giày vải của ta sắp hỏng, hơn nữa cũng sắp lạnh nên làm một đôi giày nữa. Ta vừa ở tiệm vải bên cạnh mua một cuộn vải bố, ta đem cây kéo tặng cho muối, muối giúp ta làm một đôi giày, được không?"

(͡ ▽ ͡) ~ ▀ ~ (͡ ▽ ͡)

Thôi xong tiểu đào có hối hận chưa` ▽ ´

Chương 18

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiểu Đào trăm triệu không nghĩ tới, hắn sẽ nói ra lời như vậy, yên lặng mà buông kéo trong tay nàng có chút hối hận mấy ngày nay đến hậu viện nhà hắn.

Như thế nào bây giờ nàng cùng với hắn quan hệ lại không minh bạch thế này đây? Ngược mắt liếc nhìn Hoắc Trầm một cái, một bộ đáng hàm hậu, Tiểu Đào cảm thấy là mình suy nghĩ nhiều rồi. Hắn là một đại nam nhân lại suốt ngày rên rết, hắn là không biết làm gãy đại biểu cho ý nghĩa gì đi.

Hoắc Trầm gất gao khóa chặt ánh mắt trên người tiểu cô nương, thấy sắc mặt của nàng không tốt, tìm hắn liền chạy tới cô rồi. Tiểu Đào ngược lên liếc mắt nhìn hắn một cái, thậm chí còn không bắt gặp ánh mắt của hắn liền cúi đầu xuống, thà kéo, yên lặng đi tới bồn nước.

Hoắc Trầm cảm thấy trong lòng bất an, bỗng nhiên cảm thấy chính mình thật lỗ mãng, rốt cuộc Tiểu Đào vẫn là một cô nương, da mặt mỏng, tuổi lại nhỏ, sao có thể trắng trợn đáp ứng hắn.

Hoắc Trầm thất vọng mà xoay người ra chỗ khác, đem thất vai bổ ném bên cạnh giường đất, đi trở lại dựa vào khung cửa nhìn nàng, lăm bầm lâu bầu nói: "ta chỉ là... chỉ là bởi vì... gãy rất nhanh hỏng, không đi được nữa, mới muốn nhờ muội giúp. Cũng không có ý gì, nếu muội không vui liền thôi không sao, chỉ là kéo kia vẫn là tặng cho muội."

Tiểu Đào nhẹ nhàng thở dài, thấp giọng nói: "Hoắc đại ca, hôm nay chúng xong cho người nời màn thầu này. Về sau, ta không thể tới giúp người nấu cơm được, bởi vì..."

"đừng, đừng... Tiểu Đào, muội đừng như vậy, được không? Nếu ta chọc giận muội, muội đánh mắng ta cũng được, muội không tới nữa ta làm sao bây giờ a?" Hoắc Trầm lập tức luống cuống, quả nhiên là nóng vội không ăn được đậu hủ nóng, hắn muốn Tiểu Đào làm gãy cho hắn là muốn cho Tiểu Đào thừa nhận là nàng cũng thích hắn. Chính là hiện tại, lại làm cho nàng không chịu đến nhà hắn nữa, Hoắc Trầm hối hận đến xanh ruột.

Tiểu Đào sẽ không nói dối, không tìm được lí do nào thích hợp để lấy cớ liền im lặng, đơn giản là không nói chuyện nữa, đem bột nhào tốt để trên thớt, bắt đầu làm màn thầu.

"Tiểu Đào...Tiểu Đào..." Hoắc Trầm đi đến bên cạnh thớt, từ trên cao cúi xuống nhìn nàng, không biết nói gì cho tốt.

"người đi nhóm lửa đi, màn thầu nhào tốt, nước cũng phải sôi mới được." Tiểu Đào nhàn nhạt mở miệng, ngữ khí có chút nặng nề. 지은

"được" Hoắc Trầm ngoan ngoãn đi đến cửa bếp, thân hình cao lớn ngồi xổm xuống nhóm lửa. Trong lòng cực kì khó chịu, nhẹ nhẹ từng đợt đau: "Tiểu Đào, muội sau này còn tới giúp ta nấu cơm sao? Ta không muốn muội làm giúp cho ta gãy nữa, muội lại đến có được không?"

Thanh âm của hắn đặc biệt trầm thấp, mang theo chút uỷ khuất, cũng cần cầu.

Tiểu Đào không nói chuyện, chỉ yên lặng nặn bánh, từng bước một làm xong tất cả rồi cho vào nồi hấp, xem nhiệt khí trong nồi một chút, rồi rải vài bộ lên trên.

"tự người nhóm lửa đi, đem chỗ củi này đốt xong thì màn thầu cũng chín, ta đi trước."

Tiểu Đào liền đứng lên, cầm lấy rô buốt ra ngoài, lại bị Hoắc Trầm bước lớn chạy ngăn lại.

"Tiểu Đào, muội đừng như vậy được không? Ta xin muội, là ta không tốt, ta không đúng, ta không nên nói như vậy, ta cầu muội... được không đừng như vậy..." Hoắc Trầm sắp nói năng lộn xộn, vành mắt đỏ lên, gấp đến độ không biết làm sao chân tay cũng nhũn ra rồi.

Vừa rồi còn thân khí nam nhân, bỗng nhiên biến thành bộ dạng này, Tiểu Đào khó tiếp thu nói: "người đừng như vậy, Hoắc đại ca, vốn dĩ đến hậu viện nhà người là không đúng vốn dĩ là không nên tới. Mấy ngày nay cảm ơn người chiếu cố ta, qua tết trung thu, người mua đồ cũng ít đi, ta không cần bán cả ngày nữa tới trưa là có thể về nhà ăn cơm, về sau cũng sẽ không tới đây làm nóng đồ ăn trưa nữa."

"chính là ta làm sao bây giờ? Ta không có cơm ăn sao? Tiểu Đào, muội hãy tâm nhin ta chịu đói sao? Trong nhà không có ai nấu cơm, cha nương ta đi sớm bỏ lại ta một mình. Tiểu Đào ta biết muội thiện lương, khẳng định không đành lòng nhìn ta như vậy bữa đói bữa no đúng không?" Hoắc Trầm thật sự không còn biện pháp, chỉ còn cách mặt dày này thôi.

Tiểu Đào nhìn bộ dáng khổ sở của hắn, trong lòng cũng không chịu nổi. Tuy rằng nhận thức hắn thời gian không dài, nhưng là đã giúp đỡ nàng rất nhiều. Hôm qua còn mới vừa trả xong tiền, hôm nay liền không muốn nhận biết nữa, đây không phải là loại qua cầu rút ván sao?

Bình tĩnh lại, Tiểu Đào có chút tự trách rừ mắt nhìn gãy của Hoắc Trầm, thật sự là thùng một lỗ nhỏ, chỉ sợ không lâu nữa là không đi nổi nữa, chân cũng lộ ra ngón luôn rồi.

Một người thức khuya dậy sớm, kiểm từng đồng vát vát, nhưng đối với mình lại hào phóng lần đầu gấp liền cho mượn 50 văn. Hắn hào sảng rộng lượng, tự nhiên sẽ không vì một đôi gãy mà dài dòng đi.

Hoắc Trầm thấy tiểu cô nương không nói lời nào, chỉ cúi đầu nhìn chằm chằm mũi gãy của mình, liền vội vàng giải thích: "Tiểu Đào, đôi gãy này của ta thật sự sắp hỏng, đây là mấy tháng trước sư nương làm giúp cho ta, ta hiện giờ đang ở nhà, không thể nào đi vài trăm dặm đường để sư nương giúp ta làm đôi gãy bóng đi. Nếu muội không muốn, vậy thì đừng làm, coi như ta chưa nói gì cả, muội đừng giận ta có được hay không?"

Tiểu Đào nắm góc áo nghĩ nghĩ, nói: "nếu người không có gãy đi, ta có thể tìm người giúp người làm, chỉ cần người cầm đưa cho họ 5 văn tiền thôi. Hàng xóm nhà ta là Thôi nãi nãi là người khéo tay, làm gãy rất đẹp, rất nhiều người tìm đến bà nhờ giúp. Một đôi gãy vài phòng chừng chỉ mất một hai ngày là có thể làm tốt rồi."

Hoắc Trầm phát hiện Tiểu Đào giống như đã nguôi giận, vội vàng gất đầu không ngừng: "được, quá tốt rồi! Vậy muội mang cuộn vải này mang đi, 5 văn tiền cũng mang theo, nếu không đủ, mang nhiều chút cũng được."

Tiểu Đào liếc mắt nhìn bộ dáng của hắn một cái, xem ra thật sự là thiếu gãy đi. Kỳ thật nàng muốn nói, nếu hắn vui về đưa 5 văn tiền công, Thái lão nương cách vách cũng có thể làm cho hắn một đôi gãy. Chẳng qua, nếu mình nói như vậy, thật giống như không có ý muốn giúp người ta. Ở trong đám nhận của Tiểu Đào, Hoắc thợ rèn chính là ân nhân của mình, có thể giúp đỡ được gì nàng vẫn sẽ giúp.

Thấy sắc mặt của Tiểu Đào dần hoà hoãn xuống, Hoắc Trầm dò hỏi: "mùi thơm của bánh màn thầu thật thơm, chính là... là không có đồ ăn a...ta, ta đi mua một chút thịt cùng đồ ăn về, muội lại giúp ta làm một nời thịt hầm được không? Tết Trung Thu nhà ai cũng đều ăn đồ ngon, ta ở đây muốn ăn cũng không kịp ăn."

Hoắc Trầm mặt mũi tội nghiệp nói, Tiểu Đào yên lặng thờ dài, đem rô trong tay buông xuống, thấp giọng nói: "vậy người đi nhanh đi, đi nhanh về nhanh, đừng chậm trễ lâu la."

"a, được!" Mấy đen trong lòng Hoắc Trầm tan hết, vui mừng lên tiếng, như một trận gió vui về chạy ra ngoài.

Tiểu Đào đem củi bỏ thêm vào bếp, ngồi ở băng ghế nhỏ yên lặng nhìn ánh lửa, có chút tâm thần không yên. Đến tốt cùng trong lòng rồi rắm cái gì, chính nàng cũng không rõ.

Ngoài cửa, tiếng bước chân hữu lực vang lên, là Hoắc Trầm cầm theo một khối thịt to cùng hai cây củi cá to trở lại. Vừa vào đến cửa, ánh mắt sáng ngời của hắn đi tìm thân ảnh nhỏ xinh của tiểu cô nương kia, trước bếp không có, cạnh bàn cũng không có, trong phòng bếp góc nào cũng nhìn không ra.

Hoắc Trầm trong lòng bùm một tiếng, sắc mặt liền suy sụp, đem đồ trên tay để lên bàn, hắn đi tới phòng bên cạnh, lại đột nhiên dừng trước cửa. Cô nương làm hắn lo lắng đau lòng giờ phút này đang ngồi

trên giường đất, cầm giấy bản cắt thành hình của đế giày, ước lượng lớn nhỏ, lại dùng kéo cắt vải bố ước lên trên.

Hoắc Trầm đột nhiên mỉm cười, khoe môi cong lên, ngọt ngào, ấm áp cảm xúc như muốn bay lên. Về sau hẳn đều không muốn biết đáp án là gì nữa, chỉ cần nàng còn muốn đến hậu viện ngà hẳn, chịu giúp hắt nấu cơm, thời gian lâu, tự nhiên nước chảy thành sông.

Tiểu Đào cắt xong miếng vải, nhẹ nhàng vuốt nhẹ lên quả đào trên kéo, thật đúng là dùng rất tốt, lại muốn mua rồi. Quay đầu qua, lại nhìn thấy Hoắc Trầm đang đứng trước cửa mỉm cười, liền ngượng ngùng đỏ mặt: "người cười cái gì? Trong thôn của chúng ta có quy củ, nếu đem vải cho người khác làm hộ giày làm y phục, vải còn thừa lại đều không thể mang về. Người đem cuộn vải quá lớn, nếu cầm đi liền bị thiệt lớn rồi, vừa rồi là ta giúp người làm đôi giày, về một cái đế giày, rồi cắt một miếng vải đủ dùng là được."

Hoắc Trầm đi tới, cũng ngồi trên giường đất, tuy là không dám ngồi gần bên cạnh nhưng lại giống như người một nhà đang ngồi bên nhau làm việc nhà.

"Ta không có cười cái này, ta cười là tay nghề của ta tốt. Thế nào, cắt vải rất tốt đi, muội có vừa lòng với cây kéo này không?"

Tiểu Đào thấy hẳn nói là kéo, liền không cảm thấy xấu hổ, cũng đi theo nở nụ cười: "thật sự kéo rất tốt, ta đặc biệt muốn mua, người ra giá bán cho ta đi."

Hoắc Trầm nhìn bộ dạng yêu thích không buông tay của tiểu cô nương, trong lòng càng cao hứng, giống như đang thực sự nghiêm túc suy nghĩ, nói: "đầu tháng sau là sinh thần của ta, là hơn nửa tháng nữa, muội hằng ngày vào buổi trưa tới giúp ta làm bữa trưa, đây là giá của ta để ra."

Tiểu Đào nín mọi nghĩ, cảm thấy mua bán này thật là có lời a. Làm hơn nửa tháng, được một cái kéo tốt dùng cả đời. Chẳng qua, nàng có chút lo lắng ở đây...

"chính là nếu ta mỗi ngày tới khẳng định sẽ bị người khác nhìn thấy, đặc biệt là Trần đại thúc bán thịt đối diện"

Hoắc Trầm đứng dậy, cau mày đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài, bỗng nhiên vui mừng quay đầu lại: "như vậy đi, ta đem cửa sau viện mở ra, muội từ ngõ nhỏ đi vào, đi ra ngoài đường rồi trực tiếp đi vào hậu viện, không sợ bị người khác nhìn thấy."

Tiểu Đào cũng đứng dậy đi ra bên ngoài nhìn, quả nhiên thấy tường viện phía đông có một cửa gỗ, phía trước cũng không có chú ý thêm nữa. Nàng mỗi ngày đều trên trần đi lại, đương nhiên là biết cửa tiệm rên này cùng với hàng tương Thái gia cách nhau một cái ngõ nhỏ. Nàng cũng từng đi qua ngõ nhỏ đấy, không có nhà nhiều, rất yên tĩnh ngõ nhỏ cũng không dài, rất nhanh là có thể đi qua một ngõ khác trên trần.

"được, nếu như vậy ta đầu tháng sau ta đảm bảo làm cho người một bát mì trường thọ thật ngon."

Hoắc Trầm vui sướng gật đầu, nhìn tiểu cô nương đang làm cơm, trong lòng thiên hồi bách chuyển thậm cảm thán chính mình thông minh, gần đây đầu óc hẳn thật nhanh nhạy a! Hơn nửa tháng đủ để thăm dò tâm tư của nàng, cũng có càng nhiều cơ hội làm đồ tốt cho nàng làm nàng vui vẻ. Nếu nàng không chịu muốn, liền để trong nhà dùng, chờ nàng dùng đủ còn còn bỏ được để sang một bên hay sao?

Hai người ở cạnh nhau, số lần ăn cơm nhiều lên, thành thói quen có hẳn bên cạnh. Sinh thần lần này liền cùng nàng nói rõ, nàng có thể sẽ đáp ứng hẳn cầu hôn a.

Hoắc Trầm tâm hoa nộ phóng càng nghĩ càng vui.

* góc văn hoá:

Trong văn hóa ẩm thực Trung Hoa, mì trường thọ không chỉ ngon mà còn có ý nghĩa quan trọng đặc biệt. Trước đây khi món mì trường thọ ra đời, người Trung Quốc đã thay thế nó cho món bánh sinh nhật trong dịp mừng tuổi mới của một ai đó. Bởi theo người Trung Quốc quan niệm, ăn một bát mì trường thọ với hy vọng sẽ cầu chúc cho người đó mạnh khỏe, sống lâu trăm tuổi vậy. Trải qua thời gian, mì trường thọ không chỉ có ý nghĩa trong việc chúc mừng sinh nhật mà nó còn được người ta chú ý đưa vào danh sách những món ăn phải có trong dịp đầu năm mới nữa. Những sợi mì dài, dài có ý nghĩa cho một năm mới sống khỏe, tuổi thọ ngày càng tăng. Khi ăn, người Trung Quốc thường thêm một quả trứng gà vào mì trường thọ, vì trứng gà có hình tròn, tượng trưng cho sự viên mãn. Cũng có người nói, trứng gà tượng trưng cho sinh mạng. Mì trường thọ và mì thường không giống nhau lắm, sợi mì trường thọ thường tương đối dài. Khi ăn mì trường thọ, phải ăn một hơi hết cả sợi mì và trước khi đưa mì vào miệng, không được cắn đứt sợi mì. Nét độc đáo trong văn hoá này ngày nay vẫn được người Trung Hoa duy trì và mang ý nghĩa đặc biệt trong đời sống tinh thần của họ. Chính bởi ý nghĩa đặc biệt này, mà mì trường thọ không chỉ được người Trung Hoa yêu thích, nó còn được nhiều du khách từ khắp nơi tìm đến thưởng thức với mong muốn được sống trường thọ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Dại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ở trong nhà Hoắc Trầm ăn một bữa cơm củ cải hầm thịt, một nồi mằn thầu thơm thơm mềm mềm cũng xong. Ăn cơm no, Tiểu Đào liền đem tất cả đường táo cùng xâu quả còn thừa lại đều đưa cho Hoắc Trầm, đem kéo bọc lại thật kỹ, đem miếng vải đã cắt tốt cũng bỏ vào rồi, dùng giấy bao lại để vải không bị bị bẩn, Tiểu Đào mới chậm rãi đi ra ngoài.

Hoắc Trầm tự nhiên là sẽ không cảm không đường táo của nàng, đưa nàng không thiếu một văn, còn đưa 5 văn tiền giấy, lại cố đưa thêm 10 văn tiền, Hoắc Trầm nói: "lão nhân gia đã có tuổi nhưng vẫn phải kiếm sống không nên bạc đãi bà."

Trên đường trở về nhà, Tiểu Đào vẫn còn cân nhắc, Hoắc thợ rèn thật là một người chân thành lương thiện, chính là có chút lỗ mãng, rồi đi quê hương nhiều năm giống như là không hiểu phong tục cùng quy củ ở nhà.

Bên ven đường có người thu hoạch đậu nành, một già một trẻ có lẽ là hai cha con, một bên cắt đậu, một bên khen không dứt lưỡi hái trong tay: "Hoắc thợ rèn tay nghề thật tốt, cắt gốc đậu giống như cắt đậu hũ vậy, trước kia mất ba ngày mới làm xong, bây giờ chỉ cần một ngày là xong."

Người trẻ tuổi nói, ông lão tóc hoa râm tiếp lời nói: "đúng vậy nhìn tiểu tử này thật có tiền đồ. Năm đó lão Hoắc thợ rèn đi sớm, Tiểu Hoắc cũng không có tráng kiện như bây giờ, trông lúc đấy cao cao gầy gầy, ai cũng cảm thấy đáng tiếc, nghề này của Hoắc gia thế là thất truyền rồi. Lại không nghĩ rằng, hần bỏ đi tám năm là đi bái sư học nghệ, hiện giờ tay nghề này, so với cha hẳn mạnh hơn nhiều."

Tiểu Đào vừa đi vừa nghe, đuôi tay sờ sờ gấu trong rỏ, trong lòng cười thầm: lưỡi hái của các người tính là gì, kéo của Hoắc thợ rèn làm cho ta mới là bảo vật a.

Đi đến cửa nhà của Thôi nãi nãi, Tiểu Đào đang muốn nhắc chân bước vào, bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, nàng nói với Thôi nãi nãi như thế nào bây giờ?

Làm giấy cho một nam nhân trên trần trên, cho dù là giúp người ta kiếm thêm thì chuyện kia không cần nói cũng có thể biết được. Thôi nãi nãi tay nghề rất tốt nhưng lại là người không biết giữ mồm miệng, thích nhất là cùng những tam cô lục bà ngồi với nhau.

Vừa rồi nhắc tới Thôi nãi nãi với Hoắc Trầm, chỉ nghĩ tới lão nhân gia tay nghề tốt, lại quên người trong thôn thích nhàn ngôn toái ngữ. Lúc này Tiểu Đào đang đứng trước cửa khó xử, nàng chỉ là muốn giúp bà kiếm thêm một chút sinh ý, chuyện này vốn không có gì, nhưng bị những lão bà từ kia truyền miệng nhau, truyền đến truyền đi không cùng thành có.

"Tiểu Đào, đứng ở cửa làm gì đấy? Tiến vào nha." Thôi nãi nãi vén rèm cửa ra nhìn thấy Tiểu Đào đang đứng ngốc pang trước cửa, liền cao giọng hô lên gọi nàng. Tiểu Đào sợ tới mức giật mình, vội vàng nói: "không được, Thôi nãi nãi, con mới họp chợ về, đi ngang qua cửa nhà ngài con phải về nhà ngay."

Tiểu Đào chạy một mạch về nhà, lại sợ bị nương nhìn thấy đồ vật trong rỏ, liền lập tức đi về phía phòng ngủ. Thật tốt, hai tiểu muội muội cũng không có ở trong phòng, nàng đem kéo ra, đem gấu dưới giường. Sau đó lại cầm miếng vải lên gất gao cầm chặt, tìm mọi chỗ có thể giấu đồ, muốn ngày khác lại nghĩ cách.

"Tiểu Đào, hôm nay bán tốt không? Sắp trung thu rồi có phải người đi mua hàng rất nhiều hay không?" Diệp thị đi đến.

Tiểu Đào thấy mảnh vải trên tay vô pháp cất giấu, chỉ đơn giản ném vào giường đất: "nương, giấy của cha cũng cũ rồi, con mua một chút vải, làm cho cha một đôi giày."

Diệp thị gật gù đầu, cầm lấy miếng vải nhìn xem: "ai u, vải này vẫn vải nghiêng là vải quý a, khuê nữ nhà ta thật hiểu thuận, vốn dĩ nương cũng muốn làm cho cha con rồi. Trời cũng sắp lạnh, còn phải làm cho các con chút y phục cùng giày, con lại nghĩ đến làm giày cho cha trước. Cha con mà biết khẳng định sẽ cao hứng đến chết mất."

Tiểu Đào lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, tim đang treo cao cũng được thả lỏng, lại cảm thấy mình nói dối thật xin lỗi cha nương: "nương, hai ngày nay bán hàng rất tốt bán cũng được nhiều, con muốn mua vài thước vải, có được không nương."

Diệp thị sờ đầu nữ nhi vui mừng cười: "Tiểu Đào nhà ta thật hiểu chuyện, bắt quá..." Diệp thị muốn nói lại thôi, có chút khó mở miệng, Tiểu Đào có chút buồn bực mở miệng nói: "nương, nói với con còn gì mà khó mở miệng nói a? Có chuyện gì người cứ nói thẳng với con."

Diệp thị lời kéo tay Tiểu Đào ngồi trên giường đất: "Tiểu Đào, trong ba tỷ muội con là lớn nhất. Trước kia, đều là làm y phục mới cho con, con mặc chật liền đưa lại cho Tiểu Liễu cùng Tiểu Anh mặc. Chính là hiện tại, Tiểu Liễu so với con cao hơn, mặc lại không vừa y phục của con nữa. Nương nghĩ, năm nay làm cho Tiểu Liễu một bộ áo bông mới, dài rộng một ít, sang năm nó mặc nhỏ liền đưa cho con. Kỳ thật nương cũng biết, nhà chúng ta tiền tiêu hàng ngày là do con kiếm ra, theo lí là phải làm cho con bộ y phục mới nhưng hiện tại trước mắt..."

Tiểu Đào ngây thơ cười, lắc lắc tay mẩu thân: "nương, cái này thì có gì phải ngượng ngùng a, con mặc đồ mới nhiều năm như vậy. Hiện tại mặc lại đồ của Tiểu Liễu cũng không có tính là gì, nương làm cho muội ấy đi, Tiểu Liễu lớn nhanh, phòng chừng đồ đến mùa đông liền nhỏ lại a, đầu xuân năm sau là con có thể mặc được rồi."

Con nhà nghèo, chuyện ăn mặc đều là như vậy. Tiểu hải từ đều không có được may đồ mới đều là mặc lại đồ cũ của ca tỷ tỷ. Mặc dù Điền Tùng là nhi tử duy nhất trong nhà nhưng cũng không làm y phục mới cho hắn, Diệp thị đem y phục của Điền Anh mang sửa sang lại làm áo trong bởi vì màu sắc đều là hợp với nữ nhi thật sự nam hải không thể khoác ra bên ngoài mặc được.

Còn nhi tử nhà mình thì y phục đã không nhìn rõ được bộ dạng ban đầu nữa rồi, vá chằng vá đụp, các miếng vá chồng chất lên nhau. Diệp thị định sẽ cắt một miếng vải tương đối tốt may cho tiểu nhi tử một áo nhỏ cấp cho hắn mặc.

Sau khi Diệp thị ra ngoài, Tiểu Đào liền tỉnh tâm suy nghĩ bỗng nhiên phát hiện đôi giày này của Hoắc thị rên thật dễ giải quyết. Chỉ cần nâng ngày mai lại lên trần trên mua một miếng vải giống y hệt như vậy, không phải có thể quang minh chính đại làm giày ở nhà sao.

Nương cùng muội muội đều nghĩ rằng mình đang làm giày cho cha, nàng liền có thể một lúc làm hai đôi. Thời điểm đưa giày cho Hoắc Trầm liền nói là Thôi nãi nãi làm không phải là được rồi sao? Thật là một công đôi việc.

Làm giày vài đầu tiên là phải cần làm đế giày tốt, đầu tiên là phải dán đế giày, tìm một tấm ván gỗ phẳng lại đi tìm thêm vài vụn, rồi đi làm một chén hồ dán. Lấy một miếng vải bố thô lớn nhất lót xuống dưới sau đấy lại quét lên một tầng hồ dán, rồi lại chồng một lần vải vụn lên trên, vải vụn thừa ra bên ngoài liền dùng kéo cắt bỏ,

Tiểu cô nương làm việc thập phần nghiêm túc, không cho phép được sai một lỗi nhỏ, không giống như lão thái nhà bên tuy ý chấp và lung tung đế giày cũng nhanh hòng hơn.

Vải vụn nhỏ nhưng Tiểu Đào làm thật nghiêm túc, không có một chỗ nào có kẽ hở, cũng không có quá dày, làm như vậy về sau đi đế giày mới thoải mái.

Sau khi làm xong nàng nâng tấm ván gỗ ra viện phơi nắng, lúc này lại gặp Điền Liễu đi gánh củ cho lợn về: "đại tỷ, làm đế giày thật to a chỗ này đủ làm liền mấy đôi a."

Tiểu Đào sợ bị biểu tình của mình bán đứng quay lưng lại với Điền Liễu nói: "đã mất công làm thì làm lớn một chút về sau từ từ dùng."

Điền Liễu cũng không nghĩ nhiều, đem sọt rau đại bỏ ra liền lấy dao băm xuống. Thành công thoát một kiếp Tiểu Đào chậm rãi thở ra một hơi, rồi bỗng nhiên phát hiện từ khi nhận thức Hoắc Trầm nàng giống như có rất nhiều điều bí mật người trong nhà.

Tiểu Đào trong lòng âm thầm quyết định về sau không thể đáp ứng những chuyện như thế này của hắn. Tục ngữ thường nói, thường đi trên bờ sông, nào có không ướt giày! Càng nhiều thêm bí mật khẳng định sẽ có lúc bị phát hiện.

Com chiều là ăn sủi cào nhân rau đại, vừa ăn Tiểu Đào vừa nghĩ đến chuyện đáp ứng với Hoắc Trầm sự tình kia. Phải làm com hơn nửa tháng đấy, không thể mãi là thịt hầm với mận tàu đi, như thế khẳng định Hoắc Trầm sẽ chê cười nàng cho rằng mình chỉ biết làm hai thứ đấy.

Ở nhà chủ yếu là Diệp thị nấu com, tay nghề của Tiểu Đào không có chỗ thi triển, trước nhất vừa lúc có cơ hội, nàng tính toán sẽ đem trù nghệ bản thân ra thi triển một lần.

Ngày mai làm cái gì bây giờ? Cho hắn khiếp sợ một phen đây.

Tiểu Đào thời điểm nằm trên giường đất chuẩn bị ngủ trong đầu vẫn có câu hỏi này. Trước kia nàng cảm thấy Hoắc thị rên là người thật đáng sợ, sau khi thấy tay nghề phi thường tốt đặc biệt ghê gớm đặc biệt phát ra ánh sáng.

Nhưng là, tiểu cô nương cũng là có tâm tư hiểu thấu cũng muốn ch người khác lau mắt mà nhìn. Vì thế, trước khi nhắm mắt lại ngủ trong đầu đều là com canh. Sau đó, miệng nhỏ còn lẩm bẩm hai câu.

Lần đầu tiên nghe thấy tỷ tỷ nói mớ, Điền Liễu cảm thấy thập phần thú vị, thăm dò thò đầu lại gần nghe thử nghe cũng không rõ, điều chỉnh lại một chút tư thế lại muốn cẩn thận nghe lại một lần nữa, Tiểu Đào lại không nói nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau, Điền Liễu liền cười hi hi hỏi nàng: "tỷ ngày hôm qua tỷ nói mớ a, có phải có tâm sự gì đó hay không?"

Tiểu Đào hoảng sợ, bắt lấy tay Điền Liễu: "tỷ nói gì?"

Điền Liễu đắc ý vênh miệng nhỏ: "như thế nào? Sợ không?muội càng không nói cho tỷ biết"

"Tiểu Liễu, muội sao lại có thể như vậy? Chúng ta là tỷ muội tốt nha, muội như thế này không phải là làm ta khó chịu sao?" Tiểu Đào liền lập tức nóng nảy, nàng đặc biệt muốn biết đêm qua nàng nói mớ cái gì, có hay không hai chữ "thị rên" a.

Điền Anh bị đánh thức xoa xoa mắt, hằm hằm hồ hồ nói: "đại tỷ, tỷ đừng nghe nhị tỷ nói bậy ngày hôm qua lúc tỷ nói mớ muội cũng chưa có ngủ, nhị tỷ căn bản không có nghe thấy rõ, muội cũng nghe không rõ."

Điền Liễu cười ha ha nhìn về mặt kinh hoàng của đại tỷ, cả, thấy đặc biệt có ý tứ. Chắc chắn còn có bí mật gì đó trong lòng đêm đêm liền nói mớ?

Tiểu Đào hung hăng trừng mắt liếc nàng một cái, mặc tốt xiêm y, đến phòng bếp đi tìm nương.

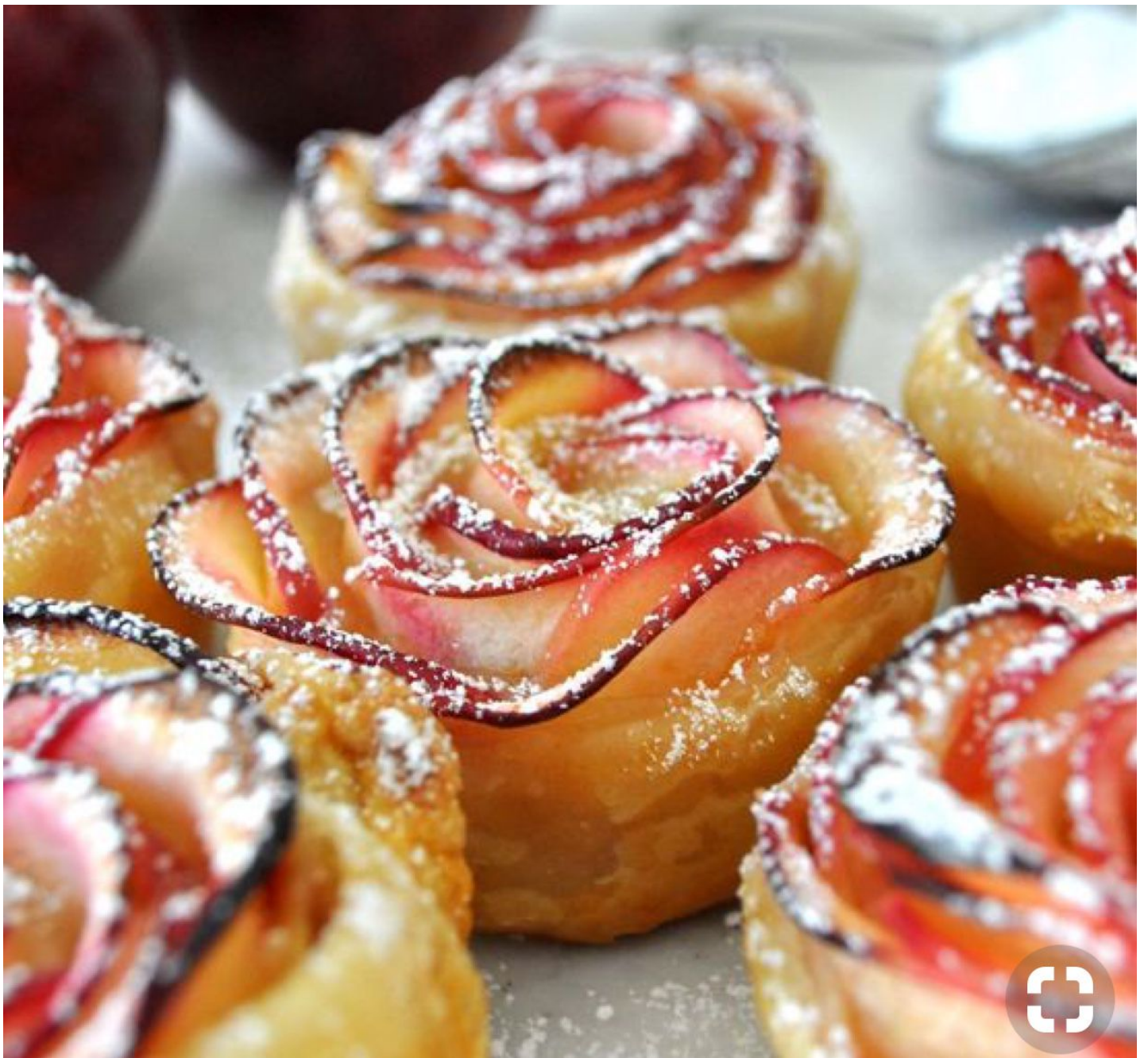
"Tiểu Đào, sắp tới trung thu mọi người mua đường táo cũng nhiều lên, nương làm cho con 60 văn hàng bán, bán không hết cũng không sao thời tiết bây giờ lạnh hơn để qua đêm cũng không sao, đây là hai cái bánh táo xếp mang đi giữa trưa nhớ ăn." Diệp thị đã giúp Tiểu Đào thu thập tốt đồ vật, ăn qua com sáng liền đưa nàng ra cửa.

Tối gần buổi trưa, hắn lại không hề chỵên tâm làm việc, đánh vài cái, liền ngẩng đầu nhìn xem cửa ở hậu viện, yên lặng chờ đợi thân ảnh kia đi đến.

Sủi cào nhân rau:

Tim không thấy được bánh tào xếp dành lấy bánh tào này vậy:

Bạn đang đọc truyện *Dại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hoắc Trầm không đếm được lần thứ bao nhiêu quay ra cửa sau nhìn xem, rốt cuộc cũng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia. Đầu tiên là dò xét xung quanh viện thấy an tĩnh không có gì bất thường, lúc này mới lĩnh hoạt tiễn vào sân thuận tay đem cửa đóng lại.

Nàng cũng không dám đi ra cửa tiệm bên kia nhìn thử, lập tức đi vào phòng bếp đóng cửa lại thật kỹ, sợ có người bất ngờ xông vào viện.

Hoắc Trầm cười ha ha, không hề hướng tới hậu viện nhìn xung quanh, trong lòng nghĩ: Tiểu Đào nhìn thấy biến hoá trong phòng bếp, sẽ có biểu tình như thế nào đây? Khoé miệng ngậm ý cười, nâng đại thiết chủy gõ đến hăng hái.

Tiểu Đào vừa vào đến phòng bếp, liền giật mình. Trước kia trong phòng bếp trống rỗng, cái gì cũng thiếu, hôm nay lại khác hoàn toàn. Trên thớt đặt một miếng thịt ba chỉ, ít mỡ lại nhiều thịt, bồn gỗ lớn bên cạnh thả đầy cá tẩm, đậu que, dưa chuột, rau hẹ, hành lá....

Nàng đương nhiên là không biết, khi nàng còn chưa đi vào chợ, chuyện đầu tiên khi Hoắc Trầm mở cửa chính là chạy ra chợ mua đồ ăn. Trong nhà không có rô hán liền bụng cái bồn gỗ lớn mang đi, chỉ cần là bán đồ ăn là hán mua, không cần biết đây là loại gì, hán đầu mua vài cân. Thời điểm trở về, ở cửa hàng thịt lợn của Trần thịt lợn mua hai khối thịt lớn.

Trần thịt lợn thấy hán về mặt hưng phấn, còn nhin không được trêu chọc vài ㄣ câu,,không chỉ mặt nói thẳng ra chỉ nói là Hoắc Trầm càng ngày càng có bản lĩnh, vừa có một tay nghề rèn sắt tốt lại còn có một tay trù nghệ tốt.

Hoắc Trầm cũng không cãi cò, trên mặt đều là vẻ đắc ý dạt dào, xách đồ chạy về nhà. Sau đó lại tưởng tượng ra vẻ mặt của Tiểu Đào khi nhìn thấy đồng đồ này trong phòng bếp, sẽ có biểu tình như thế nào.

Tiểu Đào chạm nhẹ chậu đồ ăn, ngồi trên băng ghế nhỏ nhẹ giọng nở nụ cười, thợ rèn nhìn tâm thô nhưng biện pháp này làm nàng rất hài lòng.

Chuyện này không tồi, vừa vặn có cơ hội bộc lộ tài năng. Nàng biết Hoắc Trầm thích ăn thịt, vốn định hôm nay sẽ làm hoành thánh cho hán ăn, thời điểm từ nhà đến đây nàng đã cố ý đến vườn rau lấy một ít hành lá đến đây. Nếu hán ở đây đã chuẩn bị đầy đủ, lần tới đến đây nàng sẽ không cần phải mang đồ ăn đến đây nữa.

Tiểu Đào trước tiên đem thịt rửa sạch rồi cắt thành miếng nhỏ, sau đó bỏ lên thớt băm nhỏ thành thịt vụn.

Hoắc Trầm làm việc trên cửa tiệm cảm thấy có điểm buồn bức, Tiểu Đào đã vào nhà hán một lúc rồi nha, nóc nhà cũng có khói bếp bay lên nha nhưng mà hán chờ lâu như vậy sao còn chưa ngửi thấy mùi thịt bay ra a.

Hoắc Trầm tò mò ngừng đại chủy trong tay lại, lại phát hiện từ hậu trạch truyền đến tiếng thích thích giống như đám lên cái gì vậy. Đây là có chuyện gì? Tiểu Đào bắt đầu theo hán học nghề rèn sao?

Hán bên này dừng tay, âm thanh trong phòng cũng ngừng, hán dựng lỗ tai lên nghe ngóng nhưng cũng nghe thấy gì thêm. Hoắc Trầm cho rằng mình nghe nhầm liền vung đại thiết chủy tiếp tục làm việc, hán bên này động tĩnh vừa vang lên, âm thanh trong phòng kia cũng vang lên.

Hán lại tò mò ngừng tay, âm thanh kia cũng theo sát dừng lại. Hoắc Trầm bật cười, không biết đây là Tiểu Đào đang làm gì cùng hán chơi sao. Cuối cùng nhin không được lòng hiếu kỳ, buông đại chủy đi nhanh đến phòng bếp.

" Tiểu Đào, hôm nay có món gì ngon a? Làm sao mà nửa ngày rồi mà chưa thấy muối nhóm lửa đây." Thợ rèn thăm dò nhìn lên, rốt cuộc biết được chuyện gì đang xảy ra, nguyên lai là tiểu cô nương đang băm thịt trên thớt.

" hôm nay ta tính làm hoành thánh, người vừa rồi làm sao vậy? Làm việc sao không đánh cho tốt, chốc lại đánh chốc lại dừng." Tiểu Đào dẩu miệng nhỏ gậm trùng mắt nhìn hán, vốn là muốn dùng âm thanh hán rèn sắt để át đi tiếng băm chặt của chính mình, ai ngờ gia hoà này lại không phối hợp đến vậy, lúc gõ lúc dừng. Thăm dò nhìn lên cửa hàng, cũng không có khách vào mua, không biết hán đang làm gì.

Hoắc Trầm cười ha ha: " ta nào biết muối đang băm thịt làm nhân a, ta không nghĩ ra muối đang làm gì, liền muốn nghe lên một chút chính là lúc dừng thiết chủy lại, âm thanh của muối cũng dừng ta liền gõ, muối cũng gõ lên, ta còn nghĩ chơi rất vui đấy."

Hoắc Trầm trong lòng thầm nghĩ: thật là có cảm giác phu xướng phụ tuỳ mà.

" có gì mà nghe, người còn muốn ăn trưa hay không? Mau trở về làm việc, đừng đứng ở đây cản trở a" Tiểu Đào kiêu thanh nói.

" ại, được! Muội yên tâm đi, ta đảm bảo làm việc đến khi nóc nhà bốc khói mới thôi" Hoắc Trầm giơ cánh tay cơ bắp cuộn cuộn lên vỗ ngực chứng minh bản thân bản lĩnh đầy người.

Tiểu Đào bị hán chọc cười: " nhìn người a, người mau đi đi, ta ở đây làm cũng rất nhanh liền xong rồi."

Hoắc Trầm vui mừng trở lại làm việc, đem lưỡi hái đã đánh tốt ném sang một bên, lại kẹp ra một khối sắt đã nung đỏ tính toán làm một cái dao phay.

Âm thanh leng keng leng keng hết đợt này đến đợt khác, rất nhanh Tiểu Đào liền trộn xong nhân thịt, nhanh nhẹn cán vỏ gói hoành thánh. Cùng lúc đó, nhóm lửa đun nước như vậy gói xong hoành thánh thì nước cũng sôi, rất nhanh liền đun chín.

Hoắc Trầm bên này hiệu suất làm việc cũng không thấp, sắt nung trong tay hán bị gõ đến biến dạng tròn tròn lại bẹp dẹp. Làm đến khi không sai biệt lắm liền quăng trở lại lò nung lại lần nữa, lại lấy một khối sắt khác ra đánh lên, luân phiên thay đổi rất nhanh liền làm xong hai cái dao phay.

Ngẩng đầu nhìn nóc nhà bay lên khói bếp, Hoắc Trầm giơ tay lên lau trán một cái đem cửa sắt của tiệm đóng lại, bước vào tây phòng hậu viện. Vừa một phen làm việc thống khoái đánh ra liền một lúc hai thanh dao phay, tuy rằng có chút mệt ra một thân mồ hôi nhưng tâm tình của hán thật sung sướng.

Sợ mùi hôi bị Tiểu Đào chê cười, hán trước tiên đến tây phòng dùng khăn ướt lau khắp mặt cùng trên người, mặc một cái áo không tay rồi mới tiến đến phòng bếp.

Tiểu Đào tay vừa mới chạm nắp nồi tính mở ra xem, thấy hán tiến vào liền mỉm cười, nhấc nắp nồi lên dùng muỗng quấy nhẹ hoành thánh trong nồi: " người đến thật đúng lúc, có phải nghe mùi rồi tới hay không, vừa vặn sắp xong rồi."

Hoắc Trầm cười nói: " đúng vậy, mùi thơm như vậy ta ngại thấy liền chạy tới. Làm nhiều như vậy a, quả tuyệt vời! Từ tháng giêng ta chưa được ăn thêm một lần nào nữa."

Nhiệt khí trong nồi làm cho khuôn mặt của Tiểu Đào hồng lên, mềm mềm trắng trắng đặc biệt xinh đẹp. Hán để nắp nồi sang một bên, bởi vì hoành thánh mau chín lại thêm một lần thêm củi, ngồi trên băng ghế nhỏ, Tiểu Đào ngửa đầu nhìn hán nói: " làm hoành thánh (sủi cào) so với làm cái khác phí chút sức, nhà bình thường đều lười làm món này. Ta có làm hai loại nhân, trưa ăn nhân là cà tím với thịt, bên kia là một nồi nhân rau hẹ với trứng gà đợi đến tối người lại ăn."

" a, buổi tối không có thịt ăn sao...là ta mua không đủ thịt cho muối làm hay sao?" Thợ rèn có chút thất vọng, thật vất vả mới có được cơ hội ăn cho đỡ thèm, hán hận không thể ăn một lần hết sạch thịt luôn đấy.

Tiểu Đào bật cười: " giữa trưa ăn thịt, buổi tối vẫn là đừng nên ăn thêm thịt ta sợ người buổi tối ăn thịt nhiều bị đầy bụng. Người nếu thích ăn thịt, giữa trưa có thể ăn nhiều thêm một chút, dù sao buổi chiều người vẫn còn phải làm việc đấy."

Nguyên lai là do Tiểu Đào lo lắng cho thân thể mình nên mới không cho mình ăn thịt, sợ buổi tối ăn nhiều mà khó chịu, Hoắc Trầm vui mừng mà nở nụ cười: " Tiểu Đào muối thật tốt, suy nghĩ thật chu đáo. Cô nương tốt giống như muối thật đúng là tìm không dễ."

Hán không dám nói quá mức, cũng không dám nói đến chuyện cưới gả lĩnh tình nữa chứ, nhưng là, khen Tiểu Đào tốt tóm lại là không sai, hán biết Tiểu Đào thích nghe lời này.

Quả nhiên, vốn khuôn mặt đã hồng hồng bởi hơi nóng trong bếp bây giờ lại càng thêm đỏ. Lông mi thật dài rũ xuống ngưng đọng mà vui sướng nói: " nào có như người nói tốt vậy bắt quá ta chỉ là biết nấu cơm thôi. Chẳng qua là người làm nghề rèn kia có thể kiếm tiền còn ta chỉ biết nấu cơm, lại kiếm không ra tiền."

"Kiếm tiền là chuyện của nam nhân, muội là nữ nhân làm sao phải kiếm tiền? Bất quá, muội nếu muốn dựa vào tay nghề kia để kiếm tiền thì muội có thể mở tiệm cơm a. Ta có thể giúp muội thuê mặt tiền cửa hiệu." Hoắc Trầm không biết làm thế nào để Tiểu Đào có thể gả đến nhà mình,, nhưng chuyện có thể làm cho Tiểu Đào vui vẻ hẳn đều nguyên ý thử. Tiểu Đào mãnh liệt gật đầu, hai tròng mắt phát ra ánh sáng tựa như sao nhưng trong giây lát liền âm thầm xuống: "không được a, tay nghề này của ta nấu ở nhà còn được còn ra ngoài mở tiệm cơm, sợ không ai tới ăn đâu hơn nữa ta ㅈ|은 cũng không thuê nổi mặt tiền cửa hiệu trên trấn."

"không phải ta nói thuê giúp muội sao?"

Tiểu Đào yên lặng lắc đầu, vớt hoành thánh trong nồi ra đựng đầy một chén lớn liền đưa cho hắn: "ngươi có thể giúp ta tìm cửa hàng nhưng cũng không thể để người trả cả tiền thuê nha. Qua tết trung thu, đường táo xấu quả khẳng định bán sẽ ít hơn một chút. Kỳ thật ta cũng nghĩ tới bán chút thức ăn, chỉ là không dám nếm thử. Hoắc đại ca, mười ngày này ta sẽ thay đổi đa dạng các loại đồ ăn cho ngươi, ngươi nếm thử xem, xem ta có thể mang cái nào ra ngoài bán."

Hoắc Trầm vui mừng quá đổi, Tiểu Đào thế nhưng muốn biến đổi đa dạng đồ ăn cho hắn nha. Đối với lộc ăn từ trên trời giáng xuống thế này hắn không biết hình dung sự vui sướng trong lòng mình bây giờ thế nào.

"thật tốt quá Tiểu Đào ta trước kia vẫn cảm thấy ông trời đối xử bất công với ta, ta hiện tại mới hiểu được. Kỳ thật, là muốn lưu lại ngày lành ở phía sau. Muội nói xem muội có phải là tiểu tiên nữ bên người Quan Âm Bồ Tát, cố ý xuống đây cứu ta hay không?"

Tiểu Đào bưng đến một chén hoành thánh ngồi vào bên cạnh bàn, bị hắn chọc cho cười khanh khách không ngừng: "trước kia ta nghĩ người hàm hậu ít nói, hiện tại phát hiện kỳ thật người nói thật nhiều."

Hoắc Trầm cười hắc hắc, gấp hai miếng hoành thánh trong bát to ra bỏ vào chén đựng dấm, chấm qua dấm lạnh một chút, cúi đầu vì hình tượng của bản thân mà giải thích: "thật sự trước giờ ta không thích nói chuyện, trước kia bọn họ đều nói ta giống cha ta, không thích nói nhiều. Nhưng ta không biết vì sao chính là đặc biệt thích cùng muội nói chuyện. Thời điểm cùng muội nói chuyện tâm tình đặc biệt tốt."

Nắm giữ nguyên tắc nói đủ liền dừng, Hoắc Trầm không hề nói tiếp thổi hoành thánh nóng trong chén, toàn bộ cho vào trong miệng.

"ô...ô...." hắn ăn hoành thánh nóng nói không ra lời nhưng biểu tình trên gương mặt lại sinh động giống như một bức họa.

Tiểu Đào cũng chấm một chút dấm, cắn từng miếng nhỏ từ từ ăn. Nhìn biểu tình khoa trương của hắn liền buồn cười nói: "có phải hay không nóng quá? Cũng tại ngươi nóng vội"

Hoắc Trầm đem hoành thánh nuốt xuống, chép miệng, nhắm mắt hưởng thụ dư vị còn lại trong miệng. Thật sâu cảm thán nói: "ăn quá ngon, Tiểu Đào đây là từ trước đến nay ta mới được ăn qua được hoành thánh ngon như vậy a. Ta trước kia cũng không biết hoành thánh lại có thể ngon đến như vậy! Tiểu Đào muội đúng là phúc tinh của ta, ta..."

Hắn không hề nói câu tiếp theo, cũng không có vội vã ăn miếng thứ hai, liền im lặng dùng ánh mắt thật sâu nhìn nàng, hy vọng nàng có thể hiểu được tâm ý của chính mình.

*anh Hoắc tán gái thật siêu ("O`)

* góc văn hoá

Văn thần

Văn thần, hoành thánh (miền Nam) hay nằn thần là một món ăn gốc Quảng Đông, Trung Quốc[1] phổ biến ở nhiều nước Á Đông. Cách gọi "văn thần" hoặc "hoành thánh" được cho là xuất phát từ âm Quảng Đông của chữ 雲吞 ([wen1 tʰen1]), mà âm Hán Việt là "vân thôn", có nghĩa là "nuốt mây". Ngoài khu vực Quảng Đông người Tàu gọi là 餛飩 (pinyin: hún tún, âm Hán Việt: "hồn đồn").

Nhân văn thần làm từ thịt heo, hải sản và rau băm nhỏ, gói lại bằng vỏ bột mì rồi đem hấp chín. Sau khi hấp xong, vỏ bột mì chuyển màu trắng hơi trong cho phép nhìn thấy nhân bên trong. Viên văn thần còn được gọi là sủi cảo (水餃, thủy giao), văn thần nhân tôm được gọi là há cảo (hà giao).

Văn thần có thể là một món riêng ăn kèm với sốt gia vị. Văn thần cũng có thể được dùng trong món mì văn thần, súp văn thần.

Món văn thần theo người Hoa du nhập vào Việt Nam vào khoảng thập niên 1930, biến đổi thành món mì văn thần không còn hoàn toàn giống với món ăn nguyên gốc Trung Hoa.[1] Trong món mì văn thần tại Việt Nam có văn thần (sủi cảo) làm từ thịt nạc và tôm tươi, xá xíu thái mỏng, trứng gà luộc, gan lợn, nấm hương, cải xanh, hẹ; sợi mì làm từ bột mì và trứng. Để làm nước dùng, người ta ninh xương gà, xương lợn, cá tầm khô, một số vị thuốc bắc, và vỏ tôm.

Theo wikipedia.

* hoành thánh (sủi cảo, văn thần)

*Xiù long bao

* dao phay:

Bạn đang đọc truyện *Đại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Tiểu Đào bị hấn nhìn đến có chút ngưng ngừng, gục đầu xuống chuyên tâm ăn đồ trong chén, không chịu nhìn thẳng hấn: "ngươi ăn nhanh đi, tại sao lại nhiều lời như vậy chứ nếu còn như vậy ta sẽ không làm đồ cho ngươi ăn nữa."

"đừng nha Tiểu Đào, ngàn vạn lần đừng như vậy a, ta bây giờ là dựa vào muối mà sống a" hấn lại không dám nói nhiều thêm nữa sợ lại ăn ngược, đối với tiến triển hôm nay của hai người hấn đã rất vừa lòng. Liên gục đầu xuống, chuyên tâm ăn vừa ăn vừa tán thưởng đồ ăn ngon ra sao.

Ăn hoành thánh(sủi cào) nhân thịt hôm nay so với đêm qua nhân củ cải Tiểu Anh gói thật sự ngon hơn nhiều. Tiểu Đào vừa ăn vừa nghĩ, nếu Tiểu Liễu cùng Tiểu Anh ở đây mỗi đứa phải ăn một chén com to có ngon.

Bữa này nàng ăn cũng không ít, ăn một chén lớn. Hoắc Trầm ăn bốn chén liền, cuối cùng còn nửa chén dư lại hấn nghĩ rằng không nên lãng phí đồ ăn liền không nói nhiều tha đi vào trong bụng.

" ngày mai ăn rau xào đi, lát nữa ta đem gia vị ướp vào thịt trước vậy ngày mai xào chắc chắn sẽ càng ngon hơn." Tiểu Đào thu thập chén đĩa, đem một miếng thịt không có nhiều mỡ cắt thành từng miếng, dùng muối nước tương, hoa tiêu(hạt tiêu), gừng cắt lát bỏ vào trộn đều. Lại không dám bỏ nhiều gia vị rồi cuộc là muốn ướp đến ngày mai, có thịt đã đủ ngon vì thế vẫn muốn giữ lại ㅈㅅㅅ mùi vị thịt, nếu không ngày mai thật khó có thể điều chỉnh độ lửa.

Tiểu Đào đem bình tương rửa sạch sẽ, đem thịt đã ướp tốt bỏ vào bên trong, đậy nắp lại: "ngươi ôm đến chân tường phía dưới phòng đi để một cục đá lên trên, đừng để cho chuột chui vào."

" được rồi!" Hoắc Trầm nghe lời ôm bình ra cửa, thật cẩn thận đặt dưới chân tường, xoay người ra cửa tiệm liền mang tới một khối sắt to tới đè lên nắp bình.

Vừa quay đầu lại liền thấy Tiểu Đào đang đứng ở cửa phòng bếp, cười đến như hoa nở. Nàng sợ tiếng mình cười quá vang, dùng một tay nhỏ che miệng nghẹn lại làm cho mặt có chút đỏ bừng, bả vai cũng run lên.

Hoắc Trầm buồn bực mà gãi gãi đầu: " làm sao vậy? Muội cười cái gì."

Tiểu Đào liên tục xua tay: " không cười cái gì, chẳng qua cảm thấy nhà người thật đặc biệt thú vị, nhà người khác đều là đi tìm viên gạch cục đá, nhà người tuy tiện cảm ra lại là một cục sắt to."

Hoắc Trầm cười hắc hắc: " đúng vậy, trong nhà ta các cái khác thì không nhiều lắm nhưng chính là cục sắt thì có nhiều lắm."

Tiểu Đào thập phần đồng ý gật đầu: "ừ đúng là như vậy, dao cắt rau của nhà người khác nặng không đến một cân, dao nhà người thì nặng phải ba bốn cân, có thể thấy được là sắt là không cần mất tiền. Băm xong một phần nhân thịt tay đều mỏi đến không thể nâng lên được."

Hoắc Trầm không tự chủ được nhìn về phía tay của tiểu cô nương phía trước, thật sự có chút sung đỏ. Thật sự đau lòng a, Hoắc Trầm trong lòng tự trách buồn buồn nói: " Tiểu Đào, hai ngày nữa ta khẳng định sẽ cho muội một kính hi."

Tiểu Đào cười cười xách rổ đi ra ngoài. Thời điểm đi ngang qua Hoắc Trầm bị phát hiện ra khối vải hôm nay nàng mua giấu trong rổ, hần liền giật mình hỏi nàng: " Tiểu Đào, sao muội lại phải mang miếng vải này đến đây?"

Tiểu Đào nhìn khối vải giống y như khối hôm qua Hoắc Trầm đưa rổ đầu nói: " ta phải làm cho cha ta một đôi giày, lại cảm thấy màu sắc cùng chất vải dệt này không tệ, liền mua một khối như vậy."

Hoắc Trầm còn đang hỏi hớp đến mức treo tim trên cổ họng lúc này mới thả lại trong bụng, cười khan: " muội sao lại phải mua? Ngày hôm qua một khối kia không phải còn dư lại sao? Muội đi lấy mà làm."

Tiểu Đào không tiếp lời của hần, đi đến bên cửa viện lại nghe thấy bên ngoài có người nói chuyện. Tiểu cô nương dừng bước chân, vẫy tay, ý bảo Hoắc Trầm lại đây. Hoắc Trầm minh bạch ý của nàng, ngoan ngoan đi qua đem cửa viện mở ra một chút thăm dò nhìn qua bên ngoài một cái, phát hiện ra là hai người không quen biết, đã đi qua cửa. Liền quay đầu lại nhỏ giọng nói với Tiểu Đào: " không quen biết, đi rồi."

Tiểu Đào lúc này mới yên tâm đi ra ngoài, không thèm quay đầu lại phía sau phỏ chạy biến. Hoắc Trầm cười ha ha không ngừng nhìn theo bóng dáng nàng, hai người đứng là phối hợp ăn ý mà, rất giống với một người làm trộm một người đứng canh mã.

Tiểu Đào nghe được tiếng cười của hần dừng lại quay đầu nhìn hần lại xua xua tay, làm cho hần hiểu ý mau đi vào, đừng có đứng đó nhìn mình. Lại bỗng nhiên cảm thấy thập phần buồn cười che miệng nhỏ lại vui sướng mà chạy ra ngoài.

Ngày 13 tháng 8 họp chợ chính, náo nhiệt nhất. Bán hàng ăn vặt rất nhanh liền hết, sắp ăn tết, hải từ đều muốn mượn cơ hội này ăn cho đỡ thèm. Hoắc Trầm cũng vội vô cùng trừ bỏ người mau nông cụ, người đến mau dao phay mới cũng nhiều lên. Ăn tết không tránh được giết gà chặt xương, dao phay cũ không dùng được nữa vừa vận sắp ăn tết đổi cái mới.

Hoắc Trầm đã nhiều ngày thức khuya dậy sớm rên đỏ, rất nhanh liền bán hết không còn cái nào, hớp đựng tiền tràn đầy, hần vừa lòng mà cười, nâng đại chủy tiếp tục công việc. Trong lòng chờ đợi tiểu cô nương kia có thể đến sớm một chút không.

Hôm nay họp chợ nhiều người đi như vậy chính mình bán thiết khí còn nhanh hết huống chi là đồ ăn vặt của Tiểu Đào. Hần biết hôm nay khẳng định nàng sẽ làm nhiều chút đồ đem bán, nhưng nhìn rổ đồ của nàng cũng không lớn tính cả đựng đầy chỉ sợ không đến chính Ngọ cung sẽ liền bán hết. Nói vậy, Tiểu Đào sẽ tới đây làm com và nàng sẽ nhìn thấy hần đang tỉ mỉ chuẩn bị lễ vật đưa tặng nàng.

Quả nhiên, tới gần trưa Tiểu Đào bước chân vội vàng bước vào tiệt thị rên liếc mắt nhìn đến bàn đồ bày giờ trống rỗng, nàng liền mỉm cười: " Hoắc đại ca, người hôm nay sinh ý cũng thập phần tốt đẹp a, ta hôm nay cũng làm ít bánh trưng thu đều đã bán hết. Có người còn muốn mua đường táo cũng không có, nương ta hôm nay làm đều đầy một rổ đấy, bán được một trăm văn tiền, tiền trong túi đều nhét đầy rồi a."

Hoắc Trầm buông đại chủy trong tay xuống, vui mừng đi lên đón: " tốt a, nếu đã bán xong rồi, vậy muội có thể đi làm com được rồi, ta muốn cho muội..."

Không chờ hần nói xong Tiểu Đào lau mồ hôi trên má nói: " không thể được, Hoắc đại ca hôm nay ta chạy đến đây là muốn nói cho người biết trưa nay ta không thể ở lại làm com trưa cho người. Ta phải chạy nhanh về nhà, làm thêm một rổ trên đường rồi có người muốn mua mà chưa mua được kia. Sau họp chợ, là qua trưng thu không bán tốt được nữa."

Vừa nghe xong lời này, Hoắc Trầm đang tràn ngập nhiệt tình liền bị dập tắt trong nháy mắt. Hần thức khuya dậy sớm cố gắng làm lễ vật tặng cho nàng, sáng sớm hôm nay vừa làm tốt muốn chờ nàng đến khen vài câu đấy. Giống như nếu nàng khen hần vài câu một mối này ngày nay đều không sao cả. Chỉ cần tiểu cô nương đừng ánh mắt sùng bái mà nhìn hần, hần liền cảm thấy làm nhiều thêm việc nữa cũng đều không thấy mệt mỏi.

Thấy Hoắc Trầm im lặng không nói, Tiểu Đào có chút ngại ngùng, ngập ngừng nói: "thực xin lỗi Hoắc đại ca, ta vốn dĩ là đáp ứng người mỗi ngày đến làm com trưa, chính là...cái kia như vậy đi, trong chốc lát ta chạy về nhà rồi đem kéo đến đây đưa cho người."

" không...kéo đã cho muội, ta cũng không phải nói tới thiếu một ngày cũng không được, chẳng qua là, ta..." hần muốn nói lại thôi, mà Tiểu Đào lại sốt ruột muốn về nhà, thấy đáng về này của hần, liền nôn nóng mà nói: " ta thật sự phải đi, bằng không nếu lát nữa tan chợ, ta làm đồ ra liền bỏ phí." Tiểu Đào gấp đến độ xoay người liền đi, Hoắc Trầm chợt nghĩ ra một chuyện bước tới bắt lấy tay nàng: " muội đừng đi, nhà muội cách xa trấn như vậy trở về làm rồi mang lên khẳng định chợ không còn ai. Như vậy đi, muội vào trong bếp nhà ta làm, làm xong liền trực tiếp đi ra phố lớn bán, khẳng định so với muội chạy về nhà bán được nhiều hơn."

Tiểu Đào sững sốt, nàng thế nhưng không nghĩ ra được biện pháp tốt này cơ chứ. Thật sự nếu về nhà làm, rồi lại chạy lên đây mà cả đi cả về phải chạy nhanh mới được không thể chậm lại. Nếu ở trong nhà thị rên làm, vậy thì tốt rồi, không lâu sau liền có thể hoàn thành, đem đi ra ngoài liền có thể bán được.

" chỉ là... phải tốn ít dầu, đường, mật nhà người bắt quả không cần lo, ta có thể đưa cho người tiền vốn." Tiểu Đào lập tức tiếp nhận ý kiến này.

Hoắc Trầm bất đắc dĩ thờ dãi: " nhìn muội xem ra vẫn cùng ta khách khí như vậy, nhân lúc bây giờ không có ai muội mau đi vào đi."

"Được" Tiểu Đào liếc mắt nhìn đám người nhộn nhịp trên đường, trước hàng thịt lợn của Trần thị lợn chen chúc một đồng người, bước chân liền nhẹ nhàng và đi ra hậu viện.

Nàng múc nước vỗ lên mặt lại lấy khăn tay lau khô muốn cho chính mình tỉnh táo một chút. Thời điểm đang rửa tay, liền thấy Hoắc Trầm bước nhanh đi tới.

Hần cười mỉm nhìn nàng, chờ đợi nàng khích lệ cùng về mặt sùng bái của nàng, nhưng hần lại buồn bực rồi: Tiểu Đào về mặt bình tĩnh. Còn hỏi một câu không có liên quan đến chuyện hần đang quan tâm " Hoắc đại ca, nha người có miếng vải vụn nào không dùng không? Ta muốn làm hầu bao, túi của ta đã đầy hết chỗ rồi."

" à..." Hoắc Trầm có hơi chút thất vọng, nhưng rất nhanh liền cao hứng, khoe miệng cong lên, lộ ra hàm răng trắng tinh: "có, muội chờ ta,rất nhanh liền mang tới cho muội."

Có lần trước mua vải làm gậy bây giờ mua liền càng nhanh nhen. Trực tiếp ôm hớp tiền đi ra ngoài, tiệm vải phía cách vách, liếc mắt một vòng liền nhìn trúng một. Khối vải để ở giữa,một khối vải bóng màu hồng đào bên trên là đồ án hình hoa mai.

" triệu lão bản, đem khối vải kia cho ta." Thị rên bàn tay tuốt ra chính xác chỉ về hướng khối vải bóng, là khối vải đẹp nhất, màu sắc đẹp nhất hoa văn cũng là đẹp nhất.

Trong tiệm vải bây giờ cũng không có ít người, Triệu lão bản chính là đang gói hàng, cũng không có lập tức đi tới, Hoắc Trầm liền sốt ruột: " Triệu lão bản, lão nhanh lên một chút, ta liền phải trở về ngay a."

" ại! Tới đây tới đây, Đại Trầm người lại muốn mau thanh bỏ sao?"

" không phải, ta muốn khối vải bóng kia, chính giữa nhất."

Triệu lão bản sắc mặt ngẩn ra, thuận tiện cười ha ha: " đại Trầm, người sao lại mua vải bóng a, có phải là muốn đính hôn rồi hay không?"

Hoắc Trầm trên trán này có thể gọi là kim cương vương lão ngũ. Mọi người vừa nghe lời này, liền tò mò nhìn lại đây, nhìn đến Hoắc Trầm mặt đỏ tai hồng.

" ai nói ta đính hôn? Ta là mua cho muội muội" Hoắc Trầm trong miệng phản bác trên mặt lại là vui mừng. Trong lòng lại lo lắng Tiểu Đào không chịu nhận, nếu như bọn họ mang câu đính hôn này nói ra ngoài khẳng định Tiểu Đào càng không muốn.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 22

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Đại Trầm, cây vải này trong tiệm ta là đẹp nhất, là lấy hàng về từ phủ Hàm Đan lấy về bán đấy. Nhưng mà giá cũng là đắt nhất, ba mươi văn một thước, muốn làm một kiện áo hoa nhỏ thế nào cũng phải mất đến sáu thước vải, người nhà bình thường đều không dám mua." Triệu lão bán đem thất vải này làm chiếu bài trong cửa hàng treo ngay ở giữa nhà rất dễ dàng chú ý đến, màu sắc hoa văn đặc biệt hấp dẫn người, chính là chân chính chịu bỏ tiền ra mua được lại không có mấy người."

"không phải chỉ là một trăm tám mươi văn sao? Cũng không tính nhiều, vậy cho ta sáu thước, không, bảy thước đi, dư một chút nhờ dùng không đủ thì sao được. Còn nữa lấy cho ta một khối vải đen to kia đủ ta làm áo dài bông là được." Hoắc Trầm nghĩ đến bộ dáng xinh đẹp của tiểu cô nương kia trong bộ áo hoa bông, thì cảm thấy mình mặc bộ áo bông cũ thì có chút không xứng với nàng, liền tự mua cho chính mình một cuộn vải làm áo bông mới.

"người nếu làm y phục thì có thể rất tốn vải a, phòng chừng mười hai thước cũng dùng còn thiếu đấy, nhưng hôm nay người mua nhiều vậy ta bớt thêm giá cho người, mười ăn một thước vừa vặn một trăm hai mươi văn, lại thêm vải bông tròn ba trăm văn. Hôm nay người mua nhiều ta liền cho người thêm chút vải vụn này." Triệu lão bán nhanh nhẹn gói lại, Hoắc Trầm ở một bên đếm đủ ba trăm văn tiền, ba mươi văn một chồng chính tề xếp trước mặt Triệu lão bán mười chồng.

Người đi mua vải có mấy ai hào phóng như vậy a, người bình thường tiểu mấy chục văn mua một khối vải đã tiếc không dứt được.

Hoắc Trầm có hai đường muội, Hoắc Văn bên nhà nhị thúc đã đính thân, tháng sau liền sẽ thành thân. Trên trán có người biết chuyện này, liền sẽ cho rằng hần mua vải này là cho đường muội Hoắc Văn. Không tránh được tán thưởng, nói hần là đại đường ca thật hào phóng, bỏ được tiền mà mua cho đường muội đồ tốt như vậy.

Đường muội nhà tam thúc sắp cập kê, mua một khối vải bông làm lễ cập kê, cũng không tồi, cũng có người suy đoán, khối vải bông này là cho người khác không phải đưa cho Hoắc Hương, Hoắc thợ rèn không có để ý tới một nhà nhị thúc cùng tam thúc xem hần như không có. Hần trở về lâu như vậy, thế nhưng không ai lại dây nhìn hần lấy một cái cũng không đề cập với hần chuyện đường muội trong nhà sẽ thành thân, mặc dù hần nghe mọi người nói đường muội muốn thành thân hần cũng không tính toán sẽ đi. Cuộc sống bây giờ của hần không tới nào có thời gian rảnh đi quan chuyện người khác làm gì. Còn không phải là định cướp nhà của hần để ở sao, hần đây cũng không thiếu nợ họ cái gì.

Hoắc Trầm hưng phấn ôm hộp tiền cùng hai khối vải về nhà, đang muốn đem vải bông trong tay cho Tiểu Đào xem liền thấy nàng thấp phần kích động mà chạy vọt ra ngoài cửa, múa may dao phay trong tay nói: "Hoắc đại ca, đây là người đánh ra dao phay mới này sao? Thật sự dùng quá tốt, ta không nghĩ tới trên đời có thể có dao phay tốt như vậy a, lưỡi dao đặc biệt mỏng, ta vừa rồi dùng nó cắt mật, một khối một khối cứ thế được cắt ra, khối mật muốn cắt phải cắt rất lâu mà bây giờ một lát đã xong rồi."

Hoắc Trầm cúi đầu nhìn khuôn mặt tràn đầy kinh hi cùng sùng bái của nàng trong lòng liền đặc biệt thoải mái cực kì hưởng thụ. Cười ha ha liền đặt hộp tiền sang một bên, cầm vải bông trên tay cho nàng xem: "Tiểu Đào muội nhìn xem vải bông này làm hầu bao có đẹp không?"

"trời a! Vải bông đẹp như vậy a" Tiểu Đào buông dao trong tay lại sợ tay làm dơ vải bông đẹp dễ, nhưng vẫn không nhịn được vuốt tay sờ vải. Đôi mắt không chớp nhìn chăm chăm vải bông trước mặt, từ trên xuống dưới nhìn vài lần.

Thấy nàng thích, Hoắc Trầm càng cao hứng, vui mừng nói: "nhập thu thời tiết lập tức liền lạnh, ta muốn làm một kiện áo dài bông nhưng chính là không ai làm giúp ta, Tiểu Đào, muội giúp ta tìm người làm đi, khối vải bông này là tạ lễ, đưa cho người làm giúp ta xiêm y, nhưng cắt một chút làm hầu bao cũng không sao."

Tuy Tiểu Đào không phải người chuyên bán vải nhưng ít nhiều cũng biết được giá cả bên ngoài, lắc đầu nói: "Hoắc đại ca, vải này khẳng định rất quý, người dùng nó làm tạ lễ, thật sự quá lớn rồi. Người đem ra mười văn tiền khẳng định có người vui về làm cho người."

Dầu nóng còn đang trên nồi, Tiểu Đào không thể lưu luyến thêm nhìn vải bông, xoay người cầm lấy đồ giống như mỳ sợi bỏ vào chảo dầu chiên lên.

Hoắc Trầm cầm hai khối vải để vào phòng ngủ, đặt trên giường đất. Xoay người liền đứng phía sau Tiểu đào nhìn nàng làm đồ ăn.

"Hoắc thợ rèn có nhà không ta muốn đánh một cái dao phay." Cửa tiệm truyền đến thanh âm của một bà lão, thấy cửa sau mở ra, liền đứng ở cửa thăm dò vào hậu viện nhìn xem.

"người mau đi a." Tiểu Đào nóng vội mà đẩy hần một phen, làm Hoắc Trầm thiếu chút nữa cầm được tay nhỏ kia mà sờ sờ.

"tôi đây, ta ở chỗ này." Hoắc Trầm đi nhanh ra cửa, tiếp tục đi cửa hàng bận việc.

Tiểu Đào làm tốt xấu quả lại đem một mâm bột hình táo bỏ vào chảo, ánh mắt nhìn trong chảo chốc lại liếc nhìn dao phay trên thớt một cái.

Dao phay này không thể xem như đao sắt được, nhìn độ sáng cùng độ mỏng này cũng có thể coi là đao ngắn đi. Cái gọi là luyện mãi cũng thành thép, cũng không biết Hoắc thợ rèn đã phải nung bao nhiêu lần mới đánh ra được thanh đao như vậy.

Chính là dao phay trong nhà mình vừa nặng vừa to, dùng cắt mật thì dính trên dao rất nhiều, nhất là thời điểm làm mì rất vất vả. Hơn nữa dao phay nhà mình dùng rất nhiều năm rồi lưỡi dao cũng sứt mẻ rất nhiều. Mỗi lần làm đồ ăn vật cắt mật xong còn phải tốn thời gian ngồi nhặt lại các viên mật vỡ mang đi gia công lại.

Mà bây giờ dao mà Hoắc thợ rèn làm ra cắt đến đặc biệt thông khoái, một lần liền xong bình thường một khối mật chỉ có thể cắt được ba tầng mà lần này có thể cắt được hần năm tầng.

Nhìn từng khối mật đều nhau tằm tấp Tiểu Đào đặc biệt có cảm giác thành tựu, nguyên lai không phải do tay nghề mình không tốt mà, mà là do dao trong tay không tốt a.

Đem lật mặt bên của dao phay bên trên cũng gắn lên một quả đào nhỏ. Tiểu Đào thậm chí còn lớn mật suy đoán một ít, Hoắc Trầm có phải hay không muốn đem dao phay này tặng cho mình? Chính là nàng thật sự không có lí do gì mà lại muốn dò của hần vất vả làm ra nha, thật sự là nàng đã chiếm rất nhiều tiện nghi từ hần rồi.

Làm xong đường táo, nàng đem tất cả đồ mới làm xong đều phủ lên một lớp đường. Thời gian cấp bách, không kịp làm thêm đồ khác, hơn nữa nhà hần không có mật ong không làm được mật giác. Tiểu Đào mang đồ dễ nhanh vào rô, từ cửa hông chạy ra ngoài phố tiếp tục rao hàng.

Buổi trưa qua đi, người đi họp chợ dần dần tan đi, vội vàng cả nửa ngày Hoắc Trầm thấy đói bụng. Hần đi đến bên đường nhìn xem, cũng không có phát hiện ra thân ảnh của Tiểu Đào. Nghĩ nàng hôm nay cùng vội, không thể lại dễ dàng lại phải nấu cơm, vậy ăn qua loa vậy.

Hoắc Trầm từ phòng bếp lấy ba cái bánh nằn thầu mang đi nướng lên, bê đôi một cái ra quét tương đậu lên trên mặt bánh tính muốn ăn, liền thấy Tiểu Đào mặt đầy mồ hôi đỏ bừng chạy vào. Làm hần sợ tới mức liền thay đổi sắc mặt: "Tiểu Đào, muội làm sao vậy? Sao lại chạy vội như vậy?" Tiểu Đào vuốt tay lau mồ hôi trên trán, cười nói: "không có việc gì, đồ mới làm cũng đã bán hết rồi, ta chạy tới đây. Là sợ người đói bụng, không kịp ăn cơm sao, ta nấu cho người."

Bởi vì chợ rất nhanh liền tan, người đi trên đường không còn nhiều, Tiểu Đào vì muốn đem hàng bán xong liền đi vào các ngõ nhỏ trên đường, đem đồ ăn trong rô đều bán hết liền một đường chạy như bay mà trở về. Trên khuôn mặt nhỏ chấy đầy mồ hôi, ngực thở phập phồng, miệng nhỏ khẽ nhếch thờ hồn hên.

Có lẽ vì nói quá nhiều lại không được uống nước, môi nàng có chút khô thậm chí còn bong một chút da môi.

Đem tiểu cô nương trước mắt tính tề xác nhận một lần, Hoắc Trầm vừa cảm động lại đau lòng, liền vội vội vàng vàng rót cho Tiểu Đào một chén nước cho nàng uống.

Tiểu Đào đã khát đến mức giọng nói cũng khan rồi, nhận lấy chén lớn không chút khách khí ừng ực uống nước, bởi vì uống nhanh khoẻ miệng rơi ra vài giọt nước chảy xuống trước ngực, ngực vì uống gấp mà theo đó phập phồng lên xuống. Hoắc Trầm nhìn đến mắt đều muốn rớt.

" Tiểu Đào, tan chợ chúng ta đều không buôn bán, hôm nay lại một như vậy, đi, đi ra phía hậu việenj nghỉ ngơi một chút đi." Hoắc Trầm cầm ba cái màn thầu đã nướng tốt lại ôm theo bình tương đậu liền đi, Tiểu Đào nhìn ra phía bên ngoài cũng không có người nào, liền đi theo bước chân của hắn ra phía hậu viện.

Vào phòng, Hoắc Trầm cũng không ngồi xuống quay người trở lại tiệm, đem lò lửa lớn trên đó đóng lại, đem cửa trước đóng lại, lại từ bên cửa hông cạnh viện cài then lại.

Tiểu Đào ở cửa sổ tò mò nhìn hành động của hắn, trong lòng thầm nghĩ: may mà nhân phẩm của Hoắc đại ca tốt, bằng không nếu hắn đem nàng làm gì đi nữa người ngoài cũng không biết được mà cứu nàng.

Vừa vào cửa, Hoắc Trầm liền cười hi hi mà khoe khoang là mình thông minh tài trí: " Tiểu Đào, ta đem cửa chính từ bên ngoài khoá lại như vậy người ngoài nhìn vào sẽ biết ta không có ở nhà, họ không thấy người liền rời đi. Người bình thường không biết nhà ta có cửa sau nha."

So với việc buôn bán kiếm tiền hắn càng hy vọng được đơn độc ở chung với Tiểu Đào nhiều thêm, cố tình mấy ngày nay trời còn không mưa. Mỗi lần họp chợ, ăn một bữa trưa cũng không yên, luôn có người ở cửa tiệm kêu hắn, làm cho hắn đặc biệt thấy phiền.

Tiểu Đào không hiểu ý của hắn, tò mò chớp chớp mắt to, hỏi: " người muốn thanh tĩnh như vậy làm gì? Người tại hậu viện ăn cơm, người mua hàng tới kêu nếu đi ra còn có thể thêm được chút tiền, khoá cửa lại như vậy, không phải rất ảnh hưởng tới cửa tiệm sao?"

" ảnh hưởng thì ảnh hưởng đi, mặc kệ nó, dù sao tiền cũng đủ tiêu. Hôm nay muối cũng quá một mối đi, đừng làm cơm, chúng ta ăn cái màn thầu cùng với tương, ăn qua loa đi. Tối đây, ta đã làm trước một cái, muối ăn đi." Hoắc Trầm đem màn thầu đã được chuẩn bị tốt đưa cho Tiểu Đào, Tiểu Đào xấu hổ nhận lấy bánh màn thầu.

" đã nói trước đó là sẽ làm cơm cho người đến ngày 9 tháng 3, lại giảm mất một ngày, ta thế nào không biết xấu hổ. Như vậy đi, ta bây giờ làm chút bánh canh, không xào rau." Tiểu Đào là một hài tử thành thật, đã hứa thì sẽ làm được thiếu một ngày, nàng đều cảm thấy trong người bần khoản.

Hoắc Trầm quả thực muốn cười, nha đầu ngốc này còn tưởng rằng hắn thật sự để ý từng bữa như vậy a. Kỳ thật, đây là hắn lấy cớ, không muốn cho nàng về nhà, muốn có thêm thời gian ở chung với nàng mà thôi.

Hoắc Trầm ăn hai màn thầu lớn, lại uống hai chén bánh canh, bụng no lại ảm áp thật sự thoải mái. " Tiểu Đào, muối làm bánh canh uống thật ngon, bánh này không lớn không nhỏ rất đều nhau. Ta nhớ khi còn nhỏ nướng ta cũng làm bánh canh, nhưng bánh thì... không phải quá lớn thì sẽ nhũn ra thành một nồi cháo, so với muối nấu cái này kém xa."

Nghe xong lời này, Tiểu Đào bỗng nhiên nhớ tới phụ thân đã từng nói qua, nương của Hoắc Trầm nấu không thể ăn, xây nhà cho nhà hắn cả một tháng, mọi người đầu bị đói ăn làm buồn hết sức.

" Hoắc đại ca chờ người về sau cũng cười tức phụ, ta có thể dạy nàng nấu cơm, làm nàng mỗi ngày làm cho người đồ ăn ngon." Tiểu Đào hào tâm nói.

Một câu này nói ra, giống như là chậu nước đá hung hăng mà hắt vào mặt Hoắc Trầm. Nhìn đáng về này Tiểu Đào chưa từng nghĩ sẽ gã cho hắn đi.

Hoắc Trầm khẽ động khoẻ miệng gian nan mà nở nụ cười: " được a, ta cảm ơn muối, nhưng mà ta vẫn là muốn cười tức phụ biết làm cơm."

Thu thập tốt chén dĩa, Tiểu Đào đi vào buồng trong đi tìm vài hắn mang về, vừa rồi không có thời gian, chưa kịp làm hầu bao. Tiền mới kiếm được lúc này nàng còn phải gói vào trong giấy dày, mà rõ lại còn có cả khe hở, nàng sợ giấy rách tiền bị rơi ra ngoài thì làm sao bây giờ, làm hầu bao rồi mới yên tâm được nha.

" Hoắc đại ca, mấy khối vải vụn này cũng đủ làm hầu bao rồi, không cần phải cắt vải tốt như vậy để làm đâu, quá lãng phí a. Nhà người có kim chỉ không? Cho ta mượn dùng một chút được chứ.?" Hoắc Trầm không có trả lời, rầu rĩ mà đi vào trong phòng, đem khay kim chỉ mà trước kia nương hắn dùng qua mang đưa nàng. Chính là kim chỉ bên trong đã để tám năm, chỉ đã mục nát, kim cũng gỉ sắt không thành hình.

" muối chờ ta, ta đi làm cho muối một cây kim" Hoắc Trầm tuy rằng trong lòng không thoải mái nhưng làm việc này vẫn không có vấn đề, dùng miếng sắt bé nhất đánh ra hai cây kim, còn dư lại một miếng nhỏ khác, nghĩ không ra tác dụng làm gì liền vắn về một lúc đã làm ra được một đóa hoa bằng sắt.

" này, kim tới, còn hoa này muối cầm chơi đi. Còn có, ở đâu bán kim chỉ? Ta đi mua." Hoắc Trầm hậm hực mà để châm cùng hoa xuống giường đất lại ủ rũ ỉu xìu mà đứng chỗ đó.

Tiểu Đào đem vài bông cũ vắn về chà xát trong tay một lúc liền hình thành một sợi bông trắng: " không cần mua, dùng cái này là được, người cũng không biết dạng kim chỉ nào tốt, ngày mai ta đi mua một chút tới đây."

Hoắc Trầm cũng không nghĩ muốn đi ra ngoài, hắn vừa nghe nàng nói như vậy liền đơn gian an vị ngồi trên giường đất chuyên tâm xem Tiểu Đào làm hầu bao.

Tiểu Đào cầm kim khâu lên xem, không lớn không nhỏ vừa vặn, lỗ kim trơn nhẵn sợi vải bông rất dễ dàng liền xô qua được, cúi đầu cầm lấy vải lại nhìn thấy trên giường đất có một bông hoa nhỏ bằng sắt, nhỏ bằng ngón tay cái thật phần tinh xảo.

" thật không nhìn ra được, Hoắc đại ca cao lớn lại cường tráng như vậy lại có thể làm những thứ tinh tế nhỏ bé như vậy." Diên Đào đối với hắn lại càng sùng bái.

Hoắc Trầm cười khổ một chút, tự giễu nói: " thì có lợi ích gì chứ? Còn không phải không kịp ăn, không có mặc. Qua sinh thần, ta liền không có cơm ngon như vậy để ăn, hơn nữa tháng sau trời liền lạnh, cũng không có kiện áo bông mà mặc, ai..."

Tiểu Đào có điểm buồn bực, vừa rồi còn kìa một người thần thái sáng láng, sao tự nhiên lại ủ rũ thế này rồi? Có lẽ là nhớ tới vị hôn thê đã lừa hắn ngày trước, tâm tình không tốt đi.

Nghĩ như vậy, Tiểu Đào hào tâm khuyên nhủ: " Hoắc đại ca, ta thường nghe các lão nhân trong thôn nói, ngày còn dài tương lai còn ở phía trước a, người chăm chỉ cần mẫn lại có khả năng, tương khẳng định sẽ gặp lành. Áo bông này, người đừng vội, ta giúp người nghĩ cách."

Hoắc Trầm duỗi tay đem khối vải đen giữ ra, thuận tay cũng đem khối vải hồng đào bên cạnh mở ra, đề lên khối vải của chính mình, càng nhìn càng cảm thấy xứng đôi. Lại nhìn trộm khuôn mặt nhỏ của Tiểu Đào, âm thầm nghĩ, nếu nàng mặc y phục may bằng khối vải này chắc chắn đặc biệt xinh đẹp.

Nhưng nàng chỉ đáp ứng nghĩ cách giúp hắn lại không tính toán chuyện tự mình làm y phục giúp, Hoắc Trầm liền hiểu ra, Tiểu Đào không phải là một cô nương thích chiếm tiện nghi, hắn đôi khi nghĩ hy vọng nàng là người thích chiếm chút tiện nghi nhỏ, như vậy nàng sẽ vô cùng vui vẻ mà mang khối vải về.

Chính hắn có đôi khi sẽ nghĩ, nếu Tiểu Đào thật sự thích chiếm tiện nghi người khác như vậy, lại không nói tình nghĩa, thì hắn có thích nàng như vậy nữa sao?

Làm tốt hầu bao mới, Tiểu Đào vui mừng đem tiền trong rỏ cất vào trong hầu bao, nhìn trên eo mình bên trái bên phải mỗi bên là hầu bao phình phình, nàng đặc biệt thoải mái, liền cùng Hoắc Trầm cáo từ, bước chân nhẹ nhàng mà về nhà.

Mới vừa đến cửa thôn, liền thấy muối muối Tiểu Liễu công sọt từ núi Lương Sơn đi xuống tới đây. Tiểu Đào cũng dừng bước chân lại, chờ muối muối đi đến rồi cùng đi. Thấy sọt trên lưng nàng dường như rất nặng, liền thăm dò nhìn nhìn: " muối đi cắt cỏ cho lợn sao lại ra một thân mồ hôi như thế này." Tiểu Đào giật mình phát hiện bên trong cũng không phải là cỏ cho lợn, mà là hơn phân nửa sọt là hạt dẻ: " trời ạ, muối ở đâu tìm được nhiều hạt dẻ như vậy?"

Tiểu Liễu cười hắc hắc thập phần tự hào mà giương cằm nhỏ lên: " muối hôm nay đi đường xa chút, lại phát hiện ra phía sau cây tùng là một cây hạt dẻ, thế nào? Xem hạt dẻ này hạt thật to a, tối nay, nướng khẳng định làm bánh hạt dẻ cho chúng ta ăn."

Tiểu Liễu gan dạ, trừ bỏ núi sâu rừng già không dám đi, còn sườn núi quanh đây không nói nào nàng chưa đi qua, ngẫu nhiên là có thể gặp đồ vật tốt. Tiểu Đào nhất gan, không chỉ chính mình không dám đi mà còn khuyên muối muối nói: " muối đừng đi a, vạn nhất gặp mãnh thú thì sao bây giờ? Muội lợi hại như thế nào thì đánh lại sói hổ sao?"

Tiểu Liễu cười ha ha, vẻ mặt không hề buồn: "có sói hổ gì nha, tỳ thấy trong thôn ta có người bị sói hổ ăn rồi sao? Trong núi muốn tìm thỏ hoang còn khó nữa, có hổ thì cũng là sớm bị đói chết rồi."

Khai quốc, trên trần là doanh trại của binh lính, sau này quốc gia yên ổn, Bình Bộ đem binh lính tại doanh trại an trí tại đây, chia đất chia phòng, cho bọn họ tự mình cưới vợ sinh con sinh sống tại đây, về sau con cháu càng ngày càng nhiều thêm, thôn làng càng lúc càng lớn.

Phụ cận trên núi Lương Sơn, trước kia bị binh lính săn thú tàn nhẫn, trừ bỏ trong núi sâu còn chút dã thú, quanh đây thỏ hoang cũng không tìm được.

Hai tỳ muội vui mừng mà về nhà, vừa vòng qua cây hòe tại cửa thôn, lại bị một người đầy mùi rượu xông tới cản đường.

"Tiểu Đào, ta vừa mới lác lư đến đây muội liền tới rồi, có thể thấy được đây là muội có ý chờ ta nha. Giữa trưa ta đến nhà nhị thúc ta uống rượu, bọn họ nói, trước cuối năm liền đem muội cưới về cho ta. Tới, tới đây, cho gia hôn một cái, dù sao sớm muộn gì muội cũng là người của ta thôi"

Tiểu Đào vừa nghe liền nóng nảy, trợn tròn hai mắt chỉ ngón tay vào người trước mặt mà mắng: "Phùng Mãn, ngươi đừng có ở đây nói hươu nói vượn, ngươi nghĩ thế nào mặc xác ngươi, không liên qua đến ta. Ta có treo cổ cũng không tiền vào cửa nhà ngươi."

Phùng Mãn vuốt ve bụng tròn ồm, ngửa mặt cười ha ha: "Tiểu Đào, đây không phải là ý nghĩ của ta mà là bà nội của ngươi đến cầu nhà ta cưới ngươi a. Nếu không phải xem nhà các ngươi vội vàng như vậy, ta có thể coi trọng ngươi sao? Ai nha, tính tính, kỳ thật trông ngươi cũng không tồi, từ nhỏ ta đã liên... hắc hắc hắc, liền nghĩ muốn ngủ cùng ngươi."

"ngươi cái tên vô lại..." Tiểu Đào cả người tức đến phát run, không biết chửi hần thế nào mới tốt.

Tiểu Liễu ở một bên yên lặng buông sọt, hoạt động tay chân, đột nhiên xông tới: "tỳ, cùng thứ này nói làm gì? Đánh cho nương hần cũng không nhận ra hần mới đúng."

—("O`")

Chả biết bánh canh mà Tiểu Đào ăn là món bánh canh nào thôi thì lấy tạm bánh canh nước mình vậy.

Đây là hủ tiếu hồ của trung quốc

Bánh hạt dẻ

Bạn đang đọc truyện *Dại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiểu Liễu nhảy lên, hung hăng tát lên mặt Phùng Mãn một cái, lại đuổi tay tóm lấy khoé miệng hắn, lạnh giọng nói: "ngươi còn dám nói bậy? Lão nương xé mồm ngươi ra."

Tiểu Liễu nhìn lớn lên tuy gầy nhưng tay đặc biệt có khí lực, hai ngón tay tóm chặt lấy thịt mỡ trên mặt Phùng Mãn, hắn đau đến mức ngoay ngoay kêu gào.

Tiểu Đào nắm chặt nắm tay, dùng hết sức lực dám hắn mấy đấm: " cho ngươi nói bậy, ta đánh chết ngươi, đánh chết ngươi!"

Con thỏ nóng nảy cũng có thể cắn người, tuy rằng Tiểu Đào tính tình luôn luôn ôn hoà, nhưng lúc này lại tức giận không kiềm chế được, thật sự muốn một ngụm cắn chết hắn.

Phùng Mãn tuy to béo nhưng người ngòm yếu như sên, sinh ở thôn nhưng lại chưa xuống ruộng làm việc. Bị hai tỷ muội hung hăng đánh một trận, đầu óc choáng váng đi về nhà. Đánh người như vậy Tiểu Đào cùng Tiểu Liễu trong lòng tự hiểu, ở đây Phùng gia là tài chủ, không ai dám chọc đến. Tuy có thể nói là tiểu hài tử đánh nhau các lão nhân sẽ không quá để ý, nhưng cũng không thể đánh hắn đến bầm dập mặt mũi được.

Về đến nhà, Tiểu Liễu đem sọt hạt dẻ đỏ ra đầy cả hai thùng gỗ. Điền Anh cùng Điền Tùng sung sướng vây quanh chậu hạt dẻ, Diệp thị ở một bên nhìn các con, nhẹ giọng nói tính toán của mình: " buổi tối nay, trước nấu chín một nửa, nướng làm cho các con bánh hạt dẻ, ngày mai lên trần mua chút xương, hầm một nồi canh xương hạt dẻ."

" nương, mua xương sườn được không? Đã thật lâu chưa có ăn qua, trên xương kia không có thịt nha." Điền Anh đặc biệt nhớ tới nương đã làm xương sườn hạt dẻ ăn ngon thế nào a, vừa thơm vừa ngọt, ăn ngon miễn bàn.

Diệp thị cười khổ, nàng làm sao không nghĩ làm cho bọn nhỏ nhà mình một nồi thịt ăn chưa, nhưng rốt cuộc tết trung thu, chính là...

Tiểu Liễu cùng Tiểu Anh đều ngóng trông ăn thịt, bất quá tình huống nhà mình các nàng đều hiểu được. Có thể ăn được đương nhiên là tốt nhất, không có cũng sẽ không quá cưỡng cầu. Tiểu Liễu cười sáng lạn: " Anh tử, có hạt dẻ ăn là đã tốt rồi nha, làm gì mà một hai phải ăn thịt đây?"

Tiểu Anh nhận mệnh gật gật đầu, trên mặt lại che giấu không được mất mát.

Tiểu Đào trong bếp cắt rổ xong vỗ vỗ vào hầu bao nặng trĩu vào cửa: " mọi người nhìn đây là gì nha."

" oa!" Tiểu Anh kinh ngạc đứng lên: " đại tỷ, hôm nay bán được nhiều tiền như vậy a!"

" đúng rồi, hôm nay người đi họp chợ rất nhiều, nương làm đầy một rổ, đều bán xong. Tiền bán được đều chứa đầy hai cái hầu bao." Tiểu Đào kiêu ngạo mà giơ lên khuôn mặt nhỏ, hôm nay đối với nàng thật vừa lòng.

Nàng không dám nói mượn phòng bếp nhà Hoắc Trầm, đưa hắn hai mươi văn hắn sống chết không chịu nhận. Tiểu Đào liền nhét tiền vào giữa khe hở để thoát ở nhà hắn, nghĩ về sau có cơ hội, đem tiền này đưa Hoắc thị rền.

Hiện giờ nàng mang về là tiền của nhà mình, hai cái hầu bao mở ra đổ trên giường đất. " rầm" một tiếng lớn tiền đồng cả nhà đều đặc biệt cao hứng, xúm lại bên cạnh chỗ tiền đồng.

Thời điểm Điền Mãn Thương bước vào cửa nhà, vừa lúc nhìn thấy một màn tràn ngập vui mừng, cả bốn người đều chăm chú nhìn vào đồ ở giữa, mỗi người đều mang theo vẻ mặt vui sướng, dùng tay nhỏ đếm tiền thành từng chồng một. Thế từ Diệp thị ở một bên nhìn mỉm cười vui vẻ.

" đếm tiền sao? Được! Cha nơi này còn một chồng lớn các con cũng từ đây đếm." Điền Mãn Thương đem bao bố trên vai gỡ xuống, ở bên cạnh chỗ tiền đồng kia đổ ra một đồng tiền đồng lớn nữa.

" oa tiền a! Nhà chúng ta phát tài sao? Cha cũng có nhiều tiền như vậy." Tiểu Anh hưng phấn mà vỗ tay, Điền Tùng thấy tỷ tỷ vỗ tay cảm thấy thú vị hắn cũng liền bạch bạch học theo.

Điền Mãn Thương đuổi tay bé nhí từ lên, nhìn ba khuê nữ nói: " ăn tết, chủ gánh cho mỗi người ba trăm văn tiền công, lần này có thể mua thịt cho các con ăn rồi."

Thời điểm người một nhà đang nhảy nhót hoan hô, cửa phòng lại bị người dùng chân đá văng, âm thanh sắc nhọn đầy tức giận đâm vào tai mỗi người trong nhà: " các ngươi hai tiểu tiện nhân, chán sống rồi đúng không? Dám đánh Phùng Mãn, nhà họ không phải xem mặt mũi của ta, đã sớm tìm tới cửa tính sổ rồi. Hai ngươi không biết trời cao đất rộng, không hung hăng dạy bảo các ngươi các ngươi liền không coi ai ra gì."

Tiểu Đào vừa thấy Đinh thị nổi giận dùng chân chạy tới mắng chửi, liền biết mình không có ngày lành sợ tới mức lui tới góc tường.

Tiểu Liễu lại không sợ, đứng dậy chắn ngang Đinh thị đang hùng hổ đi đến không chút yếu thế nói: " đúng, là chúng ta đánh Phùng Mãn, đó hắn xứng đáng hắn đáng đánh đánh chết hắn mới đúng, người biết hắn nói với tỷ tỷ ta thế nào sao? Nói khó nghe đến mức muốn giết hắn cho rồi."

Phùng Mãn là tên xấu xa từ nhỏ đã được nuông chiều, Điền Mãn Thương cùng Diệp thị cũng biết được tính tình xấu xa của hắn, nếu khuê nữ nhà mình đã đến mức đánh hắn khẳng định là không thể nhịn thêm được nữa mới xuống tay.

Đinh thị nào chịu nghe lời giải thích kia, vươn tay ra tóm lấy tai Tiểu Liễu, trong miệng phun ra toàn những lời khó nghe tính toán hôm nay sẽ dạy dỗ các nàng một phen. Nếu hôm nay đổi lại là người khác, Tiểu Liễu khẳng định hung hăng cáo cho mặt hắn nắm vệt máu rồi. Nhưng là lại nói đây thế nào cũng là bà nội của mình, không thể làm vậy được nha.

Điền Mãn Thương vội vàng tiến lên kéo lão nương nhà mình ra: " nương, ngài làm gì vậy? Hồng tai Tiểu Liễu thì làm sao bây giờ?"

" điếc cũng xứng đáng, cho ngươi thành như thế làm sao ra ngoài gây chuyện, có tai cũng như không. Ta phí bao tâm huyết, đi lo việc hôn nhân này cho nhà các ngươi, họ đang tính đi cầu hôn đấy, bây giờ thì tốt rồi, không thành rồi. Không riêng gì chuyện không thành, họ bị đánh thì làm sao có thể bỏ qua chuyện này được, nếu không phải vì thế diện đã sớm tìm tới cửa tính sổ rồi. Hiện tại thì tốt rồi, không chỉ có việc hôn phối thất bại họ còn muốn một xấu tiền phí thuốc bệnh kia kìa, các ngươi nhìn rồi làm đi."

Tiểu Đào tuy sợ hãi nhưng trong lòng thập phần tức giận, ở trong góc nhà nhưng nhịn được lên tiếng: " hắn da dày thịt béo, ta cũng không đánh hắn được mấy quyền, cũng không đem hắn đá thương, đòi phí thuốc bệnh cái gì?"

" ngươi còn dám cùng ta già mồm." Đinh thị xông thẳng đến chỗ Tiểu Đào, Tiểu Đào sợ bị đánh liền ngồi xuống lấy tay che đầu. Ai ngờ, Đinh thị thế nhưng hung hăng cấu vào tay Tiểu Đào lại chưa hết giận dùng sức nghiền lấy thịt non trên tay Tiểu Đào, Tiểu Đào bị đau liền khóc thét lên.

Diệp thị luôn luôn nhu nhược, không dám cùng bà bà tranh luận nhưng nhìn không nổi hài tử của mình chịu uỷ khuất, chạy tới ôm lấy Tiểu Đào che trước người Đinh thị: " nương có chuyện gì từ từ nói, đánh đứa nhỏ làm gì a? Trên tay da thịt đều đau."

Điền Mãn Thương cũng sốt ruột: " nương, hài tử đã đi một ngày trời, người sao có thể đối xử với nó như vậy, hôn sự về sau lại thương lượng, trừ bỏ Phùng Mãn liền tìm không nổi nam nhân tốt nữa hay sao?"

Đinh thị thấy nhĩ tử luôn hiếu thuận nay cũng cãi lại mình, trong lòng liền không thể chịu được, bùm một cái ngồi xuống đất, vỗ đùi gào khan: " lão già a, ngươi mau mang ta đi theo a, ta không sống nổi nữa rồi, có mấy đứa con trai đều không hiếu thuận, không nhìn ra tâm của ta a, ta là vì ai a? Ta còn sống được mấy ngày làm này không phải là cho bọn họ sống qua ngày tốt hơn sao? Không ai biết ơn ta thì thôi lại còn một đám cùng nhau oán ta, về sau thương lượng? Người ta còn cùng các ngươi thương lượng cái rắm a, ngươi có đi cầu người ta, họ cũng không cưới ngươi."

Tiểu Đào ở một bên khóc nhưng vẫn quật cường nói " vốn dĩ là không có gì, nhưng thương lượng...ta thà treo cổ chết cũng không gả cho Phùng Mãn."

Diệp thị liếc mắt nhìn Tiểu Liễu, muốn nàng kéo Tiểu Đào vào tây phòng để bà cùng trượng phu ở lại khuyên bảo bà bà.

Tờ lại phòng của mình, Tiểu Đào ngồi lên giường ôm đầu khóc, Tiểu Liễu cũng không khuyên bảo nàng chỉ nghiêng răng nghiêng lợi mà nhìn chăm chăm góc tường, nắm tay cũng nắm lại thật chặt.

Phía đông phòng dần im ắng lại, Diệp thị ra cửa bê chậu nước vào cho Đinh thị rửa mặt lại đem tiền trên giường đất nhặt lại đưa cho bà bà, lão bà từ đếm liền hừ hừ rồi đi.

Diễn Mãn Thương cùng Diệp thị đi đến tây phòng, nhìn thấy khuê nữ khóc đến mức hai mắt sưng đỏ đau lòng không thôi. Diệp thị nhìn trượng phu nói; "ta không ra cửa nhiều không nhận thức được nhiều người. Nhưng chẳng mấy năm nay đi xây nhà cho người xung quanh đây, đi nhiều nơi chẳng ngắm lại kĩ một chút, tiểu tử nhà ai tính tình tốt lại có khả năng, tìm cho Tiểu Đào một nơi ổn thoả."

Diễn Mãn Thương nặng nề mà thở dài; "tính tình của nương nàng cũng rõ, nếu không theo ý bà, bà liền ồn ào khắp nơi nói chúng ta không hiểu thuận. Ý của nương ta hiểu, chính ta cũng muốn khuê nữ của mình gả cho người thành thật đáng tin cậy, nhưng nếu gia đình điều kiện kém nương chắc chắn sẽ chằm chọc mĩa mai, nói ra ta cũng không muốn khuê nữ gả qua lại chịu khổ. Chính là muốn tìm người nhân phẩm tốt lại giàu có nào có dễ dàng đây."

Tiểu Đào hoảng hốt bỏ lên; "cha, nương, con mới 14 tuổi, con không muốn lấy chồng bây giờ, đừng nói nữa được không? Con không muốn nghe thấy chuyện này nữa."

Diệp thị thở dài, lại khuyên bảo nữ nhi vài câu, liền cho nàng nghỉ ngơi lại đến phòng bếp nấu cơm. Buổi tối, một nhà ăn cơm trong nặng nề tâm sự, người luôn ăn nhiều cơm là Tiểu Liễu cũng chưa ăn, chống má không biết suy nghĩ cái gì. Tiểu đào càng không ăn uống gì chỉ cầm một miếng bánh hạt dẻ, liền ú rù quay về phòng nằm.

Tối thì điem đi ngủ, Tiểu Liễu thôi tắt đèn dầu, chui vào ổ chăn chọc chọc vào người Tiểu Đào, hai tỷ muội thì thầm nói chuyện.

"tỷ, muội biết tỷ chưa ngủ. Muội cảm thấy, tỷ vẫn là tự mình tìm nhà chồng tốt đi. Tính tình kia của bà nội tỷ còn không biết sao? Lần này không thành chuyện Phùng Mãn này, chắc chắn lại đi tìm một cái Phùng Mãn nữa trong thôn ra tìm tới tìm lui, lại tìm ra thứ chẳng tốt đẹp gì. Đại đường tỷ không phải là ví dụ tốt nhất sao? Tỷ phu kia mỗi lần đến nhà đại bá đều vênh vào tự đắc, không phải đơn giản là quăng cho bà hai tui điểm tâm sao, bà liền mừng đến nỗi không tìm ra nam bắc. Đại đường tỷ ở nhà chồng không phải bị khinh bỉ rất nhiều sao? Nhà chồng đều không coi nương ra gì."

Tiểu Đào đích xác không ngủ, nàng không nghĩ ra, chính mình mới có 14 tuổi còn không vội phải gả ra ngoài đâu, vì sao lại gặp phải chuyện ép gả này.

Đại đường tỷ gả đi sống không tốt, nàng biết. Nàng cũng hy vọng người trong nhà sẽ tìm cho nàng một nam nhân thành thật tốt bụng, chính là cha nương đều là người hiền lành, bà nội lại là một người thích nhay nhót lung tung khắp nơi thu xếp, rất có khả năng nàng cũng sẽ dẫm vào vết xe đổ như đại đường tỷ.

"Tiểu Liễu, tỷ đương nhiên biết đại đường tỷ sống như thế nào, tỷ cũng không muốn sống như vậy, chính là, tỷ cũng không biết làm thế nào bây giờ, cũng bà nội khóc nháo như vậy có thể kéo dài bao lâu? Nói không chừng ngày nào đó bà trực tiếp cùng bọn họ định ra."

Tiểu Liễu sốt ruột nói; "cho nên nha, muội mới nói tỷ nhanh nhanh tìm ra một nhà chồng tốt, đem việc hôn sự định ra tới, bà nội liền không thể đánh chủ ý lên người tỷ được nữa."

"muội lại nói bữa rồi tỷ là một cô nương, như thế nào tự mình tìm nhà chồng a, nếu tự định chung thân, không được liền hồng thanh danh, về sau làm sao ngẩng đầu lên làm người đây?" Tiểu Đào từ nhỏ vẫn là một cô nương ngoan ngoãn, chưa làm qua chuyện khác người bao giờ. Chính mình tìm nhà chồng loại chuyện này nàng thật sự làm không nổi.

"tỷ nha, sao lại có chấp như vậy? Tỷ ở trên trấn bán hàng hai năm,nặng kệt như thế nào cũng phải nhận thức được vài người trẻ tuổi đi. Tỷ ngắm lại hình dáng của những người đó, tính tình, kể cả những người không đặc biệt vừa lòng cũng hơn tên Phùng Mãn kia nhiều lần. Chúng ta là cô nương đương nhiên không thể đi nhai trai cầu hôn, nhưng là tỷ có thể tìm biện pháp cho nhà hân tới nhà ta cầu hôn nha."

"như vậy có được không?" Tiểu Đào có chút động tâm

" đương nhiên là được rồi, chính tỷ tuyên người chắc chắn không thể kém. Đến nhà chúng ta nói chuyện, cha nương đáp ứng, bà nội sẽ không nhớ tới tỷ nữa. Hiện tại cha cũng bắt đầu tìm nhà chồng cho tỷ, mất của cha nha, nhìn khắp nơi ai cũng là người tốt cả, tỷ tin được hay không?"

Tiểu Đào cảm thấy lời này của muội muội nói rất đúng, nếu thật tâm chính mình tìm, nàng chắc chắn muốn chọn người hợp ý. Lão cha nhà mình là người thành thật, người không xấu, nhưng lại không có ánh mắt, trong mắt cha tất cả mọi người đều là người tốt. Kể cả tên tỷ phu khi dễ đại đường tỷ cha cũng vẫn nghĩ hân là người tốt, chuyện Phùng Mãn lần này nếu không phải do nàng kiên quyết phản đối, rất có thể Diễn Mãn Thương liền sẽ theo ý của Đinh thị mà đính hôn cho nàng.

"muội cứ ngủ trước đi, để tỷ suy nghĩ một lát." Tiểu Đào không thể không nghiêm túc tự hỏi việc hôn sự của chính mình, nàng vẫn luôn cảm thấy tuổi tác của mình còn nhỏ, không có cần thận suy xét vấn đề này, chính là hiện giờ việc lại đến nước này, trốn tránh cũng không giải quyết được, chỉ có thể nghĩ lại nên làm thế nào bây giờ.

Tối gần trung thu, trăng vừa tròn vừa sáng, Tiểu đào gối đầu nghĩ, nhìn ánh trăng mỏng lung bên ngoài, nội tâm cuộn cuộn đem những người chưa lập gia đình mấy năm nay nhận biết đều suy xét một lượt, từng người một.

Nếu muốn tìm một người thật sự nhận biết tính tình lại là một nhà chồng thích hợp, nghĩ tới nghĩ lui, người tốt nhất chính là—— đại thợ rèn Hoắc Trầm.

Thợ rèn cần mẫn lại có bản lĩnh, người lại thành thật, nhân phẩm tốt, vừa không khoe khoang, cũng không khi dễ người khác, còn rất cần thận lại thương người. Hơn nữa nhà bọn họ nhân khẩu đơn giản, chỉ có mình hân, tương lai cũng sẽ không đau đầu vì chuyện mẹ chồng nàng dâu.

Nghĩ như vậy Tiểu Đào tâm tình với bớt phần nào, ngực lại có chút buồn bực, lật người lại, nằm xuống nhắm mắt lại yên lặng tưởng tượng nếu thật sự gả cho Hoắc Trầm về sau sẽ có cuộc sống như thế nào.

Hân thích ăn đồ ăn nướng lắm, nàng liền có thể thay đổi đa dạng đồ ăn cho hân, nàng vẫn có thể ở trên trấn tiếp tục bán đồ ăn vặt, nhà gần như vậy càng tiện. Bất quá, tính tình của Hoắc Trầm, có khả năng sẽ không cho túc phụ ra ngoài làm việc, ngồi ở cửa tiệm thu tiền cho hân là tốt rồi. Như vậy hân liền có thể toàn tâm toàn ý mà làm việc, một ngày liền làm thêm được hai cái dao phay, liền so với nàng dâu ra ngoài bán hàng chạy đi chạy lại kiếm tiền cang đỡ vất vả hơn.

Hoắc Trầm lớn lên cao to,nhưng tính tình lại tốt, chưa từng thấy hân tức giận qua lần nào, chắc sẽ không giống đường tỷ phu khi dễ đại đường tỷ.

Tiểu Đào càng nghĩ càng thấy Hoắc thợ rèn là người thích hợp nhất, chính là hân có muốn thú nàng về nhà hay không?

Tiểu Đào nghĩ tới mấy ngày chung đụng này, trừ bỏ mượn tiền của hân, còn ở lại ăn uống này nọ lại còn được một cây kéo đặc biệt tốt. Thật sự giống như mình đã chiếm rất nhiều thứ tốt từ hân, có phải hay không hân đã cảm thấy mình thật là phiền toái rồi hay không?

Hân là không như thế đâu, Hoắc đại ca đối xử rất tốt với mình.

Tiểu Đào lần qua lộn lại mà cân nhắc suy nghĩ, hồi hân chính mình trước đó không quan sát qua biểu tình của hân, cũng không hỏi qua hân muốn thú một tức phụ như thế nào. Hiện tại không biết như nào, cũng không đoán ra tâm tư của hân, không biết hân có muốn lấy một cô nương như mình về nhà hay không.

Trần trọc đến hơn nửa đêm trời gần sáng mới nặng nề đi vào giấc ngủ. Diệp thị làm tốt đồ ăn vặt không đành lòng gọi nàng dậy, cho nàng ngủ đến tự tỉnh.

Thời điểm Tiểu Đào tỉnh dậy mặt trời đã muốn nhô lên cao, nàng hoảng hốt bỏ dậy thay nhanh quần áo, ra phòng ngoài rửa mặt ăn cơm."nương, sao không gọi con dậy? Hôm nay chính là 14 nha, còn rất nhiều người vẫn đi chợ mua đồ nữa đây, con phải chạy nhanh lên trấn nữa."

Diệp thị vén tay áo lên, giúp khuê nữ nhà mình vắn một kiểu đầu đẹp, cảm thán nói; "Tiểu Đào nhà ta thật xinh đẹp a, trước kia không có trang điểm qua nếu trang điểm lên một chút, muốn tìm nhà chồng tốt liền không khó khăn gì rồi. Tiểu Đào con ngăn vạn lần đừng nghĩ quẩn a, hôm nay bà nội lại đến, chuyện Phùng Mãn nương sẽ không đồng ý."

Tiểu Đào trước kia luôn búi tóc theo kiểu của tiểu hải tử, trên đầu không mang bất kì một châm thoa nào, bởi vì trong lòng nàng vẫn cảm thấy mình là một tiểu hải tử. Hiện giờ thay đổi thành một búi tóc cao xinh đẹp, cảm giác giống như sau một đêm liền trưởng thành, thật sự là sẽ phải cân nhắc chuyện gả chồng sao?

"nương người yên tâm đi, con chỉ nói ngoài miệng như thế thôi sẽ không ngốc đến mức thật sự tìm một cái cây treo cổ."

Tiểu Đào tay cầm một cái bánh nướng một tay ôm rỏ bước ra ngoài. Hôm nay tuy rằng không phải hợp chính nhưng người đi lên trấn cũng không phải ít, sắp ăn tết, mọi người không tránh khỏi muốn mua vài thứ đi thăm họ hàng.

"Xấu quá giong xộp, đường táo thơm ngon, già trẻ đều thích, mau mau tới xem a."

Trên đường truyền tới âm thanh rao hàng quen thuộc, Hoắc trầm dừng đại chuỷ trong tay, thăm dò nhìn ra ngoài đường xem xét.

Hôm nay nàng mặc váy cao đã có chút bạc màu, nàng đi lại trên đường lán váy lắc qua lắc lại, nhìn đặc biệt đẹp. Hoắc Trầm cảm thấy, hôm nay Tiểu đào có chỗ nào đó không giống ngày thường, hẳn không thể nghĩ ra không giống cái gì, chỉ cảm thấy nàng giống như đã trưởng thành hơn.

Trần thị lộn vừa bán cho khách nhân xong, giờ tay vẫy vẫy Tiểu Đào lại: " Tiểu Đào lại đây, mỗi thứ cho ta sáu cái, sáu sáu đại thuận."

" được a." Tiểu Đào cảm rõ chạy tới, vừa vận đối mặt với một người vừa đi ra.

" a! Muội là Tiểu Đào đúng không? Một năm không gặp muội lớn như vậy rồi a" Trần Mẫn Đạt hi hi cười nói..

Tiểu Đào nghiêm túc gật đầu: " đúng ta là Tiểu Đào, Trần đại ca ngươi khảo xong cử nhân đã về rồi có phải rất nhanh liền thành quan lão gia không?"

Trần Mẫn Đạt gật đầu ngưng ngừng mà nơ nụ cười: " làm quan cái gì nha, con kế nghiệp cha, bán thịt rất tốt. Tương lai ta liền, kế thừa tiệm thịt của cha ta mỗi ngày ở đây bán thịt, ngày ngày đều mua đồ ăn vật của muội có được không?"

Tiểu Đào bị hắn chọc cười, dùng giấy gói đồ ăn lại đưa tới tay hắn. Trần thị lộn khi thể dùng chân đá một cái qua, Trần Mẫn Đạt linh hoạt tránh được nhảy sang một bên. " tiểu tử không có chí người lại còn muốn bán thịt như cha người sao? Ta phi! Ta dù đập nát cũng không cho người, lão tử tiền nhiều tiền như vậy cho người đi đọc sách, là cho người về bán thịt sao? Vậy thì đọc sách làm gì cho người đi bán thịt từ nhỏ là được rồi. Lão tử tốn trăm văn tiền để cho người ta đặt cho người cái tên tốt như vậy."

Trần Mẫn Đạt ăn nhanh ba viên đường táo, cau mày nói: " cha nha, con đã nói trước với ngài rồi ngài lại không chịu nghe. Chức quan không phải muốn làm là được, người xưa đã nói, rồng sinh rồng phượng sinh phượng, con chuột sinh ra đã biết đào hang. Con chính là nhi tử nhà đồ tể, là sẽ đi bán thịt, đệ tử quan gia nhiều như vậy chúng ta làm sao có thể cùng người ta tranh nha. Vốn dĩ đầu ta không đọc được sách, văn chương cùng người ta cũng không giống nhau, thứ tự khẳng định cũng không giống nhau. Kịch không phải cũng thường xướng, quan lại quan hệ bao che cho nhau hay sao? Ngài như thế nào còn không nghĩ thông đây."

Trần thị lộn đem dao phay chém xuống thớt: " lão tử nghĩ thông mới là lạ, lão tử chỉ trông cậy vào người thi cử làm quang tông diệu tổ đầu, người một chút đều không chút cố gắng. Người mà sinh ở tiền triều chi bằng người là nhi tử của tên đồ tể tư cách thi đều không có đầu, hiện tại vừa kịp lúc, còn không đọc sách tốt cho ta, cả ngày đều nói những thứ vô dụng. Không bằng cả Tiểu Đào kiên định, người nhìn xem tiểu cô nương dài dáng đầm mưa, bán đồ ăn hai năm chưa thấy nàng nghĩ ngày nào mà người chỉ cần có một nửa ý chí như vậy thì người đã thi đậu rồi."

" cha, con cảm thấy bán thịt rất tốt nha, mỗi ngày đều có thịt ăn ngài xem đồ ăn trong thư viện nha, một mẫu thịt vụn cũng không có bằng không sao con lại có thể gầy như thế này được? Ngài nhìn thân thể này xem có chỗ nào giống với nhi tử của nhà bán thịt sao?" Trần Mẫn Đạt ăn xong sáu viên đường táo, lại cầm lấy xâu quả từ tay Tiểu Đào, từ rõ tiền của lão cha lấy tiền ra đưa cho Tiểu Đào.

Tiểu Đào nghiêm túc đếm tiền phát hiện ra hắn đưa nhiều hơn ba văn tiền liền thả lại vào rõ tiền: " Trần đại ca, người đưa thừa rồi ta trả lại cho người."

Trần Mẫn Đạt nhìn tiểu cô nương, vừa ăn vừa cười nói: " mọi người đều nói gian thương, thương nhân lâu ngày cũng sẽ học gian. Tiểu Đào muội không như vậy có tiền đồ, có tiền đồ."

Tiểu Đào bị hắn nói đến cười khanh khách không ngừng: " ta chỉ là một nha đầu trong thôn, có cái gì tiền đồ nha, nhìn người nói kia."

Trần Mẫn Đạt một tay nâng xâu quả một tay chống vào cây cột của hàng thịt, cười hi hi nói: " Tiểu Đào, muội không thể nghĩ như vậy được tục ngữ đều nói, ba trăm sáu mươi nghề nghề nào cũng có trạng nguyên. Bán đồ ăn vật thì không thể ra cái trạng nguyên hay sao? Muội phải làm một tiểu cô nương có chí hướng a, đem đường táo cùng xâu quả bán được đến trong cung muội liền thành đường táo đại vương." Tiểu Đào ha ha cười không ngừng, ngày hôm qua vì khóc nhiều mà bây giờ giọng có chút khàn khàn bởi vậy liền ho khò lên một cái.

" Tiểu Đào có phải muội khát rồi không? Tới nhà ta uống chén nước đi." Trần Mẫn Đạt hào sảng dẫn Tiểu Đào vào trong cửa.

" Tiểu Đào, ta cũng muốn mua đường táo." Phía đối diện đột nhiên truyền đến một âm thanh to lớn vang dội.

Tiểu Đào quay đầu lại liền thấy Hoắc Trầm trầm khuôn mặt đứng ở cửa, toàn thân đều mang vẻ ảm ảm tức giận.

Trần Mẫn Đạt thấy là Hoắc Trầm liền giờ xâu quả trong tay: " Đại Trầm ca, huynh cũng về rồi nghe nói sinh ý tiệm thợ rèn không tồi đâu nha, ngày khác đánh cho ta một con dao phay tốt nha, ta muốn bán thịt."

Hoắc Trầm nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, lạnh giọng nói: " người chúng nào thì trở về? Đã thi cử nhân sao không ở lại chờ làm quan đi?"

" đêm qua ta mới ra khỏi, sau tết trung thu mới yết bảng đầu, với ta mà nói đi hay ở đều như vậy, ta khẳng định thi không đậu, làm quan cái gì nha. Về sau ta liền ở đây bán thịt, chúng ta hai nhà cả đời đều đối diện nhau nha."

Trần Mẫn Đạt vừa ăn vừa nói, đối với chuyện mình thi không đậu tựa hồ đã dự liệu trước, nói đến say sưa.

Hoắc Trầm trong lòng chửi thầm ai cùng người muốn cả đời đối diện, lần được bao xa liền lần đi, chạy nhanh đi nơi khác đi, đứng ở đây quán lấy Tiểu Đào nhà hắn.

Tiểu Đào xách rõ đi đến trước mặt hắn ngọt ngào cười: " Hoắc đại ca, người muốn mấy cái nha?"

" ta muốn tất, ta mua hết" Hoắc Trầm đề thấp âm thanh nói, trong lòng như đang có ngàn vạn ngọn lửa vô danh hừng hực thiêu đốt, hắn biết chính mình không nên như vậy, Tiểu Đào với mình không có quan hệ gì, bất quá chính mình nghĩ cách cho nàng đến nhà mình làm cơm buổi trưa nay.

Nhưng hắn chính là nhìn không nổi, nghe không được Tiểu Đào cùng tên kia cười cười nói nói. Tên tiểu tử thôi kia, một thân thư sinh lịch sự văn nhã kia, lại còn biết làm cho Tiểu Đào cười vui vẻ như vậy, Hoắc Trầm hẳn trong lòng không chịu nổi nha.

Chính mình cũng muốn đem nàng cười vui vẻ, lại luôn làm không được. Còn tên kia dù không được cử nhân thì cũng là tú tài nha, các tiểu cô nương không phải đều thích tú tài sao? Nhưng như vậy cũng không thể để hắn đem Tiểu Đào cướp đi a.

Hoắc Trầm càng nghĩ càng gấp mồ hôi chảy đầy mặt, kêu Tiểu đào cùng nhau đi vào tiệm thợ rèn, mới nhỏ giọng nói: " Tiểu Đào, ta buổi sáng còn chưa có ăn cơm, đồ ăn vật của muội ta đều mau hết, muội đứng ở đây chạy tới chạy lui một hồi a, đi làm cơm cho ta ăn được không?"

Tiểu Đào gật gật đầu: " được, ta hiện tại nấu cơm cho người, nhưng không thể từ nơi này đi vào hậu viện nha, Trần đại ca cùng Trần đại thúc đều thấy ta bước vào đây nha. Như vậy đi, ta bây giờ đi ra ngoài người đem cửa sau viện mở ra ta liền đi vào từ đó."

Tiểu Đào vẫn ngoan ngoan đáng yêu như vậy, vừa nghe chính mình từ sáng chưa ăn gì, liền nguyện ý chạy đi làm cơm cho hắn, Hoắc Trầm lúc này trong lòng mới thoáng kiên định chút, cảm thấy Tiểu Đào vẫn là Tiểu Đào, không có bị tên tiểu tử kia dạy hư, lúc này mới yên tâm gật đầu, nhìn theo bóng dáng nàng chạy ra khỏi tiệm thợ rèn.

Âm thanh leng keng leng keng lại lần nữa vang lên, quán thịt đối diện cũng có khách nhân đến mua thịt, ai ai cũng vội vàng chuyện của mình không rảnh nói chuyện phiếm.

Tiểu đào ở trên phố vòng một vòng, liền từ ngõ nhỏ đi vào hậu viện, vào trong bếp bận việc.

Rất nhanh một chén mì sợi nóng hôi liền xong. Hoắc Trầm nghe thấy mùi thơm bay ra liền vào phòng bếp: " có món gì ăn đây a? Nhanh như vậy liền xong rồi?"

Nhìn Tiểu Đào bận rộn thợ rèn trong lòng đặc biệt thoải mái.

" Hoắc đại ca, người tới đúng lúc tới đây nấu thử nấu cay. Người bụng đói không thể ăn nhiều, ta chỉ thả một chút ớt vào thôi nếu người cảm thấy không đủ cay lần sau có thể bỏ thêm nhiều một chút nữa." Tiểu Đào đề chén lên bàn mặt đầy chờ mong nhìn hắn.

"thơm quá! Khăng định đặc biệt ngon." Hoắc Trầm gấp đến không nhin được cảm dừa lên gấp một miếng vào miệng, nóng đến mức liên tục hà hơi.

"ngươi đừng vội như vậy, nước mì rất nóng a, uống trước một chén nước đi." Tiểu Đào nhanh chóng đưa cho hắn một chén nước, đưa tới trước mặt hắn.

" Tiểu Đào muối thật tốt," Hoắc Trầm đặc biệt hưởng thụ thời gian như vậy, chỉ có hắn cùng Tiểu Đào cùng nhau ở trong phòng bếp nhà hắn. Tiểu Đào ngoan ngoãn ôn nhu lại thương hắn, làm hắn nghĩ đây là giấc mơ hắn nguyện không muốn tỉnh.

Tiểu Đào hé miệng cười cười, đem một đĩa đồ ăn sáng đẩy đến phía trước: " ta dùng dưa chuột cùng củ cải trộn lên ngươi thấy ăn tốt không?"

Hoắc Trầm gấp một đĩa rau trộn cho nhanh vào miệng, phát hiện ra chua chua ngọt ngọt. Thật ngon miệng. Vị chua kia vừa vào đến miệng dạo qua một vòng liền biến mất, vị ngọt dọc theo yết hầu ngọt đến tận trong lòng, làm cho mây đen trong lòng tan đi hết cả người đều thoải mái.

" Tiểu Đào muối đem miệng ta kén ăn rồi qua sinh thần của ta muối không đến nữa ta không phải sẽ đói chết sao?"

Hoắc Trầm vừa thong khoái ăn mì vừa lâu bầu cảm khái. Tiểu Đào ngồi phía đối diện tay vịn về góc áo, suy nghĩ không biết như thế nào mở miệng. Nghĩ tới nghĩ lui, nàng vẫn không thể nói ra thành lời e thẹn nhìn hắn vài lần, rừ mắt xuống khuôn mặt hồng hồng miệng nhỏ cười trộm

Hoắc Trầm lại một lần nữa sâu sắc cảm nhận được hôm nay không giống mọi lần nha. Nhưng không giống ở đâu hắn lại không thể nghĩ ra은 지은

Nhưng là, chính là không giống nhau.

Đôi mắt nàng có chút sùng giống như là đã khóc qua, nhưng khoé miệng vẫn như cũ tươi cười nhìn qua rất vui vẻ, không giống như đang có chuyện không vui. Hoắc Trầm gãi gãi đầu đoán tới đoán lui, tâm sự của tiểu cô nương hắn cũng không đoán được.

Rửa xong chén dừa, Tiểu Đào không giống như mọi lần liền vội vã rời đi cũng không có đuổi hắn đi ra cửa tiệm. Chỉ nhìn mặt hắn ôn nhu hỏi: " ngươi nói, ta hôm nay cần phải bán thêm đường táo nữa hay không?"

" muối hỏi ta?" Hoắc Trầm kinh ngạc chỉ vào mình không thể tin được một màn trước mắt này. Nghĩ đến hôm qua Tiểu Đào hấp tấp chạy vào, gọn gàng dứt khoát nói với hắn trưa nay không thể đến làm com cho hắn, phải về nhà làm đường táo để kịp chưa tan chợ.

Lúc ấy nàng nhưng là không có nửa ý muốn hỏi ý kiến của mình, hôm nay đây là làm sao vậy a? Thế nhưng lại hỏi ý kiến của hắn.

" ta...ta cảm thấy muối vẫn là đừng đi, ngày hôm nay chạy mệt cả một ngày mệt như vậy, hôm nay liền nghỉ một lát đi. Sáng mai, ta muốn đi bán té cha nướng ta,cho nên, trong rổ của muối còn lại bao nhiêu ta mua hết muối không cần lại phải chạy đi bán nữa."

Hắn đương nhiên không muốn nàng đi hẳn đặc biệt muốn Tiểu Đào ở lại càng lâu càng tốt, kể cả phải từ cửa tiệm nhìn nàng trong lòng cũng thực cao hứng.

Tiểu Đào ngoan ngoãn gật đầu: " được, ta liền không đi nữa, mấy ngày này chịu không ít chiếu cố từ ngươi, nếu ngươi ngày mai muốn đi bán hai lão nhân gia, đường táo này cũng không thể thu tiền của ngươi, ta tặng cho ngươi."

Hoắc Trầm có chút ngây người, không thu tiền đường táo vậy là không tính là mua ngày mai đi viếng mộ cha nương, hắn có phải hay không nói đây là đồ nàng đầu tư lại của các ngài làm.

" kia...kia cũng đúng, chính là muối không mang theo tiền về nhà vậy muối định nói với cha nương muối như thế nào? Nếu không thì như vậy Tiểu Đào, muối mang khối vải này về nhà đi coi như muối bán đường táo rồi mua." Hoắc Trầm lấy trên giường đất khối vải bông xinh đẹp kia, nhét vào tay Tiểu Đào. Ở trong lòng lại một lần nữa tự gợn ngợn cái với chính mình.

Gần đây càng ngày hắn càng thông minh rồi, nếu không lấy được nàng đâu về không phải là muốn chết sao?

Tuy là như vậy nhanh trí nhưng cũng không ôm bao nhiêu hy vọng, rốt cuộc là ngày hôm qua nói nửa ngày Tiểu Đào cũng không chịu, nhưng là trăm triệu lần không nghĩ tới chính là, Tiểu Đào cầm lấy khối vải.

" Hoắc đại ca, không phải ngươi nói ai giúp ngươi làm y phục vải này liền tặng cho người đó làm tạ lễ sao, ngươi hiện tại đem vải cho ta vậy tạ lễ ngươi ta như thế nào đây?"

" không có việc gì không sao...vậy ta lại đi mua một khối khác đưa họ." Chỉ cần Tiểu Đào chịu, muốn hắn làm gì cũng được cái gì gọi tạ lễ với không tạ lễ hắn lấy có cả thôi. Tiểu Đào khuôn mặt nhỏ càng đỏ cấn môi do dự một lát, ngẩng lên dùng ánh mắt to xinh đẹp thật sâu nhìn hắn một cái, liền e thẹn cúi đầu xuống: " ta nói là... nếu không ta giúp ngươi làm y phục..."

Hoắc Trầm ngờ ngẩn mà đứng im tại chỗ, hoài nghi lỗ tai mình hỏng rồi xuất hiện cả lời mình muốn nghe nha. Tiểu Đào nói là muốn làm y phục cho hắn cơ đấy ừ,... trời ạ, đây là lão thiên gia mở mắt nhìn xuống, là nguyệt lão tình ngu sao?

Hoắc Trầm kích động tới nói năng lộn xộn: " thật sự? Tiểu Đào muối... muối nguyện ý giúp ta làm y phục a, ta ta ta, vậy muối... a!" Hắn nói không lên lời, cũng không nhận được ý cười, khoé miệng đã muốn kéo lên tận mang tai.

Tiểu Đào nuốt một lượng lớn dũng khí mới dám nói ra lời như vậy, nguyên là nàng lo lắng Hoắc Trầm cho rằng nàng không biết kiềm chế, giờ phút này thấy hắn như vậy liền bỏ xuống bản khuôn trong lòng, toàn tâm toàn ý nghĩ làm tốt y phục cho hắn, cho hắn xem tay nghề của nàng. 지은

" ngươi lại đây" Tiểu Đào nhẹ giọng nói.

"?" Hoắc Trầm kinh ngạc nhìn nàng, không rõ ý tứ của nàng.

" ngươi lại đây nha, ta đo kích cỡ của ngươi bằng không, làm sao may được y phục đây."

" à..." Hoắc Trầm lúc này mới phản ứng lại, kinh hỷ cười đi qua, lại cảm thấy chính mình cười như vậy thật quá đáng, vội vàng khép miệng lại. Bước lớn hai bước tới trước Tiểu Đào đứng ngay người.

Tiểu Đào đem vải bỏ trải ra giường đất, khay kim chỉ đều đầy đủ lại lấy ra một miếng vải nhỏ màu trắng.

Thấy Hoắc Trầm đứng im chỗ đó không nhúc nhích mà chỉ ngây ngô cười, Tiểu Đào cũng bị hắn làm cho cười, vòng ra phía sau hắn, dùng ngón cái dè lại một bên vai, duỗi tay ngang ra giữ lại ở giữa lại đôi vị trí tới chỗ khác.

Trong tay bây giờ không có thước, đây là cách mọi người ở trong nông gia thường dùng để đo, dùng chính tay mình, một gang một mà đo. Tay Tiểu Đào nhỏ vai Hoắc Trầm lại rộng đo xuống dưới thể nhưng tận bốn gang tay nữa. Nàng liền ước lượng chiều dài, ở trên miếng vải đánh dấu lại.

" mở tay ra." Tiểu Đào đo tay áo liền nói hắn duỗi tay ra.

Hoắc Trầm nghe theo lời Tiểu Đào nói, ngoan ngoãn đứng ở đó làm theo, đứng đơ ra như tượng gỗ mắt nhìn thẳng, nhưng trong lòng giống như lửa đỏ thêm dầu càng cháy càng mạnh đập thế nào cũng không tắt được.

Hôm nay hắn mặc một cái áo ngắn tay, vải rất mỏng khi Tiểu Đào chạm vào vai hắn, thân thể hắn đã cứng đờ trong lòng nhảy bùm bùm không ngừng.

Theo sát, Tiểu Đào kêu hắn mở hai tay, đôi tay nhỏ bé kia như muốn mệnh hắn bắt đầu trên eo hắn di chuyển, từ bên trái vòng ra phía sau, sau đó nâng lại từ phía dưới cánh tay chui qua, đôi tay nhỏ bé kia nhẹ nhàng lướt qua bụng hắn. Hoắc Trầm cảm rằng nín thở, sợ thân thể mình có gì biến hoá, làm nàng sợ. Nhưng đây vô như vậy ai chịu được đây? Cô nương người thích đang ở trên người người sờ tới sờ lui, nàng thật phần nghiêm túc đo kích cỡ. Hắn từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hồng hồng, cấn cổ duyên dáng trắng trắng, vòng eo nhỏ ngực phập phồng, hắn thu hết vào đáy mắt,

trong đầu hần liền trống rỗng rồi. 지은

Tiểu Đào cũng tự khắc chế chính mình xúc động muốn chạy trốn, cùng một đại nam nhân tiếp xúc gần như vậy không phải là thói quen của nàng. Chính là trong nhà hần kim chỉ thước đo phần kẻ cái gì cũng đều không có năng đánh phải dùng cách này.

Đến khi đi đến chiều dài áo choàng, nàng thật sự không thể chịu được thêm, lau mồ hôi trên chóp mũi, nhẹ giọng nói: "Hoắc đại ca, ngươi có áo bông dài nào cũ không? Ta đo áo cũ rồi làm đi."

Hình phạt ôn nhu này làm hần vừa hưởng thụ vừa thống khổ a, chính là nghe ý tứ của Tiểu Đào, hần vừa muốn theo nhưng hần luyến tiếc nhà, liền trái lương tâm nói: "có một cái áo choàng cũ, nhưng mặc không thoải mái, hơn nữa gần đây hình như ta mập lên, muội hay là vẫn đo cho ta đi"

"à" vậy thì không có biện pháp, Tiểu Đào chỉ có thể đo bằng tay cho hần chiều dài áo choàng bông thôi. Tay nhỏ run rẩy bắt đầu đo từ trên vai xuống một đường đo tới phía dưới, thời điểm đo đến eo Hoắc Trầm hít sâu một hơi dùng sức nín thở. Chính là, tay nhỏ kia lại như có như không chạm đến đùi hần...

Tựa như có một cỗ nhiệt lưu tập trung dồn tại một chỗ, trong nháy mắt liền bùng nổ.

* 2019 rồi chúc mừng năm mới mọi người. Lại già thêm một tuổi lòng đau như cắt mà ʘrz♥◻◻◻◻◻◻◻

Ngồi 5h liền t thấy mãi chưa xong, kéo xuống thấy chưa được một nửa nữa (T__T)

Hoá ra chương này bằng hần 4 chương bình thường 16h đồng hồ mới xong một chương t thấy t thật giỏi mà. =̎ω̎= áhhihi

Bạn đang đọc truyện *Dại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hoắc Trầm hốt hoảng xông ra ngoài, chạy như bay ra sau cửa tiệm lại đột nhiên dừng bước chân, xoay người chạy vào nhà xí.

Tiểu Đào mặt mũi đỏ bừng tím đập thỉnh thoảng, kỳ thật nàng đã cố tình tránh né, dùng tay đo đều cố gắng không chạm vào nhiều, vừa không dám chạm vào đùi vừa không dám chạm vào mông. Mặc dù là như vậy nhưng vẫn không khỏi một màn xấu hổ.

Mấy năm nay, Tiểu Đào đi khắp hang cùng ngõ hẻm, tự nhiên sẽ không giống với những tiểu thư khuê các cửa trước không ra cửa sau không bước, cái gì cũng đều không hiểu. Người nông thôn, đặc biệt là những người phụ nhân có tuổi thích nói nhiều chọc cười người khác, đều tránh không khỏi lấy mấy chuyện nam nữ nói với nhau.

Dù nàng không muốn nghe, cũng không có khả năng đem lỗ tai bịt lại, nói một câu hai câu không rõ, không hiểu nghe nhiều, dù gì đi nữa cũng sẽ hiểu ra một chút. Tuy là có chút mờ mịt, nhưng cơ bản về vấn đề này nàng vẫn biết một ít.

Tiểu Đào đứng dậy ngồi lên giường đất, tay cầm vải có chút run. Không biết là lúc sau hẳn trở về chính mình sẽ đối mặt với hẳn thế nào, đơn giản đứng dậy lấy 20 văn tiền. Đi đến trong viện mở cửa sau, từ ngõ nhỏ xuyên qua đi tới đường lớn.

Một lúc lâu sau, Hoắc Trầm mới từ trong nhà xí đi ra. Rũ đầu, mặt đỏ bừng, cần mũi, không biết sẽ giải thích như thế nào. Đi tới cửa, hẳn rồi rầm một lúc, hít một hơi thật sâu mới nhấc chân vào nhà. Cũng không thể vì bây giờ xấu hổ mà về sau không nhìn mặt nữa, đơn giản bây giờ da mặt phải dày. Hoắc Trầm nghiêng đầu vào phòng, phát hiện ra trong phòng trống rỗng, căn bản không còn thân ảnh của tiểu cô nương trong phòng.

Hoắc Trầm lập tức liền luống cuống, Tiểu Đào đi rồi, quả nhiên dọa sợ nàng. Về sau, nàng làm sao dám tới nữa? Vừa qua khỏi ngày lạnh, như thế nào lại biến thành ra như thế này.?

Hoắc Trầm ngồi xổm trên mặt đất ôm đầu, nhìn xuống đầu sỏ gây nên tội lỗi này, thấp giọng mắng: "Thứ không tiền đồ, thật không tiền đồ, sao lại không thể chịu được như thế? Không kiên nhẫn lại? Hiện tại tốt rồi, nương tử ta chạy rồi, người lẫn lộn cái rắm!"

"Hoắc đại ca, người đang nói với ai vậy?" Tiểu Đào ôm một bao bông tốt tiến vào, liền thấy Hoắc Trầm ngồi xổm ở đất, làm bầm mấy câu, nghe cũng không rõ nói cái gì.

Hoắc Trầm đứng bật dậy, giặt mình mà nhìn về tiểu cô nương phía trước: "Tiểu Đào....muội đã trở lại!"

"ừ" Tiểu Đào gật đầu: "người không phải làm một kiện áo bông sao? Ta đi mua chút bông tới."

Cái gì gọi là bất ngờ, cái gì gọi là vui mừng khôn xiết Hoắc Trầm hôm nay xem như tràn đầy cảm xúc như vậy. May mắn hẳn lúc này trốn mau, xem ra Tiểu Đào cũng không có phát hiện ra khác thường đi, là hẳn suy nghĩ nhiều, nàng còn đi mua bông cho hẳn kia.

"hết bao nhiêu tiền vậy? Ta đưa muội." Hoắc Trầm cười hờ hờ nói.

"là một ít bông thôi, không phải áo bông ngắn không thể dùng nhiều bông. Ta nghĩ làm rộng một chút, nói như vậy, tháng sau người có thể mặc một áo này, tới mùa đông, người có thể mặc bên trong một áo bông mỏng, quần bông mỏng." Tiểu Đào tính toán tốt cho hẳn, người nhà nông cơ hội mặc áo trường bào không nhiều, mùa đông, hẳn đứng cạnh bếp lò làm việc mặc một kiện áo bông mỏng hẳn là ổn rồi đi.

Nếu muốn ra cửa, liền ở bên ngoài khoác trường bào vào là được. Làm như vậy giống như làm nhiều y phục rồi nha.

Hoắc Trầm hoa tâm nộ phóng, mở ra tủ quần áo, lấy ra một áo tương đối vừa người liền đưa cho Tiểu Đào: "kệ y phục này chiều dài vẫn có thể tương đối vừa, muối lấy cái này đo theo, ta muốn lên trước làm việc, gần đây người mua dao phay nhiều, ta phải làm nhanh."

Tiểu Đào mỉm cười gật đầu: " vậy người đi đi, giữa trưa đói bụng liền xuống đây ăn cơm."

" a, được!" Hoắc Trầm tâm tình sung sướng trở lại cửa hàng, vung đại thiết chuỷ lên, làm việc hăng say.

Tiểu Đào ước lượng độ dài áo, thời điểm đến trưa, liền đã làm tốt vật áo sau. Cơm trưa, Tiểu Đào xào một nồi thịt, rau trộn, bánh nướng mềm xốp, còn làm một nồi canh bí đao nấu thịt viên지은

Hoắc Trầm ăn đến đặc biệt thống khoái, vừa ăn vừa nhìn trộm Tiểu Đào, sau khi nhìn lên một cái khoé miệng liền nhếch lên, mặt đầy vui vẻ giấu cũng không giấu được.

Tiểu Đào vốn định chờ đến thời điểm ăn cơm hỏi hán một chút, hán muốn tìm dạng tức phụ như thế nào. Chính là rất nhiều lần lời nói đến bên miệng cũng không thể nói ra thành lời được, sau ngẫm lại liền từ bỏ, cũng vì trực tiếp hỏi không bằng chậm rãi cảm thụ, dù sao không phải là đến làm nửa tháng cơm cho hán sao? Nửa tháng, nàng hán là có thể hiểu biết hơn về hán.

Cơm nước xong, Tiểu Đào liền về nhà, Hoắc Trầm cố gắng khống chế về mặt không nở của mình, sợ làm nàng nhìn ra manh mối, không chịu lại đến nhà hán.

Nhưng hán cũng không quên đem cuộn vải để vào tay nàng, làm nàng mang về nhà làm y phục mới.

Tiểu Đào cũng không cùng hán mất sức đùn đẩy nhún nhường, yên lặng tiếp nhận ý tốt của hán, trong lòng nghĩ phải hồi báo ý tốt của hán. Về đến nhà, đem cuộn vải bông xinh đẹp ra, liền đem Diệp thị, Tiểu Liễu, Anh từ chân kinh rồi.

Anh từ hưng phấn mà cầm vải để lên người ướm thử, trong miệng không ngừng nhắc mãi: " đẹp quá, đẹp quá, muối chưa từng nhìn thấy vải nào đẹp như vậy đâu"

Diệp thị ở bên cạnh cười khê: " đừng nói con chưa thấy qua, nương cũng chưa có nhìn qua đâu, Tiểu Đào, vải này bao nhiêu tiền một thước a?"

" nương, không đắt, cũng giống với vải làm giày. Rất nhanh liền trung thu, trong tiệm có rất nhiều vải nhiều màu đẹp, cái này cũng không phải là vải đẹp nhất trong tiệm đâu, liền dùng vải này làm y phục cho Tiểu Liễu đi." Tiểu Đào nói.

Tiểu Liễu cao hứng mà chạy tới, ôm lấy Tiểu Đào hôn một cái: " tỷ thật tốt, tỷ thương muối nhất!"

Tiểu Đào ôm mặt oán trách nói: " muối lớn rồi sao còn học theo bộ dạng của Tiểu Tùng a, làm nguờ khác một mặt đầy nước miếng "

Mọi người cười ha ha, trong nhà một mảnh ấm áp vui sướng

Ngày hôm sau chính là 15 tháng 8, Tiểu Đào không có nghỉ ngơi như cũ xách theo một rổ đồ ăn vật lên trấn đi bán, bất quá, hàng trong rổ đều là bánh trung thu. Có bánh nhân hạt dẻ, nhân táo, nhân đậu, còn có nhân ngừ vị.

Người làm bánh trung thu không nhiều, có thể miễn cưỡng làm ra bánh có hình có dạng, nhưng cũng không thể làm ngon như nướng của Tiểu Đào làm. Cho nên, hôm nay nàng bán bánh đặc biệt chạy.

Cuối cùng có người muốn bao hết số còn lại, Tiểu Đào lại không đồng ý, nàng đem bánh trung thu mỗi loại để lại một cái, cố ý để lại cho Hoắc Trầm ăn tết은 지은

Thời điểm từ cửa hông đi vào, Tiểu Đào không nghe được tiếng leng keng quen thuộc, liền tò mò nhìn lên cửa hàng, đang lúc nàng nghiêng người nhìn liền thấy Hoắc Trầm từ hậu viện đi ra.

Hôm nay, hán không mặc xiêm y cũ nữa ngày thường hay mặc làm việc, mà là áo ngày hôm qua mang tới đo để làm kiện áo bông, tóc cũng sạch sẽ gọn gàng, một sợi cũng không loạn.

Hoắc Trầm như vậy làm nàng cảm thấy có chút xa lạ, rồi nhìn hán lại có vài phần anh tuấn tiêu sái, hán tự nhiên đi tới tiếp nhận rổ trong tay Tiểu Đào, đi theo nàng vào trong phòng bếp.

" Hoắc đại ca. Hôm nay người không làm việc sao?" Tiểu Đào hỏi.

" hôm nay ăn tết, ta tự cho chính mình nghỉ một ngày. Khó trách Trần đại thúc khen muối cần mẫn có khả năng, qua tết trung thu còn tới bán hàng a." Hoắc Trầm ngoài miệng nói vậy, nhưng kỳ thật đêm qua đều ngóng trông Tiểu Đào lên trấn bán hàng, đã mong mỏi một đêm. Sợ nàng bởi vì ở nhà ăn tết không chịu tới đây.

Nếu là như vậy không phải là không được nhìn thấy nàng một ngày sao.지은

Đối với lời khích lệ của Hoắc Trầm, Tiểu Đào then thùng mà mỉm cười, nhẹ giọng nói: " không cần mẫn sao được, điều kiện nhà ta không tốt lắm, nhà lại nhiều tỷ muối như vậy, tính ta mỗi ngày bán hàng thế này tương lai già đi chưa chắc đã có cái gì gọi nlaí của hồi môn. Nếu không chăm chỉ thì ngay cả cơm cũng không có ăn đủ."

Hoắc Trầm lông mày nháy mắt giật giật, nàng đột nhiên nhắc tới của hồi môn, chẳng phải đây chính là cơ hội để hán biểu hiện tâm tư sao. Liền vội vàng nắm chặt thời cơ nói: phu thê nhà ai không phải về sau thành thân đều là nam nhân kiếm tiền về nuôi gia đình sao. Nữ nhân có thể nấu cơm, có thể làm được y phục làm được giày, cũng là đã phi thường hiển huệ. Về sau ta cưới nương từ về, nhất định sẽ không cho nàng đi ra ngoài vất vả kiếm tiền, chỉ cần ở cửa tiệm giúp ta thu tiền là được. Cũng không cần nhà nàng có của hồi môn, nương từ của ta, ta nuôi được!"

Nói xong hán liền liếc mắt nhìn Tiểu Đào, phát hiện tiểu cô nương hé miệng nhỏ cười như không cười.

Có phải nàng có chút động tâm không?

Tiểu Đào đem bốn cái bánh trung thu lấy ra tới, đặt bánh lên đĩa sứ: " Hoắc đại ca, hôm nay ta bán chính là bánh trung thu cố ý để lại bốn cái cho người, mỗi cái đều là loại nhân khác nhau, người giữ lại thời điểm cúng trăng đêm nay đem ra ăn đi.

Ta còn mang theo chút hạt dẻ tới, giữa trưa chúng ta làm canh xương nấu với hạt dẻ đi, người đi mua chút xương sườn về đây được không?"

" được, ta lập tức đi." Hoắc Trầm đáp một tiếng cầm tiền liền đi ra cửa. Hoắc Trầm sau khi ra ngoài, Tiểu Đào xoay người đi tới mức nước, lúc này mới phát hiện hai bồn gỗ lớn có đầy thịt cùng đồ ăn. Bên cạnh còn có thùng nước bên trong có hai con cá chép lớn đang bơi qua bơi lại.

Nguyên lai hán đã mua nhiều đồ ăn như vậy, đáng tiếc chính mình vừa rồi còn không nhìn thấy, bằng không liền không cho hán đi mua xương sườn rồi, nhiều đồ như vậy ăn như thế nào a. Lúc Tiểu Đào còn đang âm thầm hối hận, Hoắc Trầm đã xách về một tảng xương sườn to trở về.

Nhìn thấy tảng xương sườn cực lớn, Tiểu Đào tròn to mắt: " người sao lại mua khối lớn như vậy nha? Ăn ba ngày cũng không hết a."

Hoắc Trầm sang sàng cười: " không có việc gì, ăn không hết giữ lại sau lại ăn tiếp, hôm nay Trần đại thúc thịt còn dư lại, cho ta tiện nghỉ một chút, ta liền mua nhiều thêm. Lát nữa, muối cũng mang một ít về nhà cho mấy đệ đệ muội muội trong nhà, ngày tết a phải ăn thật ngon mới tốt."

Tiểu Đào cắn cắn môi có chút khó xử. Chính mình cùng hán không có quan hệ gì, sao hán phải đưa nhà mình lễ vật trong ngày tết đâu.

Tiểu cô nương, đôi mắt trong veo như nước yên lặng nhìn chăm chú vào Hoắc Trầm, trong lòng thầm nghĩ: nếu nói với hán, mình có ý muốn gả cho hán, hán sẽ đến nhà cầu hôn nàng sao.?

Bò kho hạt dẻ:)))) t đi chết đây

Ba chi om hạt dẻ

Bạn đang đọc truyện *Dại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hoắc Trầm buông xương trong tay, quay đầu lại liền thấy tiểu cô nương đang dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn, bộ dáng suy tư rồi rầm, biểu tình có điểm sợ hãi, tựa hồ có cái gì muốn nói lại không dám nói.

Không phải là muốn mắng chửi người chứ?

Hoắc Trầm chợt dạ, vốn là mượn cơ hội này lần la làm quen vạn nhất lỡ như biến khéo thành vụng...đột nhiên nhớ tới chuyện xấu hổ ngày hôm qua, vào đến cửa không nhìn thấy Tiểu Đào, ah! Như thế nào lại nóng lòng như vậy.

"Tiểu Đào ta không có ý gì khác, muội tiểu nha đầu đừng nghĩ nhiều. Muội giúp ta nhiều như vậy, hôm nay là ngày tết, ta cũng muốn cho muội ta lễ. Một chút xương sườn cũng không tính là cái gì, lát nữa muội mang về đi."

"à" Tiểu Đào nhẹ giọng đáp ứng, lông mi thật dài rũ xuống, xoay người đi làm cơm trưa. Thì ra người ta không có ý gì khác, chính mình thật đúng là nghĩ nhiều. Nhìn dáng vẻ kia của Hoắc thợ rèn hẳn là không có tính toán muốn cưới tức phụ vào cửa, ở trong mắt hắn, mình chắc hẳn chỉ là một tiểu nữ hài đi.

Trời ạ! Hoắc Trầm không thể tin vào hai mắt của mình, sao hắn lại thấy được tiểu cô nương trước hắn đang mất mát? Thật sự là mất mát sao? Hắn gãi gãi đầu, không dám xác định cảm giác của mình, trông lòng giống như trống đánh, bùm bùm lợi hại, mím mím môi sợ chính mình nhất thời kích động nói sai cái gì.

Vẫn là từ từ tới đi, như vậy tương đối ổn thoả.

Bởi vì sợ hãi mất đi, Hoắc Trầm không thể hạ được quyết tâm, không thể biểu hiện quá phận, tránh dọa sợ tiểu cô nương. "Tiểu Đào ta hôm nay không làm việc, tới làm trợ thủ cho muội, muội chỉ việc cho ta đi." Tiểu Đào nhìn hắn biểu tình nghiêm trang, yên lặng thờ dài: "vậy người đem xương sườn đi chặt ra đi, ta không đủ lực."

"được" thợ rèn nghe lời xách tảng xương lên đặt trên thớt, đem dao phay tinh xảo cố ý làm cho Tiểu Đào để sang một bên, tìm ra dao phay to trong nhà chặt xuống.

Tiểu Đào ở bên cạnh nhìn lên hắn chặt xương, càng nhìn càng cảm thấy nam nhân này không tồi. Cao lớn cường tráng, tướng mạo anh tuấn, còn có bản lĩnh kiếm tiền dưỡng gia, còn không phải là kẻ tự cao tự đại. Giống như bây giờ, hắn ở trong bếp trợ giúp nấu cơm đến vô cùng cao hứng, nhanh nhẹn, nam nhân tốt như vậy đích xác không dễ tìm.

Hoắc Trầm chặt tốt xương sườn, quay đầu lại hỏi Tiểu Đào: "có muốn để trong chậu gỗ để rửa không?" Đột nhiên quay đầu lại, thể nhưng phát hiện tiểu cô nương đang nhìn mình chăm chăm, một khác kia bốn mắt tương giao, thời gian giống như đã dừng lại, hương hoa quế trong viện từ cửa sổ tiến vào, nhiễm hồng khuôn mặt nhỏ của tiểu cô nương, làm tâm nam nhân như say như si, tâm cũng rung động.

Hai người đồng thời rũ mắt, quên hết mọi thứ xung quanh, chỉ có thể cảm nhận được tim mình đang đập thình thình liên hồi, cùng hình bóng của người đối diện.

Nam nhân chung quy da mặt phải dầy chút, rất nhanh lại một lần nữa ngược mắt nhìn qua, chính là tiểu cô nương vội vàng cúi đầu, không nhìn thêm hần nữa. Hoắc Trầm trong lòng thoáng có điểm mất mát, nhưng không sao đã có tiến triển, không phải sao?

Hắn hơi mỉm cười, lại. Lần nữa hỏi: "Tiểu Đào, xương này là để trong chậu rửa sao?"

"đúng vậy, người để vào chậu gỗ lớn kia, lát sau ta sẽ tới rửa sạch" tiểu cô nương không ngẩng đầu lên, giọng nói mang theo chút run rẩy.

"được, ta đây đi ra viện mổ cá, trước kia chưa có làm qua, nhưng là đã thấy, rạch bụng rồi đem tất cả bên trong moi ra có phải hay không?" Hoắc Trầm đi đến bên cạnh Tiểu Đào tay xách thùng nước đựng cá hồi.

Hắn dựa vào gần, Tiểu Đào trong lòng càng thêm khẩn trương, đôi tay càng không dám rời đi cục bột, đem cục bột đã nhào tốt nhào lại lần nữa, trong miệng tuy ý lên tiếng: "ừ"

Hoắc Trầm xách theo thùng nước ra ngoài, Tiểu Đào mới dám giương mắt, đẩy kín bột đã nhào lại, rửa sạch tay, bắt đầu đi nhặt rau.

Tiểu Đào ở bên này làm đồ ăn không sai biệt lắm, cũng đã xong một số thứ, bỏ vào mâm. Hoắc Trầm đem hai con cá chép lớn đã rửa sạch sẽ đi vào: "Tiểu Đào, muối nhìn một cái, cá làm như thế này được chứ?" Hoắc Trầm làm việc, đặc biệt là vì muốn tiểu cô nương hắn thích ở trước mặt hắn khích lệ hắn một câu, hắn đem cá tình tế đánh vảy cá, mổ bụng đem tất cả đồ bên trong bụng cá đều lấy ra ném sang một bên, lại đem cá rửa sạch đến ba bốn lần liên, chính mình nhìn đến vừa lòng, mới bưng lòng đem vào nhà.

Tiểu Đào mỉm cười gật đầu: "à, không tồi, nhìn không ra tói, người trừ bỏ rên đồ ra, làm việc khác cũng thật xuất sắc."

Hoắc Trầm trong lòng chính là một câu này thôi, trong lòng ngọt như mật, cái này, nương tử tương lai ở trước mặt hắn khen hắn. Mổ cá thật không tồi, không tồi!

Không ngờ, không chờ hắn cao hứng được lâu, liền nghe Tiểu Đào tiếp tục hỏi: "trứng trong bụng cá đâu? Người có đặt riêng ra trong chén khác không?"

Hoắc Trầm nghehỏi, bước nhanh ra ngoài, nhìn xem trong đồng nội tạng vừa ném ra đúng thật là có trứng, nhưng không thể lấy được nữa. Trở lại trong phòng Hoắc Trầm thành thật thừa nhận sai lầm: "ta không biết kia là trứng cá, cũng không chú ý, đều đem đồ trong bụng cá ném ra, còn muốn rửa xong tay thì đem chôn đi nữa, bằng không quá tanh. Lần tới, lần tới ta đã biết làm như thế nào rồi nhất định làm muối vừa lòng."

Tiểu Đào cười một tiếng: "người không để ta làm cá, sao ta lại không vừa lòng đây. Ném liền ném đi, cũng là trách ta vừa này không nói rõ ràng, ta vừa rồi..."

Vừa rồi thất thần, mà những cái đó năng không có biện pháp nói ra, vì thế, Tiểu Đào liền ngâm miệng.

Hoắc Trầm trông mong nhìn nàng, đặc biệt muốn biết vừa rồi nàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì. Hắn còn cảm thấy Tiểu Đào hôm nay âm thanh nói chuyện cũng khác trước kia, trước kia thanh âm thoải mái, giòn tan, vui tươi, hôm nay tựa hồ có chút...mềm mại, giống như đang làm nũng...

Hoắc Trầm đặc biệt muốn biết tâm ý của Tiểu Đào, rồi lại không dám lỗ mãng hấp tấp mở miệng hỏi, hắn chỉ có thể nỗ lực giúp Tiểu đào làm việc, thể hiện tốt bản thân trước mặt Tiểu Đào.

Trong lò bếp ngọn lửa màu đỏ cháy lên hùng hực, rất nhanh, hỗn hợp hạt dẻ thơm ngọt bụi bụi cùng mùi vị của thịt bay ra tứ phía, Hoắc Trầm ngồi lên ghế, cho thêm củi vào lò lửa, vừa âu yếm nhìn cô nương ở trong phòng đang bận rộn xào rau rán cá.

Trong phòng bếp nhiệt khí ngày càng nhiều, độ ẩm ngày càng tăng cao, tâm tình của hai người trong phòng cũng càng vui mừng.

"Tiểu Đào, muối làm đồ ăn thật đẹp mắt, hai con cá này đẹp như vậy thật không nỡ ăn a! Hoắc Trầm từ đáy lòng tán thưởng.

"làm đồ ăn đẹp mắt chút, mới càng thêm muốn ăn nha, hôm nay là tết, liền làm thêm nhiều món khác, tối nay người làm nóng lên là ăn được. Hôm nay thời tiết rất ẩm áp, người có thể đem bàn rời đến tring viện, vừa ăn vừa ngắm trăng."

"ừ, trong nhà còn có một bình rượu hoa quế, lát nữa ta đem mở nó ra, chúng ta uống hai chung đi."Nghĩ đến trăng đêm nay, Hoắc Trầm có chút mất mát, một người ngắm trăng có ý nghĩa gì đâu? Nếu có nương tử ở bên cạnh kia mới gọi là ngắm trăng. Nhưng cũng còn tốt, ít nhất giữa trưa có thể cùng nương cùng nhau ăn cơm. Hoắc Trầm thăm hạ quyết tâm: trung thu sang năm nhất định phải cùng nàng cùng nhau ngắm trăng, cùng nàng uống rượu, ôm nàng ngủ.

Bữa cơm hôm nay thập phần phong phú, có canh xương sườn nấu hạt dẻ thơm nức, lại có cá sọc giòn thơm lừng da cá vàng thơm giòn tan, lại có đậu hũ thơm cay, nấm chung tòi, ngó sen kẹp thịt, còn có dưa chua chấm tương, dưa chuột trộn chua ngọt, canh củ cải, bánh nướng mềm xốp thơm ngon.

"oa! Quá tuyệt vời, Tiểu Đào, nhà của chúng ta trước kia tuy rằng không thiếu tiền nhưng ăn tết ngon như vậy thì chưa bao giờ được a. Bởi nương ta sẽ không làm đồ ăn nhiều như vậy, nhiều nhất cũng chỉ là hầm một nôi thịt, chưng mần trâu. Tiểu Đào, chờ về sau muối có hài tử, hài tử của muối thật đúng là có phúc a."

Hoắc Trầm nhìn bàn nễ thực sắc hương vị đều đầy đủ, từ đáy lòng tán thưởng.

Tiểu Đào hé miệng nhỏ mà cười cười ngược ngùng cúi đầu, không có truy cứu hắn cùng với một cô nương nói đến chuyện hài tử là quá phận, cầm lấy đôi đũa nói: "mau thừa dịp còn nóng mau ăn đi, nguội rồi không ăn được nữa,"

"ai, muối đừng vội." Hoắc Trầm chạy ra khỏi phòng bếp, ở dưới chân tường phía nam, đem một vò rượu ôm lên. Mở bình ra, hương rượu thoang thoang bay ra, hần đỏ ra rượu ra hai chén lớn, hai mắt thần thái sáng láng nói: "ăn tết, chúng ta uống chút rượu, đây là rượu gạo, sẽ không say"

Tiểu Đào liền tục xua tay: "ta không uống rượu, trước cũng chưa uống qua bao giờ, vạn nhất uống say, ở nhà người làm loạn làm sao bây giờ?"

Hoắc Trầm cười ha ha: "loạn thì loạn đi, muối muốn như thế nào đều được, dù đem nóc nhà dỡ xuống ta cũng đều theo muối."

Tiểu Đào bị bộ dáng tùy tiện của hắn chọc cho cười khanh khách không ngừng: "Hoắc đại ca, chờ người về sau cưới tức phụ về, khẳng định sẽ rất thương nàng đi tính tình của người thật tốt."

Hoắc Trầm lông mày khẽ nhích, biết cơ hội của mình lại tới nữa rồi, vội vàng vỗ ngực thùm thụp đảm bảo: "đương nhiên, nương tử của ta, ta không thương chẳng lẽ còn để cho người khác thương hộ sao? Chờ về sau ta cưới nương tử về, nàng muốn như thế nào ta liền để nàng làm như thế, ta tuyệt đối không quản nàng, cũng sẽ tuyệt đối không đánh nàng, mắng nàng, mỗi ngày đều sẽ nâng niu nàng trong tay, cho nương tử của ta được ăn tốt mặc tốt, sống vui về."

Tiểu Đào cười đến không khép miệng được, đem chén rượu trước mắt mình đẩy về phía Hoắc Trầm: "rượu này thơm như vậy, đừng lãng phí, dù sao ta cũng không uống được, người đem hai chén này uống đi."

Hoắc Trầm không muốn Tiểu Đào khó xử, nếu nàng không muốn, thì như vậy đi, ngắt lại một tiểu cô nương đi bán hàng rong về người lại có mùi rượu thì thật không biết giải thích như thế nào với người trong nhà. Vẫn là chờ nàng gả cho hắn thì uống đi, uống say cũng không sợ, dù sao hắn cũng sẽ chiều cô nàng thật tốt.

Thời điểm uống rượu, hắn uống rượu trong chén mình một ngụm, lại bưng chén của Tiểu Đào lên, trong miệng còn nói: "tôi, Tiểu Đào, ta giúp muối uống một ngụm," một người uống rượu cũng có thể làm cho hai người cùng vui vẻ náo nhiệt, Tiểu Đào cũng bị hắn làm cho cười ha ha liên tục, không ăn được cơm.

Hoắc Trầm rốt cuộc lại phát hiện mình cũng có khả năng làm cho Tiểu Đào cười vui vẻ, nàng cười so với lúc ở cạnh tên Trần Mẫn Đạt kia còn tựa hồ vui vẻ hơn. Nhưng, mình cũng là Hoắc đại ca tên kia cũng là Trần đại ca, điểm này, Hoắc Trầm hắn không phục.

" Tiểu Đào, về sau muội gọi ta là Đại Trầm đi, người khác đều kêu ta là Đại Trầm, chỉ có muội kêu ta là Hoắc đại ca, nghe thật xa cách, giống như chúng ta không thân quen. Kỳ thật, chúng ta là bằng hữu tốt của nhau đúng không?"

Tiểu Đào nghĩ nghĩ cảm thấy cũng đúng, mỗi ngày thời điểm bán hàng, chỉ cần nhìn sơ qua tuổi tác thấy hơn tuổi mình nàng đều kêu đại ca, Triệu đại ca, Tiền đại ca, Tôn đại ca, Lý đại ca thật đúng là không có gì bất đồng. Nếu nàng muốn cho Hoắc thị rên đến nhà mình cầu hôn, nên làm cho hắn có cảm giác bất đồng không giống với mọi người xung quanh.

" chính là, người so với ta lớn hơn mấy tuổi, nếu ta trực tiếp gọi tên, có phải hay không không biết trên dưới không? Nếu không ta gọi người là Đại Trầm ca đi " Tiểu Đào ngọt ngào nói.

" được a." Hoắc Trầm được như ước nguyện, tâm tình càng sung sướng, quan hệ của hắn và Tiểu đào càng gần hơn một bước.

Cơm nước xong, Tiểu Đào cũng không vội về nhà ngay mà đem áo bông đã làm được một nửa ra tới, bắt đầu làm vạt áo trước. Rất nhanh liền vòng xong ba vòng, chỉ còn lại cổ áo.

" Hoắc đại ca, người ngồi đừng nhúc nhích, ta tới đo kích cỡ cổ áo."

Tiểu Đào để hắn ngồi trên giường đất, nàng đứng trước người hắn, bàn tay trắng trắng mềm mềm bắt đầu từ đầu vai, xẹt qua xương quai xanh, dọc nghiêng nghiêng theo cổ áo đi xuống.

Tiểu cô nương thập phần nghiêm túc làm việc trước mắt, thời điểm đứng thẳng thân mình, ngực nàng liền đối diện với mắt của hắn, thời điểm nàng cong lưng, từ góc độ của hắn vừa vặn vận chính là nhìn đến chỗ cổ áo như ẩn như hiện một mảng trắng nõn.

* hôm nay Đào mei mei rắc thính Hoắc ca nhiều quá, Hoắc ca bắt không kịp (—) nói chung anh chị rắc thính nhau tung trời("v")

Cá sọc chiên

Ngó sen kẹp thịt

Nấm xào tỏi

Gỏi ngó sen tôm thịt

Đậu hũ mapo cay

canh cá cay

Tối muộn rồi nhĩ `▽`

Bạn đang đọc truyện *Đại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 26

Hoắc Trầm không dám nhìn, ngẩng đầu lên nhìn nóc nhà. Nếu chuyện xấu hổ lần trước tái hiện lại một lần nữa hẳn thật sự không còn mặt mũi nào nhìn nàng nữa.

Bàn tay nhỏ mềm mại như không xương đang hành động trước ngực hắn, tuy là cách một tầng vải bông, lại giống như gãi không đúng chỗ ngứa, ngược lại làm cho hắn cảnh ngày càng ngứa. Trong nháy mắt hẳn thậm chí có ý muốn xúc động hung hăng giữ chặt tay nhỏ của nàng, đem nàng đề lên giường đất, hỏi nàng: gãi cho ta, được không?

Tiểu Đào đứng đo đạc ở ngực hắn, khoé mắt lại thường đảo qua phía dưới. Nàng muốn biết, chính mình ở trước thợ rèn có lực hấp dẫn hắn hay không? Có làm cho hắn nảy sinh ý tưởng khác không, vì lần trước xảy ra chuyện đụng chạm vào thân thể mới có chuyện xảy ra như vậy.

Chính là lúc này đây, hết thấy đều bình tĩnh không xảy ra bất luận chuyện xấu hổ nào phát sinh. Chuyện này nàng cảm thấy cao hứng, cũng lại có điểm mất mát nhỏ nhỏ.

Quả nhiên chính mình vẫn còn quá nhỏ, không thể gọi lên cái gì trong đầu hắn. Chuyện này, Tiểu Đào có kỳ thật có chút không phục, cúi đầu nhìn xuống ngực chính mình, Tiểu Đào thấy rõ ràng là đại cô nương rồi nha, thậm chí so với đại đường tỷ đã thành thân còn hơn nha, thế nào hắn còn không cảm thấy gì hay sao?

Tiểu Đào cảm thấy có thể là do mình mặc quần áo quá rộng, xem ra mấy ngày nữa phải chú ý việc ăn mặc một chút, bằng không thời tiết trở lạnh, mặc mấy bộ áo bông vào có hơn nữa cũng không hiện ra được.

Làm tốt vạt áo trước, mặt trời đã sắp lặn, Tiểu Đào so vạt áo trước cùng vạt áo sau, đối với tay nghề của mình vẫn thực vừa lòng. " chỉ còn hai tay áo,qua mấy ngày là có thể làm tốt, trước khi trời trở lạnh là có thể mặc được."

Thời điểm nàng ngồi trên giường đất nghiêm túc mà xe chỉ luồn kim, Hoắc Trầm an vị mà ngồi ở một bên, dựa vào vách tường, lẳng lặng nhìn nàng. Mùi hoa quế bay vào từ cửa sổ, phòng bếp đầy mùi thơm của thịt, tất cả đều kém hơn cô nương trước mặt hắn, mỗi cử chỉ động tác đều làm hắn say mê.

Hoắc Trầm uống hai chén rượu hao quá, hơi có chút choáng váng, nhìn cô nương trước mắt, cảm thấy nàng đẹp giống như tiên từ trên cửu thiên. Không biết đời trước chính mình đã tích đức như thế nào, để bây giờ hắn có thể gặp được cô nương tốt như vậy. Thời đêm Tiểu Đào về nhà, mang ra một bao xương sườn lớn, theo ý tứ của Hoắc Trầm còn muốn cho nàng mang về thêm một khối thịt to, nàng sống chết không chịu.

Vừa vào đến cửa, trong lòng Tiểu Đào thấp thòm không biết có thể hay không lừa gạt thêm lần này.

Thấy đại tỷ vào cửa, Anh Tử chạy nhanh ra đón nàng, hai con mắt lẳng lẳng nhìn chăm chú vào trong rõ. Phát hiện trong đó có một bao lá sen to, vội vàng mở ra nhìn:

" oa! Thật nhiều xương sườn a, thật là nhiều."

Tiểu Liễu đang cắt khoai lang cũng buông dao phay, chạy tới: " thật là tỷ mua xương sườn sao? Tỷ, tỷ thật lợi hại, ngày hôm qua nương còn nói là muốn mua một ít xương đấy. Cái này thì tốt rồi, ăn thật đỡ thêm a."

Bà tỷ muội đang nói chuyện, Diệp thị ôm Dieefn Tùng đi vào, trong tay xách hai cây củ cải mới nhỏ ngoài vườn về. Thấy các con vây quanh rõ của đại nhi nữ, Diệp thị cũng đi qua nhìn thoáng qua, lại bị thứ trong rõ làm cả kinh ngăn cản cả người: " Tiểu Đào, sao lại mua nhiều xương sườn như vậy? Tôn bao nhiêu tiền a, con bán bánh trung thu cũng không đủ đi?"

Tiểu Đào nhấp nhấp miệng, ổn định tâm thần, mỉm cười nói: " nương, không tốn nhiều tiền, con bán tiền bánh còn thừa nhiều a nương nhìn xem."

Tiểu Đào đem hầu bao trên người gỡ xuống, đổ ra mấy chục tiền đồng.

Diệp thị giật mình chỉ vào chỗ xương sườn: " vậy con dùng cái gì mà mua nhiều xương sườn thế kia? Trên xương lại còn thừa nhiều thịt lại như thế kia nữa"

" nương, nghe con nói đã, hôm nay là 15 tháng 8, bánh trung thu nhà ta bán rất tốt, bán được một nửa, con liền nghĩ không bằng bán giá cao lên một chút, cho nên là nguyên là bán 4 văn tiền một cái bánh con liền bán thành 7 văn tiền, cũng là bán hết rồi nha. Bán được nhiều tiền bánh, khi về liền mua xương sườn về."

Tiểu Liễu cùng Anh Tử kích động mà lạch bạch vỗ tay, trăm miệng một lời liên tục nói tỷ thông minh, đi theo tỷ tỷ có thứ ăn, làm Tiểu Đào thập phần ngượng ngùng.

Diệp thị có điểm không dám tin, xách lên ước lượng: " Tiểu Đào, chỗ này phải vài cân đấy, con bán thêm có chút tiền có thể mua được nhiều như thế này sao?" Tiểu Đào có chút hối hận, chỗ xương sườn này, ở nhà Hoắc Trầm không cảm thấy nhiều, bởi vì hắn mua là một tảng sườn nguyên vẹn, chặt ra tràn đầy một chậu gỗ lớn. Nàng hăm một nỗi to, lại đem thêm chậu nhỏ dùng thêm.

Thời điểm Hoắc Trầm đem xương sườn cho nàng so sánh lúc đó với chậu gỗ lớn đấy, nàng cũng không cảm thấy nhiều. Chính là hiện tại về đến nhà, đối với nhà mình là thật sự quá nhiều. Nhưng việc đã đến bước này, nàng cũng chỉ có thể căng da đầu tiếp tục nói: " hôm nay, Trần đại thúc giết lợn nhiều hơn bình thường, bán không hết, hôm nay thời tiết lại nóng hơn, sơ thịt bị hỏng, sau giờ Ngọ liền bán giá đặc biệt tốt. Hơn nữa, con của Trần đại thúc thì cử nhân không tồi, về sau cso lẽ là làm quan, con thuận miệng nói tốt hai câu. Trần đại thúc tâm tình tốt, còn bỏ thêm nhiều vài miếng cho con."

Con gái thành thật, thiitj này khẳng định không phải trộm hay cướp đoạt của ai, Diệp thị cũng không truy hỏi thêm nữa, tuy là trong lòng vẫn là vô pháp tin tưởng sẽ có chuyện tiện nghi như vậy, nhưng bà vẫn lựa chọn không ép hỏi nhi nữ. Bọn nhỏ đang hào hứng, ánh mắt đều là mong đợi, bà liền đi làm xương sườn nấu hạt dẻ.

Mùi thơm nháy mắt tràn ngập cả nhà, mấy hài tử ngồi ở cửa thành một hàng mắt trông mong ngóng cha trở về.

Khi Điền Mãn Thương trở về nhà thì rồi đã tối muộn, tay còn cầm theo bay, xẻng đồ xây nhà, nhìn qua vẻ mặt đầy mệt mỏi.

" cha" Điền Tùng dùng đôi chân ngắn ngủn chạy nhanh tới, ôm lấy cẳng chân phụ thân, dùng khuôn mặt nhỏ cọ vào ống quần dính đầy bùn đất.

Điền Mãn Thương khom lưng bế tiểu nhi từ lên, lại nhìn đến cửa ba khuê nữ như hoa như ngọc đang chờ hắn về, trong lòng vừa cao hứng lại khổ sở.

Diệp thị đi ra đón, buồn bực hỏi: " không phải là chàng đi đến Phùng gia làm chuông để hay sao? Nhanh như vậy liền xong rồi? Không phải nói là muốn thêm vài ngày nữa mới hoàn thành được sao?"

Điền Mãn Thương giờ tay sờ lên khuôn mặt nhỏ bé của nhi tử, che đi vẻ sắc mặt không quá bình tĩnh của mình, dùng thanh âm trầm thấp nói: " cái chuông đó còn không phải có làm nhanh sao, hẳn nuôi nhiều dê như vậy, rốt cuộc phải làm thấp đi a, đã làm xong rồi. Chúng ta muốn dư ra mấy ngày, nhà chúng ta không phải nên gieo lúa mạch rồi sao? Gieo xong ta lại đi xây nhà."

Tiểu Liễu xung phong nhận việc mà đứng lên: " cha, ngày mai con đi theo cha đi gieo lúa mạch, con kéo lâu, cha đỡ lâu là được."

*lâu: là nông cụ dùng để đánh luống gieo hạt.

Gieo lúa mạch là một việc cần có kĩ thuật, đặc biệt mấu chốt là ở người đỡ lâu, gieo qua sâu lúa không mọc ra nổi, gieo quá nông, sẽ bị phơi chết. Người đỡ lâu thường là nam nhân còn kéo lâu lại là những nữ nhân gầy yếu.

Diệp thị thân thể ốm yếu, kéo một chuyến từ đầu ruộng này sang đầu ruộng kia một vòng là đã mệt đến thở không nổi. Chính là một mẩu lúa mạch phải đi hơn mười vòng, mấy năm nay mỗi lần gieo lúa Điền Mãn Thương đều gọi huynh đệ của mình đến hỗ trợ. Nhưng năm nay, huynh đệ ở kia còn đang ở lại xây nhà kiếm tiền đấy, hẳn không thể không xấu hổ mà gọi mọi người đến giúp hắn việc nhà mà bỏ tiền công một ngày đi được. Cũng may sức khỏe của Tiểu Liễu tốt vừa đi vừa nghỉ một ngày cũng có thể xong rồi.

Tiểu Đào biết rằng việc này vất vả, tuy rằng nàng cũng không có sức lực, nhưng có thể làm được một ít cũng tốt hơn là không làm gì, liền cũng hằng hái đôi đi: " cha, ngày mai con cũng đi, con kéo một lát nếu mệt rồi thì đi phía sau đập đất."

Khuê nữ hiểu chuyện, Điền Mãn Thương thật vui mừng, nhưng hắn lại không đáp ứng Tiểu Đào, lúc đầu nói: " không, cha cùng Tiểu Liễu là được rồi, một ngày giao không xong thính hai ngày, cùng lắm thì làm thêm mấy ngày. Dù sao cách tiết thu phân còn 5 ngày nữa, không đến thời điểm ấy ông trời cũng luyến tiếc cho trời đổ mưa a."

Diệp thị đối với quyết định của trương phu thập phần tán thành, ở bên cạnh liên tục gật đầu: " đúng vậy, nương cùng với Anh Tử đi đập đất là được, ngày mai là họp chợ chính, Tiểu Đào, ngày mai con còn phải đi bán đường táo đầu. Nếu bán được nhiều, cũng có thể kiếm thêm được hai mươi văn tiền."

Tiểu Đào dụ ngoan, nghe cha nương khuyên như vậy nàng cũng không kiên trì thêm

Hôm nay thời tiết ẩm, kê bàn bát tiền ra tới sân viện, bùng canh xương sườn hạt dẻ thơm phức dề lên bàn, Điền Mãn Thương sừng sốt: " sao lại mua nhiều thịt như vậy?"

Tiểu Đào đem lí do đã nói lúc nãy lập lại một lần, vì đã nói một lần nên lần này nói càng trôi chảy, Điền Mãn Thương trong lòng có tâm sự, không có nghĩ nhiều, hưởng hờ nhân phẩm con gái nhà ông đều không có vấn đề. Xương sườn này tuyệt đối không có vấn đề.

Người một nhà ngồi đoàn tụ bên nhau, ăn một bữa cơm chiều vô cùng náo nhiệt. Mỗi người lại ăn một khối bánh trung thu nhỏ, trăng sớm đã lên tới ngọn cây, tỷ lệ ăn uống no đủ ngon miệng liền ở trong sân chạy đuổi bắt nhau.

Điền Mãn Thương nhìn khuê nữ cười vui vẻ, lòng vừa vui mừng lại chưa xót, yên lặng thờ dài, trong lòng nghĩ: vô luận như thế nào, vẫn phải đi cầu xin chủ gánh, không thể bỏ đi phần sai lầm này, chỉ dựa vào hai mẫu đất cần làm sao có thể nuôi được bốn hài tử đây.

Buổi tối nằm trên giường đất, nghe bên phía tây phòng không còn động tĩnh, ba khuê nữ hẳn là đi ngủ rồi, Diệp thị liền xốc ỏ chần bên cạnh lên chui vào. Điền Mãn Thương nằm xê dịch sang bên cạnh, gối đầu cũng nhường cho bà nửa cái, cầm lấy tay thê tử nói: " hôm nay không được, ta không có sức lực, ngày mai đi."

Diệp thị trong đêm tối mất đồ lên, kiêu thanh nói: " chẳng nghĩ đi đâu vậy? Chẳng nghĩ rằng ta tiến vào ổ chần của chàng là vì chuyện này hay sao? Ta bắt quá là muốn cùng chàng nói nhỏ vài câu, chàng gạt được ai cũng không gạt được ta. Cùng ta nói chuyện một chút đi, có phải chàng đang có chuyện khó xử hay không?"

Điền Mãn Thương lúc này mới nặng nề thờ dài, nắm chặt tay thê tử, khổ sở nó: " hôm nay chủ gánh nói với ta từ nay về sau không cần tới đây làm nữa. Nhà chúng ta như vậy, ta lại không có tay nghề khác, nếu mất đi phần thu nhập này, về sau chúng ta sống như thế nào đây."

Diệp thị khó hiểu nói: " chủ gánh không phải rất thích chàng hay sao? Chàng làm tốt sao hắn lại muốn loại chàng ra?"

" đúng vậy ta cũng không rõ, việc của ta so với ai khác cũng đều nhiều hơn, tiền ta lại không lấy nhiều thêm, theo lí là không nên bỏ ta. Ta liền chạy tới tận nhà chủ gánh hỏi cả buổi, hắn mới lặng lẽ nói ra cho ta biết, là Phùng gia lên tiếng, nói hắn không cho ta miếng cơm này. Chỉ cần trong đoàn còn có ta, về sau việc của Phùng gia hắn đều không cần đến làm. Phùng gia là đại tài chủ, chủ gánh không dám chọc vào hắn, ta cũng có thể hiểu."

Diệp thị tức đến vành mắt cũng đỏ, cúi gập nói: " Phùng gia sao có thể như vậy? Bụng dạ thật hẹp hòi, còn không phải khuê nữ nhà ta chỉ đánh nhừ từ nhà hắn có hai cái thôi sao, tiểu hài tử đánh nhau, cũng không đến nỗi phải trả thù tàn nhẫn như vậy?"

Điền Mãn Thương nhìn chằm chằm xà nhà, lắc lắc đầu: " chỉ sợ không phải đơn giản như vậy, đây là muốn đem chúng ta bức tới đường cùng, làm cho chúng ta đáp ứng đem Tiểu Đào gả qua. Chính là gả đi như vậy cuộc sống sau này của con gái chúng ta có thể tốt sao? Còn không phải bị người ta khi dễ chết sao?"

Bạn đang đọc truyện *Dại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

16 tháng 8 lại là một buổi họp chợ chính, thừa dịp dư âm của tết trung thu còn chưa qua, lại làm nửa rổ bánh trung thu, còn lại nửa rổ là đường táo mật giác. Ăn xong cơm sáng, người một nhà đồng thời xuất phát, Tiểu Đào đi họp chợ, Điền Mãn Thương mang theo thê nhi một nhà đi gieo lúa mạch.

Cuộc sống của người nông dân chính là như vậy, mặt trời mọc liền làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi, lao động cần mẫn tiết kiệm, nhưng lại vẫn ăn không đủ no mặc không đủ ấm. Tiểu Đào nhiều khi nghĩ rằng đây là vì cái gì, nhưng chính đầu nhỏ của nàng lại hiểu không rõ được.

Tới trấn trên, người họp chợ không còn nhiều lắm, Tiểu Đào liền cất giọng rao hàng, đường rộng ít người tiếng rao lại càng vang xa. Hoắc Trầm thăm dò nhìn ra ngoài cửa, quả nhiên là thấy được thân ảnh quen thuộc kia. Hôm nay nàng mặc váy có vẽ gầy, mặc trên người làm cho vòng eo thon nhỏ phá lệ làm người ta chú ý.

" ai u, bắt tri bắt gác, Tiểu Đào cũng lớn thành đại cô nương rồi a, đã có nhà chồng hay chưa?"

Tôn đại nương bên tiệm vải hỏi.

Vừa nghe đến hai chữ nhà chồng. Hoắc Trầm lập tức lỗ tai dựng đứng lên, dừng thiết chuý trong tay, im lặng nghe ngóng.

Tiểu Đào khuôn mặt nhỏ đỏ lên, liếc mắt nhìn cửa sổ thấp thoáng sau hàng liễu rủ, phát hiện nơi đó âm thanh leng keng gỗ sắt đã dừng lại, liền thanh thanh giọng nói: " ta mới có 14, đương nhiên không có nhà chồng đâu."

Tôn đại nương cười: " Tiểu Đào xinh đẹp lại cần mẫn, khẳng định tìm được nhà chồng tốt. Nhà ta có một cháu trai, so với cháu chỉ hơn vài tuổi, cuộc sống qua khá tốt, nhà có năm mẫu đất, Tiểu Đào có muốn nhìn xem không?"

Hoắc Trầm trong lòng căng thẳng, đem đầu thăm dò ra cửa sổ, khản trương mà nhìn về phía tiểu cô nương đang đứng. Thấy nàng đang đứng đá một viên sỏi cạnh chân, lại bỗng nhiên lơ đãng đem viên sỏi đá về phía hàng liễu, thuận tiện cũng quay đầu nhìn lại đây, vừa vận thấy hắn tay đang vịn cửa sổ nhìn về phía này, trên mặt đều là bộ dáng khản trương.

Tiểu Đào hé miệng cười cười, quay đầu nói với Tôn đại nương: " ta còn không có nghĩ đến đâu, ta muốn đi bán hàng, đại nương, không cùng ngài nói chuyện tiếp được."

Hoắc Trầm cười hắc hắc, quay vào trong, nâng đại chuý tiếp tục làm việc.

Tối gần buổi trưa, Tiểu Đào đứng giờ tới cửa viện. Ngày hôm qua buổi trưa làm một bàn đồ ăn lớn như vậy đã bị hắn ăn xong hết rồi, nhưng trong chậu gỗ vẫn còn hơn phân nửa là xương sườn, còn thêm một cây củ cải, một củ ngó sen tươi.

Tiểu Đào liền làm một nồi sườn chua ngọt, một nồi to xương hầm củ cải, một chén ngó sen trộn, lại chưng một lồng màn thầu to.

Hai người cũng không có nói nhiều, chẳng qua thời điểm lúc ăn cơm sẽ giương mắt nhìn người đối diện một chút, nhìn nhiều một chút, liền tránh không được hai ánh mắt chạm nhau, lúc này Tiểu Đào sẽ e thẹn rũ mắt cúi đầu, lông mi thật dài run lên, giống như tiết lộ ra nhịp tim của nàng hiện giờ.

Hoắc Trầm cũng không nghĩ sẽ mỗi ngày đều dò xét nàng, hắn cảm thấy hai người ở bên nhau ăn cơm, mỗi ngày như vậy cảm tình sẽ lại càng tiến thêm một bước, mỗi ngày so với ngày hôm qua lại càng thêm thân thuộc, càng gần gũi hơn. Như thế đến ngày sinh thần của hắn, hắn sẽ hỏi tâm ý của nàng, chắc chắn khi đó sẽ là chuyện nước chảy thành sông.

Cuộc sống an tĩnh tốt đẹp cứ như vậy trôi qua từng ngày, hai người mỗi ngày giữa trưa đều ở bên nhau ăn cơm, lại chưa bao giờ có hàng xóm tới quấy rầy. Kỳ thật Tiểu Đào vẫn có chút lo lắng, sợ bị người nhìn thấy. Cũng may, vẫn luôn an an tĩnh tĩnh, cũng không có sự tình đặc sắc gì phát sinh. Bất quá nàng biết, thường ở bờ sông đi nào có không ướt giày, nếu trường kì như vậy đi xuống, sớm hay muộn cũng sẽ bị người phát hiện. Cho nên nàng nghĩ kĩ rồi, vào ngày cuối cùng nàng sẽ hỏi hân nếu bằng lòng đến nhà nàng cầu hôn liền nhanh đến còn nếu không muốn thì về sau thành hai người xa lạ không quen.

Lúc Điền gia gieo xong lúa mạch liền vẫn luôn mong ông trời đổ mưa xuống, ngày 20 tháng 8 tiết thu phân, trời cũng không có biến chuyển, ánh mặt trời thiêu đốt khiến mặt đất nóng hầm hập, Điền Mãn Thương lo lắng. Hân không thể không xách hai thùng nước tưới xuống ruộng vừa gieo.

Thời điểm đồng ruộng không người, hân sẽ ngồi xõm ở bờ ruộng, yên lặng mà cuốn một túi thuốc lá sợi. Trong lòng suy tư buồn rầu, lại không có cách nào giống như từng vòng khói kia, theo gió phiêu tán. Hân không thể không lần nữa đi cầu xin chủ gánh, lại giống như trước không có câu trả lời, ở nhà nhàn rỗi trong lòng càng khó chịu, đơn giản là hàng ngày ra ruộng tưới nước.

Nhưng mà, mặc kệ hân nghĩ nhiều lời nói dối như thế nào chung quy vẫn là không giấu được, ngày nương hân tới đây lại đại náo một hồi. Nói hân không có tiền đồ, vệt chết còn cứng mọ, cho Tiểu đào gà cho nhà có tiền có gì mà không tốt, còn hơn đang sống sờ sờ mà chết đói.

Lúc này bà khuê nữ mới biết hân là bị cho nghĩ việc, trong nhà trừ bỏ thu hoạch từ đất, cũng là từ Tiểu Đào đi bán đường tảo kiếm mấy đồng tiền tiêu trong nhà.

Chính là, sau tết trung thu sinh ý càng ngày càng kém, hôm nay là ngày họp chính nhưng nàng cũng chỉ bán được 43 văn tiền, dựa vào buôn bán nhỏ, căn bản không thể nuôi sống cả nhà.

Buổi sáng ngày 30 tháng 8, bầu trời nổi lên mây mưa lạnh lạnh của mùa thu, mưa không lớn nhưng trời lại đặc biệt lạnh, mặt đường ướt hết, đường tảo cũng dễ dàng bị ẩm. Vừa thấy trời như vậy, Diệp thị cái gì cũng không làm dứt khoát cho Tiểu Đào nghỉ ở nhà một ngày.

Tiểu Đào đem hai mươi mười đều đổi sang phòng nương, làm cho các nàng đỡ tiểu đệ đệ chơi, chính mình lại ở trong phòng an tĩnh làm giày. Làm giày cho Hoắc Trầm, để giày cùng mỗi giày đều đã làm tốt, chỉ kém là đem chúng nó để cạnh bên nhau. Tiểu Đào nghĩ hôm nay sẽ làm xong, vừa vặn có thể vào ngày sinh thần của hân đưa cho hân, cũng cho hân nhìn xem tay nghề của nàng.

Mấy ngày hôm trước, áo bông kia làm xong cho hân mặc thử một chút. Quả nhiên vừa người lại toát ra vẻ khí phái của hân, đường may tinh mịn cân xứng, nhìn đặc biệt chỉnh tề. Hân liên tục khen Tiểu Đào, còn nói có ai cưới được nàng về thật sự là may mắn cả đời.

Để giày làm rất dày, dùng kim đâm không nổi, phải dùng cái dùi đâm xuyên qua trước rồi mới dùng kim kéo dây đi qua. Sau giờ Ngọ, giày đều làm tốt, Tiểu Đào cầm ở trong tay, trên dưới trái phải nhìn xem rất là vừa lòng. Tự khen tay nghề của bản thân, nghĩ đến Hoắc Trầm cũng không có tật xấu gì. Quyết định đầu tháng ba nói cho hân biết đây là giày chính tay nàng làm, cũng biểu đạt tâm ý của nàng cho hân biết, tiếp đây chỉ là xem hân muốn như thế nào đi.

" nhà Mãn Thương có nhà không?" Trong viện truyền đến thanh âm của nữ nhân, Tiểu Đào vội vàng đem đôi giày ôm vào ngực rồi nhét vào ngăn tủ, đem đôi giày mới làm được một nửa của cha nàng mang tới, quang minh chính đại ngồi trên giường đất làm giày.

Diệp thị đang đo kích cỡ cho Tiểu Liễu, tính toán đem khối vải bông đẹp để kia cắt may áo. Nghe được thanh âm liền đi ra đón người: " nga, là Mã đại tẩu a, mau tiến vào nhà ngồi."

Tiểu Đào nhường mảy, vừa dùng cái dùi đâm để giày vừa nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Mã đại nương cũng là phú hộ trong thôn, trong nhà có ba nhi tử hai người đã cưới vợ sinh con, gần đây đang sửa lại nóc nhà cho tiểu nhi tử, cũng là muốn an bài hôn sự.

Hay là nàng tới cầu hôn? Tiểu Đào trong lòng thầm nghĩ.

Mã đại nương thu hồi dù, cười tủm tỉm vào đông phòng, thấy mấy hài tử đều ở đây duy chỉ có đại nhi nữ là không, liền cười hỏi: " thời tiết như vậy, Tiểu Đào cũng đi lên trấn bán sao?" Diệp thị cười nịnh nọt nói: " không có, đang ở phòng bên làm giày cho cha a."

" Tiểu Đào thật khéo tay, biết buôn bán, lại biết cả làm xiêm y cùng giày, bộ dáng lớn lên lại xinh đẹp, cô nương trong thôn chúng ta ai có thể so sánh đây a. Được rồi ta đến xem Tiểu Đào làm giày."

Người trong thôn không có gỗ cửa thông báo linh tinh quy củ, muốn đến phòng nào, nhấc chân liền vào luôn. Vì thế Mã đại nương xông thẳng vào trong phòng liền cầm lấy đôi giày may Tiểu Đào vừa làm xong ngó trái ngó phải, liên tục khen: " chắc, Tiểu Đào có tay nghề thật tốt thật đúng là cô nương đẹp người đẹp nết." Diệp thị đi phía sau tiến vào, âm thầm quan sát sắc mặt của Mã đại tẩu, trong lòng cũng giống như suy nghĩ của Tiểu Đào, tiểu nhi tử nhà còn chưa có cưới nàng dâu nhà lại đang sửa, bà đến lúc này tám phần là đến hỏi Tiểu Đào cho nhi tử nhà bà. Diệp thị âm thầm tính toán, nếu là Mã đại tẩu để ra thì bà có hay không nên đáp ứng.

Nghe nói nhi tử Mã Vạn Trường ở trong thành làm đũa ở cho nhà giàu, mỗi tháng có tiền cố định thu vào, người cũng trung thực, cũng là một người không tồi để chọn.

Tiểu Đào vừa thấy biểu tình của nương liền biết đây là thầm nghĩ đáp ứng nhà người ta. Vì thế vội vàng nói: " ta làm giày này một chút cũng không tốt, ta chính mình cũng không vừa lòng a. Mã đại nương ngài khen vậy làm ta thật ngượng ngùng, kì thật căn bản không phải là như vậy."

Mã đại nương ngồi vào giường đất, thân thiết cầm lấy tay Tiểu Đào, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, liền tiếp găt đầu: " Tiểu Đào nhà ta thật sự là vừa xinh đẹp lại khéo tay, cái miệng này lại còn ngọt ngào như vậy, quả thực chọn không sai."

" không có, không có, đại nương đừng nói như vậy." Tiểu Đào trong lòng có điểm sợ hãi, nàng không nghĩ sẽ đến Mã gia làm dâu. Trong lòng nhớ đến nụ cười hàm hậu của Hoắc Trầm, liền hy vọng Mã đại nương đi khỏi thật nhanh.

Mã đại nương đảo quanh ý tứ trên mặt của mẹ con hai người trước mắt, liền cười gượng hai tiếng lại nói: " ta hôm nay tới, là có một tin tốt muốn cho hai người biết, Hoàng viên ngoại trong thành muốn tuyển hai cái nha hoàn làm việc, nói là muốn tầm 13,14 tuổi có thể làm việc chân tay nhanh nhẹn, kĩ khéo bản mình ba năm. Lập tức cấp 5 lượng bạc, về sau mỗi tháng còn có 100 văn tiền tiêu vặt, chuyện tốt như vậy không biết có bao nhiêu người muốn có đâu. Ta cảm thấy Tiểu Đào là một tiểu cô nương tốt, nhà các người hài tử lại nhiều, nuôi chúng cũng quá khó khăn đi, mới đem chuyện tốt này nói cho người biết."

Tiểu Đào cùng Diệp thị hai mắt nhìn nhau, không nghĩ tới bà lại vì chuyện này mà tới đây, Mã đại nương lúc trẻ đi vào nhà giàu trong thành làm bà vú, sau lại ở nhà đó làm thêm mấy năm, đến khi đại nhi tử thành thân, bà mới trở về, lo liệu xây nhà cho mấy nhi tử thành thân, còn nghĩ cách đem tiểu nhi tử nhét vào làm người hầu cho nhà giàu trong thành.

Ngày lành của Mã gia bắt đầu từ khi Mã đại nương đi làm bà vú cho người ta, nếu lúc trước không phải là vì nghèo đến mức không có cơm ăn bà làm sao có thể bỏ xuống hai nhi tử cho mẹ chồng chăm sóc, lại chạy vào tận trong thành đi làm bà vú cho người.

Diệp thị luôn luôn nhát gan yếu đuối, luyện tức khuê nữ rời nhà, nhưng chuyện này nghe qua cũng thật là một chuyện tốt, bà cũng không dứt khoát từ chối: " tẩu tử, tướng công nhà ta không ở nhà, để tới nay chúng ta thương lượng, sau sẽ cho tẩu câu trả lời."

" được, các người một nhà cứ suy nghĩ thật tốt, đi ở ba năm về cũng không chậm trễ chuyện Tiểu Đào tìm nhà chồng tốt nha, vừa vặn kiếm chút của hồi môn. Chuyện tốt như vậy đốt đèn lòng cũng khó tìm a."

Mã đại nương lại khen một hồi lâu, lúc này mới cườ tủm tỉm rồi đi.

China Sichuan Food

omnivorescookbook.com

Chương 28

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiểu Đào chưa bao giờ đi đâu quá xa nhà, tuy là có đi lên trấn bán đồ ăn nhưng cũng chỉ là ban ngày đi bán, tối đều về nhà ngủ. Tưởng tượng nếu rời nhà đi đến tận vào thành, ở nơi khác cùng với một đám người không quen biết, nàng liền có chút khiếp đảm, không muốn đi. Huống chi trong lòng còn vương bạn Hoắc Trầm nào bỏ đi được.

Tiểu Liễu tựa ở khung cửa nhíu mày đi đến nói: "Mã đại nương tuy rằng không có con gái, nhưng bà ta còn có cháu gái, cũng có cả cháu gái bên ngoài, chuyện tốt như vậy sao còn không cho cháu gái bà ta còn nhớ đến nhà chúng ta. Nhìn bà ta cười hề hề như trộm vậy khẳng định không có ý tốt."

Diệp thị đối với nghi ngờ của nhị nữ không quá tán thành, thấp giọng trách mắng: "con đừng có đem ai cũng thành người xấu, người ta có ý tốt giúp chúng ta chuyện này, có đi hay không là do chúng ta quyết định, người ta lại không ép ta, hà tất lại nghĩ người khác như vậy?!"

Tiểu Liễu bĩu môi, không nói thêm cái gì nữa, chỉ nhìn về phía đại tỷ, chờ nàng tỏ thái độ.

Tiểu Đào là có chút động tâm, rốt cuộc là có ngay 5 lượng bạc, đối với nhà nàng mà nói là cả một số tiền lớn.

Nếu là trước kia nghe tới chuyện này, nàng tuy là có sợ hãi nhưng là cuối cùng có khả năng là sẽ đáp ứng đi. Chính là hiện tại nàng không nghĩ sẽ đi, hà tất chỉ vì 5 lượng bạc bỏ lỡ một mối nhân duyên, chờ ba năm nữa nàng trở về, có thể dùng 5 lượng bạc này đi đổi lấy người tốt hơn Hoắc Trầm hay sao?

"nương, huyện thành quá xa, con không muốn đi." Tiểu Đào cúi đầu nhỏ giọng nói.

"không đi liền không đi, nương cũng luyến tiếc con đi a, dù nhà ta qua ngày gian nan, cũng không có đói chết được. Nương trước kia giúp. Việc trong bếp của nhà giàu, đều có những bí mật không muốn ai biết, cuộc sống lúc đó thật quá vất vả." Tiểu Đào chỉ nghĩ đường xa, còn lại chính là vương bạn về Hoắc thị rên. Diệp thị thì lại nghĩ đến rất nhiều chuyện, bởi vì từ nhỏ là người thật thà nên chịu nhiều uất ức, đến khi đến làm người ở cho nhà giàu làm một đứa nhóm cúi trong phòng bếp, không thiếu bị người khác khi dễ. Hơn nữa, những người đó lớn lên xinh đẹp đều liều mạng đến trước mặt các thiếu gia, tranh nhau muốn bò lên giường các thiếu gia, dù là làm một cái tiểu thiếp hay thông phòng. Nhưng cuối cùng đều giống nhau không có kết quả tốt.

Nữ nhi của mình có tính tình gì, Diệp thị đều biết. Tiểu Đào nếu vào người hầu của nhà giàu tự nhiên sẽ không giống như những người đó đi bò lên giường của chủ tử. Nhưng những địa phương đó như những chảo nhuộm, đặc biệt dễ dàng làm con người ta nhiễm hồng.

Tiểu Liễu ở một bên ôm tay nói: "đúng vậy, con cũng cảm thấy tỷ tỷ không cần đi làm người hầu cho người ta sai sử. Con bây giờ cũng lớn rồi, về sau cũng có thể lên trấn bán đồ a, chẳng sợ không bán được đường tảo con có thể bán được cái khác nha. Anh Tử cũng đã có thể cho gà lợn ăn, nhà ta có thể nuôi thêm nhiều vịt ngỗng cho đẻ lấy trứng, rồi mang lên trấn bán cũng có tiền nha."

Diệp thị nhìn hai nữ nhi hiểu chuyện lòng tràn đầy vui mừng, hai tiểu nha đầu vừa hiểu chuyện lại xinh đẹp lại nhanh nhẹn biết việc, tương lại gà chồng cũng luyến tiếc gà xa a, nhất định không thể gà ra khỏi trấn.

Ba người quyết định tốt việc này, buổi tối Điền Mãn Thương trở về, cùng hần nói vài câu đơn giản cũng liền thôi. Khuê nữ không đi làm nha hoàn, Điền Mãn Thương cũng không vì 5 lượng bạc mà cưỡng ép nàng đi. Nhưng nghe là Mã đại tẩu tới trong lòng hần liền động.

Điền Mãn Thương gần đây vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của bên gánh xây, biết chuồng dê xây xong rồi, hiện tại đang giúp Mã gia xây nóc nhà, hần đi tìm chủ gánh hai lần, cũng không có câu trả lời, chỉ nói chờ ý của Mã gái.

Nếu Mã đại tẩu chịu đến đây, đem chuyện tốt như vậy cho khuê nữ nhà hần, nói như vậy chứng minh Mã gia đối với hần không có ý kiến. Vì thế hần âm thầm quyết định, ngày mai mang công cụ lên trực tiếp đi đến Mã gia, chỉ cần hần không có bị đuổi ra ngoài hần liền da mặt dày ở lại làm việc, phải kiếm tiền nuôi gia đình sống qua ngày còn lo lắng chuyện mặt mũi làm gì.

Mưa thu kéo dài đến khi hoàng hôn, sáng sớm ngày thứ hai mặt trời lên cao, tuy trên đường có chút lầy lội, nhưng điều đó không làm cho hai cha con Điền Mãn Thương cùng Tiểu Đào dừng bước chân lại.

Biết hôm nay có thể bán hàng sẽ không nhiều cho nên nàng chỉ làm nửa rổ đường tảo, chính là nàng nghĩ hôm nay nàng sẽ không ngồi ngốc ở nhà, có thể bán được liền bán, thứ hai là.....giống như là nàng muốn gặp người kia.

Hoắc Trầm vừa mới mở mắt, liền thấy ánh nắng chói chang trong lòng liền vui vẻ, lăn long lóc bò lên. Thời tiết tốt như vậy, hôm nay Tiểu Đào sẽ đến đi? Hôm qua cả một ngày không được nhìn thấy nàng, nhớ nàng muốn cào tằm cào phổi, đồ ăn ở trong bếp đều bị hần ăn hết, hần tìm kiếm một lúc cũng chỉ tìm thấy nửa cái mìn thầu, hần mang đi nướng cho tương đậu lên ăn xong liền đi làm việc.

Hôm nay hần làm không phải là nông cụ mà lấy một khối bạc, hần muốn làm một cây châm bạc. Kỳ thật nghề đánh bạc cùng rèn sắt có rất nhiều chỗ giống nhau, chẳng qua là lực đạo cần khống chế một chút, hần liền đi lấy chủy sắt nhỏ nhất tới gõ.

Gần đây Tiểu Đào thích búi tóc cao, mỗi ngày đều một kiểu khác nhau, tuy rằng hần nhìn thấy đẹp nhưng thấy trên đầu của nàng quá đơn sơ, hần muốn làm cho nàng một trâm hoa đào thật xinh đẹp.

Đã là ngày1 tháng 9, nghỉ lại chính mình cùng nàng chung đụng bao ngày qua, Hoắc Trầm trong lòng cảm thấy kích động, trước kia tuy là có đưa qua cho nàng kéo nhưng cái kéo sắc bén như vậy làm sao có thể trở thành vật đính ước của hần và Tiểu Đào được. Chỉ cần đến ngày đó, nàng đáp ứng hần, hần liền đưa cho nàng cây trâm này.

Rất nhanh, thân của cây trâm liền làm xong, chỉ còn lại hoa đào cần phải làm tinh tế tí mì, phải tốn thời gian khắc từng cánh hoa. Trên đường không có tiếng rao quen thuộc, thị rên không nhận được liền thăm dò nhìn ra ngoài.

"Đại Trầm ca, huynh nhìn cái gì vậy?" Âm thanh ngày đêm mơ tưởng đột nhiên xuất hiện bên tai, Hoắc Trầm đột nhiên quay đầu lại khó nén được kinh hi: "Tiểu Đào, muội tới rồi!"

"ừ, ngày hôm qua trời mưa ta không có tới trấn trên được, ta lại thiếu huynh một ngày cơm."

Tiểu Đào thật thà có cảm thấy thật có lỗi với hần.

"không có việc gì, ngày hôm qua trời lạnh như vậy, ta vốn dĩ cũng không nghĩ muốn muội tới." Hoắc Trầm cười nói.

"sáng hôm nay huynh ăn gì a? Ta cảm thấy đồ ăn hôm trước để lại chỉ sợ ăn không hết hôm nay đi."

Vừa nghe lời này, trong lòng Hoắc Trầm liền cảm thấy thật ảm áp, khó trách hôm nay nàng không chờ bán hàng xong mới tới, mà là vừa lên trấn liền vào nhà hần trước. Là sợ hần không có cơm ăn đâu có thể thấy được Tiểu Đào rất quan tâm đến hần.

"còn thừa nửa cái mìn thầu, ta vừa nướng lên ăn, vẫn có thể chịu được lát nữa buổi trưa muội đừng tới quá muộn là được."

Tiểu Đào lắc đầu cười nói: "như vậy sao được, huynh còn phải làm việc nặng lại tốn sức, cũng không thể đòi bụng được. Như vậy đi, có thể làm nhanh nhất là bánh rán cùng mì, ta làm cho huynh mấy cái bánh rán đi rồi huynh cuộn với tương ăn."

Thời điểm đi qua Hoắc Trầm, Tiểu đào giật mình phát hiện, "cục sắt" trong tay hần sáng long lanh: "Đại Trầm ca, tay nghề của huynh ngày càng tốt nha, sắt huynh đánh cũng có thể đẹp đến như vậy a."

Hoắc Trầm cười ha ha: " đây không phải sắt a, đây là bạc. Ta muốn đánh một cây trăm bạc, muội nhìn xem, ở đây ta muốn khắc ba đoá hoa đào."

Tiểu Đào gần đây vẫn để ý chuyện trang điểm của mình, chính là trong nhà đồ trang sức không có nhiều, nàng cũng ngại dùng trang sức của nương lúc thành thân, mỗi ngày đều nghĩ một kiểu búi tóc mới, nhưng cũng chỉ là dùng hai cái trâm gỗ trụ lại búi tóc. Nói trắng ra là trâm của nàng chỉ là hai cây gậy mà thôi, trâm bạc hình hoa đào nàng chưa từng nhìn thấy bao giờ. Mỗi nhìn qua một cây trâm xinh đẹp nhất cũng là của Tạ đại thẩm của tiệm bánh bao, là hoa mai trăm nhưng là chỉ có một đoá hoa mai mà thôi.

Ánh mắt tiểu cô nương nhìn về phía cây trăm không tự chủ được mà phát ra vài phần hâm mộ, nhưng nàng cũng không có nhìn lâu, cất bước liền đi về phía sau nhà. Múc nước nàho bột rất nhanh liền làm xong một chõng bánh rán.

Kỳ thật Hoắc Trầm càng muốn là ăn mì trộn tương, chẳng qua là vài ngày nữa là có thể ăn mì trường thọ, nhịn hai ngày đi, bánh rán cũng rất ngon. Thời điểm nấu com trưa, Tiểu Đào vội vàng xào rau làm bánh nướng áp chảo, Hoắc Trầm ngồi cạnh bếp thêm củi cho nàng, đồng thời cầm cái giữa nhỏ mài trăm bạc, ba đoá hoa đào thoáng đã thành hình, lớn nhỏ bất đồng, từng cánh hoa sống động như thật.

Lúc xào rau, Tiểu Đào thỉnh thoảng cũng có liếc nhìn một cái không chỉ có thể nhìn thấy trăm bạc tinh xảo mà còn có thể nhìn thấy người đang chế tác cây trăm, trên mặt đều là nụ cười. Tuy rằng hần cái gì cũng chưa nói nhưng Tiểu Đào cảm thấy, cây trăm này chính là muốn tặng cho nàng.

Com nước xong, Hoắc Trầm lưu luyến không rời đưa Tiểu đào ra sân sau, muốn tìm chuyện để nói liền hỏi: " ngày mai chúng ta ăn gì nha?"

Tiểu Đào quay đầu nhìn lại, hướng hần ôn nhu cười cười: " ngày mai làm vẫn thần đi, huynh không phải thích ăn sủi cào rau cần sao? Ngày mai ta mang ít rau cần tới đây, huynh đến nhà Trần đại thúc mua ít thịt về làm nhân."

" được, vậy mai muội tới sớm một chút, đừng quên ngày hôm sau làm mì trường thọ a!" Hoắc Trầm thích ăn sủi cào, càng thích hơn là nhìn nàng làm sủi cào, tay nhỏ trắng nõn từng bước một gói từng cái, giống như là nàng đang nhéo lỗ tai hần, làm cho hần ngứa đến tận trong lòng.

Kỳ thật hần biết, Tiểu Đào không quên sinh thần của hần, chính là trong lòng mong ngóng lâu như vậy, hần mới không nhìn được mà nói ra.

Tiểu Đào cười: " yên tâm đi, ta vẫn nhớ kĩ. Ta đang nghĩ thêm hai món mới cho huynh đảm bảo ăn một lần lại muốn ăn thêm "

" thật sự? Thì ra muội dụng tâm như vậy, ta đây liền an tâm rồi." Hoắc Trầm cười hắc hắc không ngưng.

Tiểu Đào tâm tình không tồi, bước chân nhẹ nhàng mà về đến nhà, vừa vào trong sân, đã bị một màn trước mặt làm cho sợ ngây người.

Tiểu Liễu mặt mũi tái nhợt bụng một chậu nước màu đỏ như máu đi ra ngoài, mùi máu nồng nặc trong không khí ập vào mặt.

Tiểu cô nương luôn kiên cường lạc quan, vừa nhìn thấy nàng liền rơi nước mắt: " tỷ, tỷ đã về rồi, cha xảy ra chuyện rồi, tỷ nhanh vào xem đi."

Rỏ trong tay Tiểu Đào liền quăng xuống đất, ngo ngác nhìn về phía cửa, chỉ nghe được tiếng máng chửi của nãi nãi, nàng cất bước chạy như điên vào trong phòng.

Hi!

Chào tất cả các anh, các chị, các em, các bạn. Lời đầu tiên mình xin chúc các bạn năm mới vui vẻ, thật nhiều niềm vui, hạnh phúc. Chúc chúng ta năm mới "thuận buồm xuôi gió" luôn may mắn tràn ngập tiếng cười. Ai chưa có bồ nhanh nhanh có bồ, đăng kí môn nào qua môn đó, thật nhiều điểm tốt. Cảm ơn các bạn đã theo dõi và ủng hộ mình, cảm ơn rất nhiều~("▽")/

Chúc mừng năm mới👍👍👍

Bạn đang đọc truyện *Đại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Trong phòng một đám người đang xúm lại, nương ngồi dưới đất, nãi nãi Đinh thị chỉ vào đầu Diệp thị mà chửi. Đại bá cùng tam thúc đứng cạnh giường sắc mặt nghiêm trọng nhìn người đang nằm trên giường.

Tiểu Đào đẩy đám người xung quanh tiến vào, liền thấy Trần lang trung trong thôn đang rửa vết thương cho cha nàng. Một chân huyết nhục mơ hồ không nhìn rõ, Tiểu Đào sợ tới mức chân liền mềm nhũn, quỳ xuống đất.

Đại bá cùng tam thúc đuổi tay đem Tiểu Đào kéo lên, để nàng ngồi lại trên ghế. Nhìn tiểu cô nương bị dọa ngốc, tam thúc nặng nề mà thở dài: "vốn dĩ chủ gánh không cho cha ngươi làm, không cho cha ngươi tới xây nhà. Nhưng hẳn hôm nay một hai đời đến mã gia sửa lại nóc nhà, tranh nhau cướp việc mà làm, ai cũng không chủ động đi lên mái hiên làm cha ngươi liền lên, hẳn lại chỉ lo dốc sức làm, lại không để ý đến an toàn của mình, vừa không để ý liền ngã xuống, chân trái liền bị một tảng đá đè lên."

Nhìn cha đang hôn mê, nương khóc thảm thiết, Tiểu Đào liền khóc cũng không dám khóc, chỉ dám lặng lẽ rơi nước mắt, hoang mang lo sợ không biết phải làm gì. Cũng may có đại bá cùng tam thúc ở đây, họ sẽ làm chủ. Đại bá thấy miệng vết thương đã rửa sạch không sai biệt lắm, trầm trọng hỏi Trần lang trung: "thế nào, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng đi? Chân có thể giữ lại được không?"

Trần lang trung rắc một ít thuốc bột cầm máu, băng bó lại, cẩn thận đắp chăn cho Điền Mãn Thương, đứng dậy lắc đầu: "mệnh phòng chừng có thể giữ được, chân có thể giữ được hay không khó nói được, loại chặt đứt xương cốt này ta trị không được. Toàn bộ trách của chúng ta không có đại phu nào chữa được đâu, ngày mai các ngươi hãy chạy nhanh đi huyện thành thỉnh đại phu trên đấy đi, không có 8 lượng 10 lượng bạc cái chân này liền giữ không nổi."

Tiến đi Trần lang trung, người một nhà bắt đầu thương lượng đối sách, Diệp thị đem tiền đồng trong nhà đồ ra đếm được 632 văn. Đại bá buồn rầu nói: "lúc mùa xuân, vì xây cho Điền Lỗi tân phòng, cưới vợ, không chỉ có tiêu hết tiền để dành được, đến bây giờ, tường bao còn chưa có xong đâu. Ta thật sự một đồng cũng không có a."

Tam thúc khó xử nhìn mấy chất nùng, từ ánh mắt mong chờ, làm hắn thập phần khổ sở: "nhà ta từ trước đến giờ vẫn luôn không tốt lắm, cũng không có nghề gì để kiếm được tiền. Năm trước cũng vừa trả hết nợ, đến bây giờ trong nhà tích lại cũng không đủ một xâu tiền, dù có bỏ ra cũng không đủ để cho nhị ca đi xem chân."

Diệp thị ghé vào giường đất khóc rống nói: "vậy thì làm sao bây giờ? Không thể trơ mắt nhìn chân của hắn phế đi như vậy, vạn nhất máu không cầm lại được thì làm sao bây giờ? Điền Tùng còn nhỏ như vậy, ta thân thể lại không tốt, nếu nhà này không nam nhân, mấy hài tử như vậy làm sao sống bây giờ a? Ô..ô.."

Đinh thị nhìn nhi tử đau lòng, chính mình lại không thể làm gì, chỉ có thể mắng chửi con dâu: "đều là tại ngươi cái đồ sao chổi, hại nhi tử của ta, tiền trong nhà đều bị ngươi mang đi xem thuốc hết. Hiện tại tiền cứu mạng cũng không có nổi, ta nói đem Tiểu đào gả cho Phùng Mãn các ngươi một hai đều không đồng ý, hiện tại hối hận chưa? Nếu sớm nghe lời của ta hiện tại sao có chuyện này."

" còn có người." Đinh thị xoay người, cúi lấy tai Tiểu Đào: " người cái đồ ngu, ánh mắt lại cao, Phùng Mãn người lại coi thường hân, người còn muốn gả cho ai? Quan lão gia sao?"

Tiểu Đào che lấy tai khóc lên, nàng cũng không nghĩ cha sẽ trở thành như vậy, nếu biết sẽ có chuyện này nàng thà chấp nhận gả cho Phùng Mãn, dù chịu uỷ khuất cũng còn hơn mệnh của cha nàng.

Đại bá kéo Đinh thị ra, làm bà đừng quấy rối, cùng tam thúc xem thân thích trong tộc ai có thể vay được tiền đều kéo ra xem xét một lượt. Tính đi tính lại cũng chỉ có thể mượn được 3,4 lượng bạc mà Trần lang trung nói cần phải có 8,10 lượng bạc, chỗ đó đảo đầu ra được. Bên ngoài sắc trời cũng đã tối sầm xuống, một nhà không ai có ý muốn ăn cơm, cũng không cảm thấy đói, một đám người mặt ủ mày chau.

Tiểu Đào gất gao cắn chặt môi, nhìn cha nằm như củ hôn mê, trên mặt không có chút máu, trong lòng kịch liệt đấu tranh.

Nàng có hai con đường hiện tại, thứ nhất là tìm Hoắc thị rên vay tiền. Dựa vào tục lệ cưới vợ ở đây, nhà trai phải có 4 lượng bạc lễ hỏi, một đôi vịt, hai thất vải, nếu muốn thêm thì xem tài lực cùng tâm ý của nhà trai.

Nếu như cùng Hoắc thị rên ngô ý, nếu hân đồng ý liền nói hân lập tức cấp 4 lượng tiền hỏi, nếu hân còn thừa tiền liền hỏi vay hân, về sau liền chậm rãi trả lại.

Con đường thứ hai chính là làm nha hoàn, lập tức có thể có 5 lượng bạc, vừa vận có thể thỉnh đại phu trong thành về chữa trị cho cha.

Nàng không muốn đi làm nha hoàn cho nhà người ta, cũng luyến tiếc rời xa Hoắc thị rên. Ở trong lòng yên lặng chọn cách thứ nhất, hiện tại trời tối, không đi được lên trấn, sáng mai, nàng liền chạy tới nhà hân hỏi, xem hân có nguyện ý đem lễ hỏi cưới nàng về hay không. Ngoài trời bóng đêm tối đen, Diệp thị ngồi cạnh giường đất canh giữ cho trượng phu, đại bá mang theo nãi nãi trở về, đuổi ba nữ nhi về phòng ngủ, rốt cuộc tất cả mọi người ngồi đây cũng không làm được gì.

Ba tỷ muội chui vào giường, Anh Từ khóc đến choáng váng đã ngủ thiếp đi, hai người Tiểu Đào cùng Tiểu Liễu trong lòng đầy tâm sự không ngủ được. Tiểu Liễu hướng về phía Tiểu Đào thấp giọng nói: " tỷ, ta muốn đi vào thành làm nha hoàn, mặc kệ là tốt hay xấu, dù sao có tiền cứu cha là được."

Tiểu Đào thờ dãi nghẹn ngào nói: " ta cũng nghĩ tới chuyện này, chính là... Tiểu Liễu, muội không phải nói ta tự mình nhà chồng sao? Mấy ngày nay, ta nhìn được một người, hân tốt bụng lại có tiền, ngày mai ta muốn đến hỏi hân xem hân có nguyện ý cưới ta không, nếu nguyện ý liền mang 4 lượng tiền cưới đến không phải là có tiền cứu cha rồi hay sao?"

Tiểu Liễu cười khổ: " tỷ, nguyên là ta cũng nghĩ như vậy, chúng ta tự mình tìm một nhà chồng tốt, không trông cậy vào hỏi môn trong nhà. Tương lai cuộc sống tốt quay lại giúp đỡ nhà mẹ đẻ một phen, chính là hiện tại, đã không còn chuyện như vậy được nữa. Chán cha hiện tại như vậy, dù có thể nổi lại xương, giữ được mạng nhưng về sau không làm được việc nặng nữa, Điền Tùng còn nhỏ như vậy trông cậy vào ai đây.?"

Tiểu Đào vẫn luôn không muốn nghĩ đến vấn đề này, nếu muội muội đã nói đến, nàng cũng không thể không đối mặt với hiện thực được: " đúng vậy, tương lai, nhà chúng ta chính là cái động không đáy, về sau hai ta thành thân, đã muốn giúp đỡ nương nuôi lớn Anh Từ cùng Tiểu Tùng lớn lên, tân phòng, cưới vợ, ai cưới chúng ta đối với họ mà nói đều là việc xui xẻo."

Tiểu Liễu xoa xoa mắt, nghẹn ngào nói: " ai nói không phải đâu, nếu tỷ thấy người kia thật sự tốt, liền gả cho hân đi, nhà chúng ta như vậy, tương lại gả cho ai, nếu giúp đỡ cho nhà mẹ đẻ, không tránh được phải chịu uất khí của nhà chồng, càng phải nhanh chóng tìm nhà chồng tốt. Muội không được, trước đi vào thành làm nha hoàn ba năm, trở về cũng mới 16 tuổi, khi đó lại tìm cũng không muộn. Nếu ở trong thành có cơ hội kiếm tiền, muội luôn cúi liền cúi, nói không chừng có thể thay đổi vận mệnh."

Hai tỷ muội không nói chuyện nữa, từng người lăm vào trầm tư, trong đầu Tiểu Đào đều nghĩ về Hoắc Trầm. Hân hàm hậu tươi cười, đối với mình thiện lương giúp đỡ. Người tốt như vậy, cả đời này nên gặp lành, chính là trên đời này người tốt lại không gặp lành, hân bị vị hôn thê trước lừa tiền một lần, hiện giờ tuổi không nhỏ, lại không dám tìm vợ, còn không phải là sợ lại bị người ta lừa một lần nữa sao?

Tiểu Đào trong lòng bỗng thấy đau, lệ nóng rơi xuống, người tốt như Hoắc đại ca, nàng không thể hại huynh ấy. Lấy điều kiện của huynh ấy hoàn toàn có thể tìm một người vợ hơn nàng mấy lần, cuộc sống trôi qua dễ chịu, sẽ không bị một nhà nhạc phụ kéo chân lại.

Tiểu đào càng nghĩ càng cảm thấy mình không thể hại Hoắc Trầm, nếu thật gả cho hân, kia chính là lấy oán trả ơn, lừa huynh ấy cả đời.

Vẫn là đi làm nha hoàn thôi, Tiểu Liễu tính tình quá thẳng, lại nóng tính, đi đến nơi phức tạp như vậy, chỉ sợ sẽ cùng người khác xung đột. Người trong thành tâm nhãn nhiều, có thể sẽ hại Tiểu Liễu.

Tiểu Đào biết mình không có nhiều tâm tư đầu với người ở đây, nhưng nàng có thể nhẫn, có thể chịu được uỷ khuất, im lặng sống người khác cũng không thể bám lấy nàng không tha.

Âm thầm hạ quyết định, nàng lại nghĩ đến Hoắc Trầm, nghĩ tới nửa đời sau của mình, nhân duyên như vậy liền phải gặp thoáng qua, Tiểu Đào nước mắt ào ào rơi xuống. Chính là không có biện pháp, nàng thật sự không biết, như thế nào mở miệng ra nói. Chẳng lẽ là nói trắng ra: người nếu muốn cưới ta liền mang tiền xuống cứu cha ta, nếu là còn tiền cho ta mượn một ít. Vạn nhất chán cha ta không nhanh nhẹn, đệ đệ ta còn nhỏ, người đến nhà ta trống rỗng. Nếu nương ta cùng đệ đệ muội muội đối không có cơm ăn ta khẳng định không bỏ mặc họ, phải cho họ một ít tiền tiêu vặt. Là như vậy sao?. Làm sao nàng nó ra nổi.

Thôi đây chính là mệnh của nàng! Cuộc sống của nàng không tốt nàng không thể liên lụy đến người tốt.

Sáng sớm ngày tiếp theo, ngày mới tờ mờ sáng, Tiểu Đào liền bò dậy. Đi vào Đông phòng, thấy nương đã đứng dậy, đang giúp cha đổi khăn lạnh.

" cha tỉnh rồi sao nương?" Tiểu Đào nhẹ giọng hỏi.

" nửa đêm tỉnh một lần, có lẽ là quá đau, sau lại ngủ đi. Hiện giờ, đã bắt đầu phát sốt,ta chỉ có thể dùng khăn lạnh chườm cho ông ấy hạ nhiệt. Máu trên chân giống như đã ngừng chảy, nhìn đáng về này mệnh là có thể giữ như chân này..."

Tiểu Đào hít thật sâu một hơi, hạ quyết tâm nói: " nương, con nghĩ kĩ rồi, con sẽ vào thành làm nha hoàn, lập tức có thể có 5 lượng bạc, cho tam thúc đưa con đi, được bạc, liền nhanh chóng thỉnh đại phu trong thành về cứu cha."

Cả đêm, Diệp thị cũng đem tất cả các cách đều nghĩ tới, nàng cũng không biết, Tiểu Đào cùng một kẻ có tiền muốn nghĩ đến chuyện đại sự. Chỉ cảm thấy trước mắt có thể giải quyết vấn đề này là vào thành làm nha hoàn, chính là nàng không thể vì trượng phu bán khuê nữ, nếu khuê nữ không muốn nàng cũng không cưỡng ép.

Chính là, Tiểu Đào hiểu chuyện, chủ động nói ra, Diệp thị liền khóc gât đầu: " Tiểu Đào, nương biết, làm như vậy là uỷ khuất con, chính là trước mắt cũng không có biện pháp. Cũng may cũng không phải là khổ bán mình cả đời, chỉ có ba năm. Ba năm này, nếu nhà chúng ta có tiền liền lập tức đi chuộc con về."

Tiểu Đào biết ba năm này, nhà mình không có khả năng có được tiền chuộc nàng, mà lại còn càng cần thêm nhiều tiền. Nương nói như vậy, nàng cũng không có phản bác, chỉ là gât đầu: " được, con đến nhà Mã đại nương, nói đại nương mang con lên thành."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thợ Rên Tiểu Mật Đào* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chám\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 30

Tiểu Đào bước nhanh đi đến nhà Mã đại nương, dứt khoát nói ý đồ đến đây, không chờ Mã đại nương trả lời, Tiểu Liễu liền chạy tới.

" tỷ, không phải nói là muội đi hay sao. Mã đại nương, đừng cho tỷ của ta đi, ta muốn đi." Tiểu Liễu thờ gáp, nhìn chính là một đường chạy như bay tới.

Mã đại nương nhìn hai ty muội gật đầu: " thật là hai hảo khuê nữ thật là hiểu chuyện, Tiểu Liễu, đại nương biết, người cũng là một nha đầu cần mẫn có khả năng, nhưng bên kia họ tìm là nha đầu hơi lớn tuổi một chút, các dạng việc đều sẽ làm được, phương diện này người vẫn là kém ty người một ít. Nếu mang người đi ta không biết họ sẽ nhận người hay không."

Tiểu Đào biết muội muội là đau lòng chính mình, mới tranh đi, vui mừng nở nụ cười, nuốt nước mắt vào trong, kiên định nói: " Tiểu Liễu, ty đi, muội ở nhà chiều cổ cha nương, đã quyết như vậy rồi. Muội so với ta có sức khỏe hơn, lên núi xuống ruộng muội đều có thể làm việc, nhưng ty không được, muội đừng cùng ty tranh đi."

Mã đại nương ngay sau đó nói: " đúng vậy vẫn là Tiểu Đào đi thôi, lát nữa liền đi, người mau trở về thu thập hai bộ y phục, không cần mang nhiều, trong nhà họ đều phát y phục cho nha hoàn. Vừa vặn Vạn Trường đã trở lại, trong chốc lát cho hắn đuổi kịp xe lừa, chúng ta đến nhà người đón người ở đó."

Hai ty muội nói cảm tạ, nắm tay rời đi Mã gia, Mã đại nương chạy nhanh đi kêu nhi tử dậy: " mau, Tiểu Đào đáp ứng đi, chạy nhanh chân mang nạng đi vào thành, miễn cho nhà họ lại đổi ý."

Mã Vạn Trường mơ mơ màng màng còn chưa tỉnh ngủ, thức không tỉnh nguyện nói: " con đêm qua mới về đến nhà, nhà đó cho con một ngày nghỉ, hôm nay sau giờ Ngọ đi là được, gấp làm gì nha."

Mã đại nương hận sắt không thành thép mắng: " người là cái đồ ngu xuẩn, từ đầu là già sai vật bên người nhị thiếu gia, cũng vì cái đầu gỗ như người nhị thiếu gia mới coi thường người, mới đuổi người đi ra hoa viên sửa cây. Người lại còn thấy thoải mái, không cần hầu hạ chủ tử, người nghỉ cũng không nghĩ tiếp theo là đuổi người về nhà người ăn bằng gì?"

Mã Vạn Trường lúc này mới lười biếng đứng lên, vừa mặc quần áo vừa lầm bầm: " kia cùng Tiểu Đào thì liên quan gì?"

" các cô nương xung quanh đây, ta đều cân nhắc một lần, không có ai so ra hơn Tiểu Đào. Về sau vào Hoàng gia rồi người phải nghĩ cách cho nàng cùng nhị thiếu gia tác hợp, nàng về sau có thể lên làm nửa cái chủ tử, người không phải theo đó thơm lây sao?"

Mã Vạn Trường cau mày, bấu môi không vui: " nương, Tiểu Đào là một cô nương tốt, sao lại lừa nàng đi làm tiểu thiếp?"

Mã đại nương tức giận xoa eo, quả thật không biết nói gì: " người không biết ngày hôm qua, cha của Tiểu Đào ngã xuống gãy đứt xương chân, nếu nàng có thể thật đi làm tiểu thiếp cho nhị thiếu gia, cũng không có gì hại. Nhị thiếu gia anh tuấn lại thông minh, Tiểu Đào nếu đi theo hắn cả đời không phải sẽ hưởng phúc sao, cả nhà bọn họ cũng đi theo thơm lây."

Tiểu Đào về đến nhà, liền bắt đầu thu thập tay nải, nàng cũng không biết trong lòng Mã đại nương đang đánh cái chủ ý gì. Nghe nói trong nhà sẽ phát y phục nha hoàn liền không mang quá nhiều. Chỉ đơn giản cầm hai bộ hằng ngày tắm rửa, bỗng nhiên nhớ tới, đôi giày đã làm tốt kia cho Hoắc Trầm vẫn cất trong ngăn tủ, liền đem ra, cầm theo cả kéo nhét hết vào trong tay nải, cùng tam thức, Mã đại nương xuất phát.

Đi ngang qua phố trên trán, Tiểu Đào không dám để cho xe ngựa dừng ở cửa tiệm thợ rèn, sợ chính mình cùng Hoắc Trầm nói chuyện bị bọn họ nghe thấy, chờ qua tiệm vải mới kều dừng xe lại.

" đột nhiên nhớ tới, cùng thợ rèn có chút nợ chưa thanh toán, mọi người chờ ta một lát, ta lập tức liền ra." Tiểu Đào cầm tay nải của mình nhảy xuống, bước nhanh đi.

Hoắc Trầm thấy nàng vào cửa, liền vui mừng cười, lộ ra hàm răng trắng tinh: " Tiểu Đào muội tới rồi!"

Tiểu Đào cúi bô tay nải, từ bên trong đem đôi giày cùng với kéo lấy ra, thấp giọng nói: " giày của người, Thôi nải nải đã làm xong. Ta... ta ngày mai không thể tới làm mì trường thọ cho người...kéo này...ta trả lại cho người."

Nàng dùng đôi tay nhỏ run rẩy lấy ra kéo được bọc kín trong vải thô, nhẹ nhàng đặt ở trên bàn. Hoắc Trầm hoàn toàn ngây ngẩn cả người, ngày hôm qua còn tốt như vậy, sao mọi chuyện lại thành như thế này. Hắn ném thiết chủy xuống, chạy nhanh tới, vội vàng mà nhìn về phía Tiểu Đào: " mắt muội sao lại sưng lên như vậy? Muội làm sao vậy? Tiểu Đào muội cầm tay nải là muốn đi đâu?"

Tiểu Đào cắn môi không dám tiếp lời, chỉ sợ vừa nói ra liền khóc. Nàng ngẩng đầu lên nhìn bộ dáng Hoắc Trầm muốn nhớ kỹ hắn, chính là, khi nhìn thấy biểu tình nóng của hắn, rốt cuộc không nhịn được nước mắt.

Hai dòng nước mắt trào ra khỏi hốc mắt, Tiểu Đào cắn môi nghẹn ngào nói: " ta vào thành làm nha hoàn, đi ba năm... về sau, người coi như không quen biết ta đi."

Nói xong nàng nhắc chân liền đi, lại bị Hoắc Trầm tóm lấy tay: " Tiểu Đào, muội sao lại phải đi vào thành làm nha hoàn, đừng đi được không? Muội đừng đi, ta...ta không cho muội đi! Vì cái gì...vì cái gì lại như vậy."

" vì cái gì? Đương nhiên là vì tiền.." Tiểu Đào lầm bầm tự nói.

" Tiểu Đào..." ở cửa sổ truyền đến giọng của tam thức, Tiểu Đào dùng sức giật tay ra khỏi tay Hoắc Trầm: " tam thức của ta tới, người đừng lời kéo ta. Ta đi rồi, người... người tự mình bảo trọng"

Tiểu Đào chạy nhanh ra ngoài, chỉ để lại mình Hoắc Trầm một mình đứng im tại chỗ thất hồn lạc phách.

Hắn cảm thấy trước mắt tất cả giống như đang nằm mơ, không thể tin được đây là sự thật, nâng tay lên hung hăng cắn xuống, không thấy đau.

Già! Nhất định đây là già! Tiểu đào nói sẽ làm cho hắn mì trường thọ ngon nhất, hắn chưa từng được ăn qua bao giờ, nói hắn ăn được lần này sẽ muốn ăn thêm nữa. Tiểu Đào mỗi ngày sẽ lên trấn bán hàng, như thế nào sẽ đi vào thành làm nha hoàn đây, nhất định đây là mơ.

Hoắc Trầm giống như mất hồn đi tới cửa, trên đường trống rỗng ai cũng không có. Hắn đi đến hậu viện, nằm trên giường đất, bịt kín chắn. Hắn muốn ngủ một giấc, tỉnh dậy, hết thấy đều chưa có gì phát sinh, Tiểu Đào sẽ nở nụ cười như hoa đứng cạnh mình.

Thợ rèn che chắn không biết bao nhiêu lâu, mờ mắt ra, liền thấy thái dương đã lên giữa trời. Buổi trưa, Tiểu đào nên tới nấu cơm. Hắn hất chăn ra, đi đến phòng bếp xem, hy vọng nhìn thấy tiểu cô nương đang đứng trong bếp mỉm cười chờ hắn.

Chính là, không có.

Trong phòng bếp trống rỗng, chỉ có thớt từ sáng mua của Trần thị lộn về. Tiểu đào nói hôm nay sẽ làm sủi cảo nhân rau cần, còn nói hôm nay sẽ mang rau cần tới, sao nàng lại chưa tới? Hoắc Trầm đàn độn đi vào cửa tiệm, liếc mắt nhìn lên bàn nhìn thấy đôi giày vải cùng với kéo. Hắn lập tức quay đầu đi, trong lòng sợ đến phát run. Không, này không phải là sự thật, Tiểu Đào còn chưa tới, kia không phải đồ nàng để lại.

Càng là không dám nhìn, càng nhịn không được muốn nhìn, hắn đơn giản đi qua, đem hai đồ vật kia nhét vào tủ, nhắm mắt làm ngơ, lừa mình dối người coi như không có phát sinh ra việc gì.

Cả ngày, Hoắc Trầm đều không có ăn cơm, hắn không cảm thấy đói, cũng không biết mình đang giữ gì, đứng trước bàn gỗ, theo thói quen gõ gõ đánh đánh, cuối cùng thứ gì cũng chưa đánh thành, chỉ gõ hồng mấy khối sắt.

Trời tối, Hoắc Trầm đóng cửa hàng, nằm trên giường đất ngủ. Ngày mai chính là sinh thần hắn Tiểu Đào nói sẽ không quên làm mì trường thọ cho hắn. Hắn muốn ngủ một giấc, ngày mai tỉnh dậy sẽ không có việc gì xảy ra.

Buổi sáng ngày 3 tháng 9, Hoắc Trầm là bị đói đến tỉnh, cảm trong bếp cái màn thầu lạnh găm, uống một chén nước, liền lên cửa tiệm làm việc. Tuy nhiên tay cầm chủy lại vô lực, làm việc so với ngày thường chậm hơn rất nhiều, hai tai chỉ lắng nghe động tĩnh bên đường.

" đường táo, xấu quá vừa giòn lại ngọt, mặt gác thơm ngon đây, mau tới mua a."

Trên đường bỗng nhiên truyền đến thanh âm thanh thúy rao hàng. Hoắc Trầm buông thiết chủy trong tay chạy nhanh ra ngoài. Đột nhiên phát hiện, trời vẫn trong xanh như vậy, liễu vẫn xanh, Tiểu Đào vẫn ở bên cạnh hắn, mỗi ngày vẫn sẽ đến làm cơm cho hắn.

Ngày hôm qua chỉ là một cơn ác mộng, thật tốt quá! Thật tốt quá! Tiểu Đào vẫn ở đây, Tiểu đào không đi. Hắn không muốn chờ đến khi ăn mì trường thọ thổ lộ với nàng nữa, hắn muốn ngay bây giờ đi ra ngoài nói với nàng, đã thích nàng thật lâu, hỏi nàng có nguyện ý gả cho hắn. Nếu nàng nguyện ý hắn lập tức đến nhà nàng cầu hôn, không đợi.

Hoắc Trầm chạy nhanh ra đường, ngăn tiểu cô nương đang vác rổ kia. Vừa muốn mở miệng liền ngăn cả người.

Tiểu Liễu bị một tráng hán ngăn đường liền hoảng sợ, phản ứng đầu tiên là hấn muốn đánh nhau, sau đó lại thấy hấn đứng im ngây ngốc một chỗ, thăm dò hỏi: " đại thúc, ngươi là muốn mua đồ sao?"

Hoắc Trầm nhìn chăm chăm mặt Tiểu Liễu, ngây người một hồi lâu, mới gian nan hỏi: " muối là Tiểu Đào sao?"

Tiểu Liễu tức giận trừng mắt nhìn tráng hán ngu xuẩn trước mắt này: " ta không phải Tiểu Đào, ta là Điền Liễu, là muối muối của Điền Đào."

" Điền Liễu, ta nghe Tiểu đào nói qua muối, nhà của muối xảy ra chuyện gì hay sao? Tiểu Đào đi đâu vậy?" Hoắc Trầm nôn nóng hỏi.

Tiểu Liễu nhướng mày có chút không cao hứng nói: " chuyện của nhà ta liên quan gì đến ngươi, ngươi rút cuộc là có mua hay không? Không mau mau tránh ra."

" mua, ta mua hết."

Tiểu Liễu chấn động, vừa mới lên trán, còn chưa có mở hàng cho ai, như thế nào liền nhảy ra một người mua hết đây, còn có cả loại chuyện tốt như vậy?

Tên nam nhân ngây ngốc trước mắt này, không phải đầu óc có vấn đề đi? Tiểu Liễu không qua tin tưởng hấn, cảnh giác nói: " vậy ngươi trước đưa tiền, ta gói hết lại cho ngươi"

" muối đi cùng ta tiến vào." Hoắc Trầm xoay người đi vào cửa tiệm, đem hộp tiền cho Tiểu Liễu tự mình đếm. " tự muối lấy tiền đi."

Tiểu Liễu bước vào trong tiệm, nhìn xung quanh bỗng nhiên hiểu được: " a, thì ra ngươi chính là Hoắc thợ rèn."

Vừa nghe thấy lời này, Hoắc Trầm giống như sống lại, hai tròng mắt giống như phát sáng, nhếch miệng cười: " Tiểu Đào có nói qua ta với muối sao?"

Tiểu Liễu gật gật đầu, vừa đếm đồng ăn trong rổ vừa nhìn trộm xem sắc mặt của Hoắc Trầm" tỷ nói ngươi là người tốt, còn giúp đỡ tỷ ấy. Ngươi còn đưa cho nhà ta một miếng thịt, đúng không? Hôm ấy nhà ta hầm với bí đao rất ngon"

Hoắc Trầm vui mừng gật đầu: " đúng vậy, ta lấy thịt đổi tương đậu, Điền Liễu, bây giờ muối biết ta không phải người xấu đi. Muối mau nói cho ta biết, Tiểu đào sao lại đi vào thành làm nha hoàn?"

Hấn như vậy làm cho Tiểu Liễu cảm thấy có chút buồn bực, nằng nặc tiền đồng lên chậm rãi đếm. Vừa đếm trong lòng lại cân nhắc suy nghĩ: tỷ tỷ nói, nàng ở ở trên trần nhìn trúng một nam nhân, chẳng lẽ là Hoắc thợ rèn.

* chuyện tình của Hoắc ca sẽ như thế nào đây....

Bạn đang đọc truyện *Đại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.